

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΡΑΦΩΝΤΑΙ ΕΝΕΛΠΙΣΤΑ ΔΕΙΔΩΝΤΑ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΚΑΜΙΑΝ ΠΡΟΣΟΨΑΝ ΘΕΙΝΑΙ. 'Εάν η συμβουλή ζητηθεί δια τρίτων προσώπων, δέον επίσης να αποστέλλεται έσωκλεισώς και αποκομμα επιστολής τούτου. ΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΔΕ ΑΠΕΥΘΥΝΟΝΤΑΙ: ΔΙΠΡΟΣ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΕΠΙΣΑΥΡΟΣ» — ΔΙΑ ΤΗΝ ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΝ — ΟΔΟΣ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5, ΑΘΗΝΑΙΣ. ΠΡΕΠΕΙ ΔΕ ΝΑ ΣΥΝΟΔΕΥΟΝΤΑΙ ΑΠΟ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΜΟΥ ΔΕΙΔΩΝΤΑ ΔΡΧ. 5 ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΠΑΝΤΗΣΙΝ.

Μικρήν Περιεργήν Τ. — 'Η μικρή καρδιά σας φλέγεται από τὸν πόθον νὰ ἀγαπήσῃ, ἀλλὰ περισσότερο νὰ ἀγαπηθῇ. Δὲν εἶσθε ἐν τούτοις ὥρμη ἀκόμη καὶ θὰ σὰς συνιστοῦσα με γαλύτεραν ἐπιφυλάξιαν. Ἀπὸ τὰ αἰσθήματα γιὰ τὰ ὁποῖα ποὺ γράφετε βλέπω περισσότερο σαφὲς τὸ δεύτερον παρὰ τὸ πρῶτον, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει τίποτε ἄλλο πλὴν μίαν προσκαίρου σφοδρότητα. Ὅπως δὲ, ὅτε εἰς τὴν μίαν, οὕτω εἰς τὴν ἄλλην περὶ πῶς βλέπω τίποτε τὸ σύντομον καὶ τὸ ἀέσιον μείων γιὰ σὰς. Σὰς συνιστῶ λοιπὸν νὰ συγκρατηθῇτε, ἐάν δὲν θέλετε νὰ ἐκτεθῇτε ἀπὸ τοῦδε εἰς προῶν περιπετειάς. 'Η ζωὴ θὰ σὰς εὐνοήσῃ. Μὴν διάδεσθε.

Μικρήν Περιεργήν Σ. — Δὲν βλέπω τὸ σὸφον ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τοῦ φίλου σας. Τὸ αἰσθητικὸν ποὺ εἶνε μῆτρον καὶ δὲν εἶνε ἀπὸ ἐκείνου ποὺ μποροῦν νὰ κἀνουν νὰ φέρουν γίσι ἀπὸ ἐλπίδα τὴν καρδίαν μᾶς γυναικί. Σὰς συνιστῶ νὰ συγκρατηθῇτε καὶ νὰ περιμένετε. 'Επιστὴν νὰ διορθώσετε τὸν ἵσταντον καὶ ἀσυνάρτητον χαρακτήρα σας καὶ νὰ φροντίσετε νὰ δώσετε ἑνα σαφὲς περιεχόμενον εἰς τὴν ζωὴν σας.

Ἀναγνώστην Δ. 20. — 'Εχετε πολλὴ δίκαιον νὰ εἰσθε ἀπληγμένοι ἀπὸ τὸν ἐαυτὸν σας. Διότι δὲν ἐκάνετε τίποτε ἐξ ὁσῶν. Τίποτε διὰ νὰ καταπολέμησθε τὰ πολλὰ καὶ σοβαρώτατα ἐλαττώματά σας. Τὸ κυριώτερον ἀπ' αὐτὰ εἶνε ἡ ἀδράνεια ποὺ σὰς χαρακτηρίζει καὶ ἡ παντελής ἐλλείψις πρωτοβουλίας. 'Εξακολουθεῖτε νὰ δουλεύετε εἰς μερικάς παλαιὰς ἐξείας, ποὺ σὰς δῆγουν ἄ συνασθητικῶς πρὸς τὴν καταστροφὴν. Συγκρατηθῇτε. Δὲν μποροῦν νὰ σὰς πῶ τίποτε ἄλλο. Θέστε ἑνα τέρμα εἰς τὸ παρελθὸν καὶ ἀρχίστε νὰ ἀνασυγκροτῇτε θραδῆς, ἀλλὰ σταθερῶς τὴν ζωὴν σας. Δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ τίποτε ἄλλο.

Ναυαρινιώτισσα Ρ. Σ. — Χαρακτήρ στρυφνὸς καὶ ὄχι σταθερὸς. Διαθέσεις διαρκῶς μεταβαλλόμεναι καὶ μεταπίπτουσαι ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο. 'Η ζωὴ σας θὰ παρουσιάσῃ πολλὰς μεταλλάξεις. Τὸ πρόσωπον τοῦ ὁποῦ μοὺ στέλλετε τὸ ἀπόκομμα, ἔχει ἥρεμον καὶ θαλόνον χαρακτήρα. Ἐμφερεῖται ἀπὸ καλὰς διαθέσεις ἀπέναντί σας. Θὰ πρέπει καὶ τὸν κάμετε νὰ σὰς ἐκτιμῇ καὶ νὰ σὰς συμπαθήσῃ περισσότερο. Πρὸ παντὸς ἀποφύγετε τὰς ἀπερισκεψίας καὶ τὰς ἐπιπολαιότητας.

Ν. 18 Β. Ε. — Μοὺ ζητᾶτε νὰ σὰς παρηγορήσω καὶ νὰ σὰς ἐνθαρρύνω εἰς ἑνα αἰσθητικὸν, διὰ τὸ ὁποῖον δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ σὰς δώσω σοβαρὰς ἐλπίδας. Πραγματικὰ εἰσπτε πολλὴ μικρὴ καὶ ἐνεργὴ ψυχὴν εἰς ἑνα αἰσθητικὸν πῶς διὰ τὸ καταδίκην ὡς παράλογον. Δὲν μπορῶ δυστυχῶς νὰ σὰς πῶ τίποτε ἄλλο ἐκδοῦ ἀπὸ τοῦτο: μὴν ἐπιμένετε εἰς αὐτό. 'Η ζωὴ σας προμηνύει τὸν τῶνον καλὴν καὶ εὐχάριστον εἰς τὸ μέλλον, ποὺ δὲν θὰ ἦτο καθόλου σωστὸ νὰ ρίψετε ἐπάνω σας μίαν σκιάν λύπης καὶ πικρίας ἀπὸ τῶρα.

Τακτικὴν ἀναγνώστην Τ. — Δὲν βλέπω κανένα ἐνδιαφέρον ποὺ προσώπου διὰ τὸ ὁποῖον μοὺ γράφετε ἀπέναντί σας. Εἶνε χαρακτηριστὶκὴ ἐγωιστικὴ καὶ φιλόδοξος. Ὅλοι τοὺ αἰ σκέψεις κατευθύνονται ἀπὸ τὴν συναίσθησιν τοῦ προσωπικοῦ τοῦ συμφέροντος. Εἶνε βέβαια θλιβερόν τὸ ὅτι ἐκείματα αὐτὴν τὴν ἀπερισκεψίαν. Δὲν μπορῶ νὰ σὰς ἐμποδίσω ἀπὸ τὸ νὰ ἐπιδύεσθε τὴν ἐπαυρόθυμον τοῦ σφάλλματός σας δ' αἰ τῆς οδοῦ ἣ ὁποία φαίνεται λογικὴ καὶ πρῶτα. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἔχω σοβαρὰς ἐλπίδας διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς λύσεως αὐτῆς, σὰς συνιστῶ διὰ πρῶτα. Πρῶτον νὰ μὴν ἐκτεθῇτε περισσότερο τοῦ δέοντος εἰς ματαιὰς ἱκεσίας καὶ δευτέρον νὰ προσπαθῇτε νὰ δώσετε μίαν ἄλλην τροπὴν εἰς τὴν ζωὴν σας. Θὰ προσέθετα καὶ τοῦτο. Ὅλα εἶνε δυνατόν νὰ ἀποκατασταθῶν εἰς τὴν θέσιν των, εἰς τὴν ὅσῃ νὰ ἐξαφανισθῶν αἱ συνέπειαι τῶν δεινὰ τὸ παρόν, ὅσον καὶ διὰ τὸ μέλλον.

Κόκκινον Κρίνον. — Φλογερὸς καὶ ὀρμητικὸς χαρακτήρ. Ὑπάρχει καὶ τὸ κατακνηνικὸν μέσα σας, τὸ ὁποῖον θὰ φέρῃ πάντοτε τοὺς ἀνδρας εἰς ὑποδουλοῦν μοῖραν ἀπὸ σὰς. Αὐτὸ ἐν τούτοις δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ προεξοφλῇτε ἀπὸ τοῦδε μόνον ἐπιτυχίας διὰ τὸ μέλλον. Διότι δυστυχῶς λόγῳ τοῦ χαρακτήρος σας κἀνετε τοὺς ἀνδρας ἐπιφυλακτικούς ἀπέναντί σας καὶ τοὺς ἀναγκάζετε νὰ σὰς ἀποφεύγουν. Συγκρατηθεῖτε λοιπὸν τὸν ἐαυτὸν σας καὶ ἀφίστε τὰ πράγματα νὰ ἐξελιχθῶν μόνον των. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν κερδὸν φίλον σας, δὲν νομίζετε καὶ οἷς ὅτι εἶνε κακὸν αὐτὸ ποὺ κάνετε. Εἶνε ἑνα ἀδύνατον ποὺ τὸ ἔχετε φυλάσσει μέσα εἰς τὸ κλυεῖν τῶν κατηρίων σας. Ἀποδῶστε τοῦ λοιπὸν τὴν ἐλευθερίαν του. Εἶνε τὸ καλύτερον ποὺ ἔχετε νὰ κάμετε.

Γκράτσια λ. α. ν. — Ὁνειροπόλος καὶ τρυφερὰ διαθέσις. Εἶσθε πολὺ φαντασιώτικος, ἀγαπητὴ φίλη καὶ δὲν ἔχετε καμμίαν συναίσθησιν τῆς πραγματικότητος. Θὰ ἔπρεπε νὰ μὴν παρασύρεσθε τόσο καὶ νὰ μὴν ζητῇτε τὸ ἀδύνατον. 'Η ἐποχὴ τῶν παρομυθίων ἐπέρσασε καὶ τίποτε δὲν μᾶς λέγει ὅτι μπορεῖ ποτε νὰ ἐπανεέλθῃ. Ὅσον ἀφορᾷ τὰς διευκρινίσεις ποὺ μοὺ ζητεῖτε, ἀναμνήτω τὰ δειγμάτια τῶν ἐπιστολῶν ποὺ ἀφοροῦν τὰ ἐν λόγῳ πρόσωπα. Θὰ σὰς ἀπαντήσω προθύμως.

Μυστήριον ἀριθμ. 13. — 'Η φαντασία σας σὰς παρὰ σύρει ἀρκέτα καὶ μάλιστα ἐπικινδύνως. Θὰ ἔπρεπε νὰ θέλετε κάποιον χαλινόν. Δὲν προδίδετε καμμίαν ταχείαν ἐκδασιν τῆς ὑποθέσεως διὰ τὴν ὁποῖαν μοὺ γράφετε. Τούταντιον θὰ σὰς παρουσιάσθω νῆτα προσκόμματα, τὰ ὁποῖα θὰ πρέπει νὰ κοπῶνται πολὺ διὰ νὰ τὰ ἀποκαρτερώσῃτε. 'Η χρηματικὴ σας κατάσταση θὰ παραμεινῇ ἀμετάβλητος. Θὰ ἔχετε πολλὰς ἐπιτυχίας ἐπὶ τοῦ αἰσθητικοῦ πεδίου. Περιόρισστε τὴν νευρικότητά σας.

Διστακτικὸν δ. ν. — Ὑπάρχει πράγματι μίον σαθερὰ καθυστέρησις εἰς τὴν σημερινὴν ἐξέλιξιν σας. Ἀπὸ σὰς θὰ ἐξαρτηθῇ κατὰ πόσον θὰ τὴν κερδίσετε ἢ ὄχι. Ἀντὶ λοιπὸν νὰ μεμψιμοιρῇτε διαρκῶς καὶ νὰ στρέφετε τὸ βλέμμα σας πρὸς τὸ παρελθόν, διὰ νὰ δοῖτε ἀφορμὰς νὰ μεμψιμώτῃτε τὸν ἐαυτὸν σας, θὰ ἐκάνετε καλύτερα νὰ προσπαθεύετε εἰς τὸ μέλλον, ἐργαζόμενος ἐντατικῶς, μετὰ πρῶτον καὶ ἐπιμνησιν ἀπὸ τοῦδε. Μὴν ζητᾶτε ἐκδόλους λύσεις. Δὲν ὑπάρχουν. Τὰς λύσεις αὐτὰς θὰ τὰς δημιουργήσῃτε μόνος σας διὰ τῆς ἐργασίας καὶ τῶν προσπαθειῶν σας. Εἰς τὴν σημερινὴν κατάστασιν σας, αἱ ἐρωτικαὶ σχέσεις περιτετοῦν. Ἀποφύγετε τὰς ἀφύσσας τε δὲν περικλείουν τίποτε τὸ σάβαρον.

Ἀναγνώστην. — Μὲ ἀπαγορεύεται καὶ ἄλλοτε μὴ τὴν ὑπόθεσιν σας καὶ ὁμολογῶ ὅτι μὲ λυπεῖ ἑ. Ἐις τὴν κατάστασιν τὴν ὅσῃ ἐπ' αὐτοῦ διὰ νὰ μὴ ἐπανελάθετε τὰ ἴδια πράγματα. Ἀκούστε, φίλε

μου. Ἐνας ἀνδρας εἴκοσι ἑπτὰ ἐτῶν δὲν ἔχει καμμίαν συγγνώμην καὶ εἶνε πάντοτε υπεύθυνος διὰ τὰς πράξεις του. Σὺς δυστυχῶς θέλετε νὰ μὴν εἰσθε. Καὶ ζητεῖτε νὰ δοῖτε μίαν συγγνώμην τῆς ἀπρεπῆς στάσεώς σας ἀπὸ μὲνα, σὺν τὸ συγχωροχάρτι ποὺ θὰ σὰς ἐδίδε νὰ ἦτο ἀρκετὸν διὰ νὰ κατασιγῇ τὰς τύψεις τῆς συνειδήσεώς σας. Δὲν βλέπω δυστυχῶς πολλὰς λύσεις εἰς τὴν περίπτωσιν σας. Εἰς σὲ ἀνδρας καὶ πρέπει νὰ σκέπτεσθε σὺν ἀνδράσι. Μὲ τὸ νὰ αὐτοκτονήσῃτε δὲν πρόκειται νὰ κάμετε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ προσθέσετε μίαν νέαν κακὴν πράξιν εἰς τὰς τόσας ἄλλας ποὺ ἐκάματε κατὰ τὸ παρελθόν. Σὰς ἐπαναλαμβάνω καὶ πάλιν. Εἰσθε υπεύθυνος διὰ τὴν ζωὴν καὶ τὴν εὐτυχίαν αὐτῆς τῆς νέας. Δὲν μπορεῖτε νὰ τὴν ἀποκαρτερώσῃτε ἀπὸ τὸν δρόμον σας, διότι σήμερον δὲν ἱκανοποιεῖ τὰ γούστα σας, ποῦ, ὅπως μοὺ γράφετε, ἐξελιγθῶν ἐν τῷ μεταξῷ. Αὐτὸ καλεῖται λοιπὸν ἐξέλξιν τὸ ὅτι ἡ συνείδησις σας σὰς ἐξωθεί σήμερον πρὸς μίαν ἀπρεπείαν καὶ μίαν ἀναιδέειαν. Μοὺ γράφετε: Καὶ ἐκκαταστάσῃ μου ἔρω; Σὰς ἀπαντῶ. Νὰ τὸν ἀφίστετε ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται καὶ νὰ κυτᾶτε νὰ ἐκπληρώσῃτε τὰς ὑποχρεώσεις ποὺ ἡ τιμὴ καὶ ὁ ἀνδρισμὸς σὰς ἐπιβάλλουν. Μὴν ἐπανελάθετε εἰς τὴν ἐπιστολήν σας. Δὲν θὰ ἔχω νὰ σὰς πῶ τίποτε ἄλλο.

Τίς α. — Χαρακτήρ ἐγωιστῶν καὶ φιλόδοξος. Τρελλὰ ὄνειρα καὶ ἐπιθυμίας. Μὲ τὰς προϋποθέσεις αὐτὰς δὲν μπορεῖτε νὰ ἐλπίτε εἰς τὴν ἐπιτυχίαν καὶ τὴν πρόδον. Σὰς χρειάζεται τάξις, ρυθμὸς, σύστημα. Τὰ αἰσθηματικὰ σας εἶνε τελείως ὑποκειμενικά. Δὲν ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ ἀντικειμενικεύσθω. Δὲν βλέπω σαφῶς ἀνὰ ἀγάπην ἐκ μέρους σας διὰ τὸ πρόσωπον σας. Ἄλλως τε τὰ αἰσθητικὰ αὐτὰ εἶνε τελείως συγκεχυμένα καὶ χαώδη. Περίπτωσις γὰρ μοὺ δὲν ὑπάρχει. Θὰ μετακινήσῃτε συντόμως ἀπὸ τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκεσθε.

Ἐωσφόρον. — Βιαιότης καὶ ἀκαταστασία εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις σας. Σὰς φλέγει ὁ πόθος τῆς κατακτητικῆς καὶ τῆς ὑπεροχής. Δημιουργεῖτε πολλὰς ἀντιπαθείας γύρω σας, ποὺ δὲν συντελοῦν καθόλου εἰς τὴν διόρθωσιν τῆς σημερινῆς καταστάσεώς σας, ποὺ τὴν βλέπω πολὺ ἐπισημνῶ καὶ μάλιστα ἐπικινδύνον. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν θέσιν ποὺ σὰς προτείνω νὰ τὴν δεχθῇτε. Ἡ ὑπαλληλικὴ ρουτίναν δὲν πρέπει νὰ σὰς προμᾶξῃ. Ἐνας ἀνθρώπος ἱκανὸς θὰ δοῖ ἡ πάντοτε τὸν τρόπον νὰ ἐπιβληθῇ καὶ νὰ διακριθῇ. Περίπτωσιν συντόμου γάμου δὲν βλέπω. Ἡ οἰκονομικὴ σας κατάσταση θὰ ἱποσθῇ πολλὰς διακυμάνσεις.

Ζαμὶν. — Δὲν πρέπει νὰ ἀπελπίζεσθε καὶ νὰ ἀπογοητεύεσθε. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ἡ ζωὴ σὰς ἐπὶ τὸς ἑως σήμερον μὲ πολλὰς πικρίας. Ἀλλὰ τὸ μέλλον θὰ εἶνε πολὺ καλὺτερον. Θὰ συναντήσετε μίαν σεβερὰν ὑποστήριξιν ἢ ὁποῖα θὰ σὰς ἐπιτρέψῃ νὰ δημιουργήσῃτε ἐπὶ νέων βάσεων τὴν ζωὴν σας. Προδίδω ἐπίσης ἑνα νέον αἰσθητικὸν εὐτυχέστερον τοῦ πρώτου. Γάμος ὄχι σύντομος.

Ναυσικάν. — Ἡ περιπλοκή διὰ τὴν ὁποῖαν σὰς ἔγραψα εἰς τὴν προηγούμενην ἀπάντησιν μοὺ θὰ ἀνοτρέψῃ πολλὰ ἀπὸ τὰ μελαντικὰ σχέδιά σας καὶ θὰ σὰς ἀναγκάσῃ νὰ τροποποιήσῃτε ἐξ ὁλοκλήρου τὰς κατευθύνσεις τῆς ζωῆς σας. Τὴν κατάστασιν σας θὰ χειροτερεύῃ μίον μικρὰ ἀσθένεια. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀδελφὴν σας, δὲν βλέπω τίποτε τὸ σάβαρον. Λόγῳ τοῦ ἐπιπολαίου χαρακτήρος σας, εἶνε καλὸν νὰ τὴν παρακολουθεῖτε καὶ νὰ τὴν καθοδηγῇτε. Διὰ τὸν ἀδελφόν σας δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σὰς πῶ τίποτε. Ἐάν δὲν μοὺ στέλλετε ἀπόκομμα ἐπιστολῆς πῶς.

Καρδίαν Πονεμέην. — Διεβίβασα ὅπου δεῖ τὴν ἐπιστολήν σας διὰ τὴν παροχὴν τῶν πληροφοριῶν ποὺ μοὺ ζητεῖτε. Θὰ σὰς δοθῶν συντόμως. Ὁ φίλος

σας εἶνε ἀξίος τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀφοσιώσεώς σας. Ἐχει χαρακτηριστικὰ ὀλίγον βίαιον καὶ ἀποτομὸν, ἀλλὰ κατὰ βάθος εἶνε πολὺ καλὸς καὶ σὰς ἀγαπᾷ μὲ ἐλλεικρινίαν. Καὶ σὰς ἐπίσης διακρίνει μίον μὲ γὰρ τρυφερότης καὶ στοργῇ. Εἰσθε ὅμως ὀλίγον στενωχῶρος καὶ μεμψιμοιρῶς. Ἡ φυσικὴ ἀτομία σας σὰς δὴγει, ἐξ ἄλλου, εἰς ἀκαίρως οὐδὲν σκέψεις. Πρέπει νὰ ὁλισθῇτε μὲ περισσότερον θάρρος καὶ νὰ ἀντιμετωπίζετε τὴν ζωὴν μὲ περισσότερον ἀποφασιστικότητά. Ἡ πραγματικοποίησις τῶν σχεδίων σας θὰ προσκρούσῃ εἰς ἐμπόδια καὶ θὰ θραδύνῃ ἀρκέτα. Ὁ παροδότης ὅμως δὲν πρέπει οὔτε νὰ στενωχωρήσῃ οὔτε νὰ ἀπελπίζεσθε.

Φ. 1917. — Περιωρισμένη ζωτικότης. Σὰς λείπει τὸ θάρρος καὶ ἡ ἀποφασιστικότης. Ἀντιθέτως σὰς χαρακτηρίζει μίον διαδότης καὶ ἑνα πείσμα ποὺ εἶνε πολλὰς φορὰς ἀδικαιολόγητον. Ἀρκέτα ζηλοτύπος. Ἡ ζωὴ θὰ σὰς παραρροίται ἐπὶ τοῦ παρόντος πολλὰς δυσκολίας. Πρέπει νὰ ἔχετε τὸ θάρρος νὰ τὰς ἀντιμετωπίζετε. Ὁ φίλος σας ἐμφερεῖται ἀπὸ καλὰς διαθέσεις ἀπέναντί σας. Τοῦ λείπει ὅμως ἡ ἀπαυσιμμένη σταθερότης καὶ προσήλωσις. Πρὸς τὸ παρόν δὲν βλέπω περιπτώσιν γὰρ μοῦ. Ὑπάρχουν πολλὰι πιθανότητες νὰ πραγματοποιηθῇ θραδύτερον.

Μικρήν ν. θ. ε. ν. — Ψυχικὴ τρυφερότης. Στοργὴ καὶ ἀλτρουϊστικὰ διαθέσεις. Δημιουργεῖτε μίαν πολὺ καλὴν ἐντύπωσιν γύρω σας καὶ θὰ ἔχετε πολλὰς συμπάθειας εἰς τὴν ζωὴν σας. Θὰ ἐμπνεύσετε ἐπίσης λοχυρότητα ἀισθημάτων. Ὁ γάμος σας θὰ πραγματοποιηθῇ ἐξ ἑρωτικῆς καὶ μάλιστα εἰς νεαρὸν ἡλικίαν. Καλὴ καὶ ναισιθῆς. Κρασηκαὶ ἐπιτυχία. Θὰ εὐνοήσῃτε ἐπίσης ἀρκέτα ἐπὶ τοῦ οἰκονομικοῦ πεδίου, ἀλλὰ εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ θὰ ἔχετε πολλὰς καὶ ἀποτόμους μεταλλάξεις. Θὰ κάμετε πολλὰ ταξίδια καὶ πιθανὸν θὰ παραμεινέτε ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐν διαστάσει μακρῶν τῆς πατρίδος σας. Ὑγιεινὴ καλὴ. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ ἀνυσυχητε.

Κατάδικον τῆς τ. γ. κ. — Δὲν ἔρω ἀν' ἡ τύχη σὰς κατεβίβασε. Τὸ θέσασιν πάντως εἶνε ὅτι καταδικάσετε σεις τὸν ἐαυτὸν σας. Ὅχι, φίλε μου. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν θέσιν ποὺ σὰς προτείνω νὰ ἐπιβῇ εἰς σθερὰς ἐπιτυχίας εἰς τὴν ζωὴν. Σὰς χαρακτηρίζει μίον κατὰ αὐτοεγκαταλείψεως, ἡ ὁποία σὰς δὴγει εἰς τὸ νὰ περιμένετε τὰ πάντα ἀπὸ τοὺς φίλους καὶ νὰ μὴ κάνετε ἀπολύτως τίποτε ἀπὸ ἑαυτοῦ σας πρωτοβουλίας. Εἶνε περιττὸν νὰ μοὺ ζητῇτε νὰ σὰς διαγράψω τὸ μέλλον σας, ἀφοῦ καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ παρόν ἔχει διαφύγει ἀπὸ τὰ χέρια σας. Σὰς συνιστῶ ἐλλεικρινῶς νὰ ἐνδιαφερθῇτε διὰ τὴν διόρθωσιν τῶν ἐλαττωμάτων σας καὶ πρωτίστως νὰ ἀποφασίσετε νὰ κάμετε καὶ σεις κατὰ εἰς τὴν ζωὴν. Ἡ ὑγεία σας εὐρίσκεται καὶ αὐτὴ εἰς ἀξιοθρήνητον σημείον. Ἀλλ' εἴμαι δεσπὰ ὅτι δὲν πρέπει ἀπὸ ὀργανικῆς παθῆσεως. Δι' αὐτὸ νομίζω ὅτι ὅλα μποροῦν νὰ διορθωθῶν ἀν' ἐπιβίβασε μεγαλότεραν θελήσιν καὶ ἀποφασιστικότητά.

Γ. Β. λ. α. τ. — Κόρυθος. Ὁ σήμερον ἀρκέτας προδοῦς. Σὰς χαρακτηρίζει μίον μεγάλην δραστηριότητα καὶ μίον εὐχέρεια προσωπικοῦ εἰς τὰς ἐκδόσεις περιστασιῶν. Ἀξιόλογος πρωτοβουλία καὶ ἐπιπολαιότης. Αἱ σημεριναὶ οἰκονομικαὶ δυσχερεῖαι θὰ παρακομψθῶν ἐπιτυχῶς. Ἐπὶ τοῦ αἰσθητικοῦ πεδίου θὰ σημειώσετε ἀρκέτας ἐπιτυχίας. Διὰ τὴν ὑπόθεσιν ποὺ μοὺ γράφετε δὲν ὑπάρχει καλὴ λύσις νὰ διασώσῃτε. Αἱ περιστάσεις θὰ εἶνε ἐνδοικότεραι εἰς τὸ μέλλον. Μπορεῖτε νὰ μοὺ στείλετε ἀπόκομμα ἐπιστολῆς τοῦ συνταξιούρου σας. Θὰ σὰς ἀπαντήσω συντόμως.

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ.

Οἱ Γερμανοὶ ἤλθον εἰς τὴν πατρίδα μας ὡς φίλοι καὶ ὄχι ὡς ἐχθροί. Ὅλοι αἱ μέχρι σήμερον πράξεις των ἀπέδειξαν τὰ φιλικὰ τὸν αἰσθητικὰ καὶ τὰς καλὰς διαθέσεις των ἐναντὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ. Ἐχομεν ὑποχρέωσιν λοιπὸν, νὰ κατανοήσωμεν τοῦτο διὰ τὸ καλὸν τῆς φιλότητος μας Πατρίδος.

ΕΤΟΣ Γ'. ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 154. ΑΘΗΝΑΙ 18 ΜΑΪΟΥ 1941

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ: Ἰδρυτὴς
Α. Π. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ: Διευθυντὴς

ΓΡΑΦΕΙΑ: Σανταρόζο 5, Τηλέφωνον 29.967

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΧΙΣΤΟΡΙΑΣΤΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Μάνης

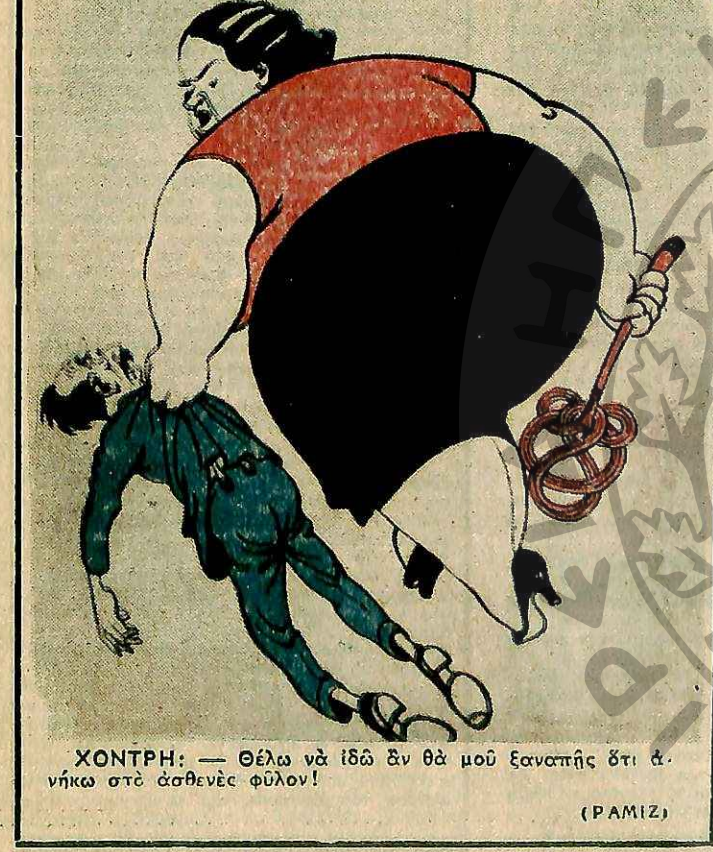
Μάνης! Κοπέλλες στέφανα πλέκουν γεμάτες φούρια, καμμία ὅμως δὲν παντρεύεται: τὸν Μῆ ἀπαγορεύεται — γιὰτὶ ἔχουνε προνόμιο τοῦ γάμου... τὰ γαϊδούρια.

Μάνης! Πάει περίπατο ὁ «Ἐρως» καὶ τὸ μέλι του: ἔγινε ὁ καρδιοκυνῆγος... τοῦ Ρότσιλδ μὴ θαλαμηγός — καὶ σκίζει τὰ ὕδατα γοργῶς μὲ ἑλικας τὰ βέλη του!

Μάνης! Γιортὴ τῶν λουλουδιῶν, ὅλο εὐωδία καὶ χρώμα... Μὲ χίλια ρεσιτὰὶ πουλιῶν καὶ με ἀνακροσμάτια φιλιῶν ποὺ ἀνταλλάσσουν ἐρσσταὶ παντοῦ, στόμα με στόμα...

Μάνης! Καθένας γιὰ δροσιά στὶς ἐξοχές χυμᾶει — γιὰτὶ αὐτὸς ὁ ἐμπροσθὴς εἶνε κ' ἀσύλληπτος ληστής: Χρόνια καὶ χρόνια κυνηγοῦν νὰ πιὰ σουνετὸ Μάη!... ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

ΤΑ ΞΕΚΑΡΔΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ

ΧΟΝΤΡΗ: — Θέλω νὰ ἰδῶ ἀν θὰ μοὺ ξαναπῆς ὅτι ἀνίκη στὰ ἀσθενῆς φύλον!

ΤΗΝ ΒΡΗΚΑ

ΓΡΑΜΜΑ ΠΡΟΣ ΣΥΜΠΟΛΕΜΙΣΤΗΝ

Ἀγαπητέ μου Σοφοκλή, Συνηλθα μολὶς τώρα ἀπὸ τὶς περιπέτειες στῶν Ἀλβανῶν τὴ χώρα. Ουμᾶσαι; Μάχες, κίνδυνοι, νίκες, χαρὲς, πορείες, ἐλπίδες, πλάνη ὄνειρα, π' ἀνθίζουν στὴν καρδίαν μας... ἀλλ' ὅλ' αὐτὰ ἔγιναν πιά ὥραιες ἱστορίες ποὺ θὰ τὶς διηγώμαστε μεθαύριο στὰ παιδιὰ μας. Λοιπὸν δὲν ξέρεις, φίλε μου, μὲ τὴν θαθεῖα χαρὰ στὸ ἀγαπῶτο μου δρίσκωμα καὶ πάλι περιβάλλον. Τὰ γνώριμά μου πράγματα κυτᾷ κάθε φορὰ καὶ, πιστέψ' με, δίνει θερμὸ πῶς εἶνε μᾶλλον. Ὅτ' τὸ θυμὸς ἀσφαλῶς σ' ἔδωκε τὴν ζωὴν ἐκείνην τὴν πρώτην.

ποὺ μὲ τὸ φανταστικὸ σακκίδιο στοὺς ἄρτους κατὰκοπος διέσχίς τοὺς γνώριμους τοὺς δρόμους. Ἐρχόμεν ἐπ' τὸ μέτωπο μὲ τὴν ψυχὴν ἀδειαν. Δὲν ἐσκεπτόμουν τίποτε ποὺ νὰ μὲ συγκινή. Μὰ ὅταν εἶδα ἀπὸ μακρὰ, ψηλὸ, μοναχικὸ, τὸ σπῖτι μου τὸ πατρικόν.

σταμάτησα γιὰ μίαν στιγμὴ καὶ τὴν καρδίαν μου πάλι τὴν ἐνοιώσα νὰ πάλλῃ. Ἦταν πρώτη καὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶχανε ξεπνήσει κανεὶς γνωστὸς δὲν δρέθηκε νὰ μὲ προῦπαντήσῃ. Ἀλλ' ἀγρυπνοῦσαν τ' ἄψυχα, τὰ τόσο ἀγαπητὰ, τ' ὥραϊο τὸ μαλακόνι μας, τὰ δέντρα στὴν αὐλή, οἱ πόρτες, τὰ παράθυρα, κ' ὅλα, θαρρεῖς, αὐτὰ μοὺ εἶπαν «καλῶς ὤρισε» σ' ἑλῶσσα σιωπηλῇ. Ἦμουν ἀπ' τὴν συγκίνησιν ἑτοιμὸς νὰ δακρῶσα. Φαντάσου: Μὲ συγκίνησε ἀκόμη κ' ἑνα τσάφλι, ποῦτ' ἔχε νὰ πατήσω.

Πλησιάζω, σκύβω καὶ φιλῶ τὸ πατρικὸ κατῶφλι! Αὐτὸ μέρος ποὺ χρειασθήκανε γιὰ νὰ ξαναποκτήσω ἐμπιστοσύνη στὴ ζωὴ καὶ μάλιστα τὴν τρίτην μὲ κέφι ἐξεκίνησα νὰ πᾶω νὰ συναντήσω τὴν ἀγνωστὴν ποὺ μοῦγράφε μὲ τ' ὄνομα «Ἀφροδίτη». Θυμάσαι; Μοὺ πρωτόγραφε ὥραϊα καὶ σεμνὰ μίαν σύντομην ἐπιστολὴν ἐπάνω στὰ βουνὰ καὶ ἀπὸ τότε μοῦγράφε δύο, τρεῖς φορὲς τὸ μῆνα. Τὸ γράμμα τῆς τοῦ ἀνέμενα σὺν θεῖα ἡλιακτίναν ποὺ μοῦφερνε τὴν Ἀνοιξὶ στὰ χιόνια καὶ στὰ κρύα. Μετὰ ἀπὸ μάχες φονικὰς, ὕστερ' ἀπὸ πορείαν περνοῦσα ὄρες λησμονιάς μαζί μὲ τ' ὄραμα τῆς καὶ νόμιζα πῶς ἔγιναν πάνω στὰ γόνατά της... Λοιπὸν, τὴν βρήκα, φίλε μου! Τὴν βρήκα τὴ μικρὴ. Κ' ὅταν οἱ δύο μας, ἀγνωστοί, βρεθήκαμε ἀντικρὺ μὲ κύτταζε ὥρα πολλὴ βουδὴ καὶ σαστισμένη — ποὺ νὰ τὸ περιμένῃ

μέσα εἰς τὴν πολεμικὴ αὐτὴ θεομηνίαν πῶς θάφθανε ὁ «ἀγνωστός» ἀπὸ τὴν Ἀλβανίαν; — Σὲ μὲ, τῆς εἶπα, δεσποινίς, εἰσθε πολὺ γνωστή. Εἴσασθε ὅπως ἀκριβῶς σὰς εἶχα φανταστή. Μὲ τὴ δικὴ σας συντροφίαν πέρασα ἐξ ἡμῶν ἐκεῖ ψηλὰ στὸ μέτωπο, μόνους, κινδύνους, πείνες. Ναι, δεσποινίς, σὰς δεσβαίω, ἐκάματε ἔργο ἁγίον ποὺ ἀλλήλογραφούσατε τόσον καιρὸ μαζί μου. Τὸ κάθε γραμματάκι σας μοὺ ἔδινε κουράγιο κ' ἔκανε ἐλπίδες καὶ χαρὲς ν' ἀνθίζουν στὴν ψυχὴν μου. Αὐτὰ τῆς εἶπα μὲ φωνὴν τρεμάμενην, κομμένην κ' αὐτὴ συγκινημένη κατέβασε γιὰ μί

ΕΝΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙ τῆς τύχης

ΚΟΙΝΩΝ ΚΟ ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ

Ο θυρμός είχε ξεκινήσει λίγη ώρα πριν. Τό γκαρσόνι τοῦ θαγκόν - ρεστوران, κραδαίνοντας τὸ κουδούνι του, πιάτρεχε τους διαδρόμους φωνάζοντας: «Ὁ πρῶτος σειρά! Ὁ πρῶτος σειρά!»

Ο κύριος πού μοιράζεται με τὸν Ἑδουάρδο Γκοτάρ ένα διαμέρισμα τοῦ θαγκόν - λὶ, εἶνε ὑποχρεωμένος γιὰ νὰ πᾶν νὰ φᾶν, νὰ ἐρωσκήσει τὰ ἀπλωμένα πόδια τοῦ Ἑδουάρδου. Ο κύριος φιδυρίζει: «Παρντόν, κύριε!» Ὁ Ἑδουάρδος δὲν σαλεύει. Ὁ ἄλλος, λέει πὶδ δυνατά: «Παρντόν, κύριε!...» Τότε μόνον ὁ Ἑδουάρδος ἀνατριχιάζει, ζητεῖ συγγνώμην καὶ μαζεύει τὰ πόδια του. Ἦταν τόσο ἀφηρημένος!

Εἶχαν περάσει μόλις δυὸ ὥρες, «Ὡ! Αὐτο πού εἶχε συμβῆ ἦταν τόσο ἀπλό... Πριν ἀπὸ δυὸ ὥρες, θγαίνοντας ἀπὸ τὸ γραφεῖο του, σὲ μπουλόαρ Ὡμαν, συνεκρούθη μετὴν Μαντελέν Φλωρέ, τὴν καλύτερη φίλη τῆς γυναίκας του, πού ἔβγαине καὶ αὐτὴ ἀπὸ ἕνα μπαζά. Ἀναλλάξαν λίγα λόγια ἀσήμαντα: «Καλημέρα!», «Πῶς εἶσθε;» «Πῶς τὰ περνάτε;» κτλ. Καὶ ἔπειτα, σάν ἕνα παῖγμα πὶ λη πού δὲν εἶχε ξεχωριστὴ σημασία, ἐκείνος ἐπρόσθεσε: «Ὁὐφ! Τελειώνει πιά καὶ τὸ καλοκαίρι... Ὁ Λουσύ θὰ γυρίσῃ τὴν Δευτέρα...» Καὶ νὰ, πού πάνω σ' αὐτὸ ἡ Μαντελέν Φλωρέ ἐχαμογέλασε καὶ τοῦ εἶπε: «Ἀλίθεια!»

Τίποτ' ἄλλο, «Ὅμως αὐτὸ εἶνε ἀρκετὸ γιὰ ἕναν ἄνδρα πού εἶνε ἐκ φύσεως ἡλιόληρος. Γιατὶ νὰ χαμογελάει ἔτσι ἡ Μαντελέν; Γιατὶ αὐτὸ τὸ «ἀλήθεια»; τὸ γεμάτο εἰρωνεία; Καὶ ὅμως ἡ Μαντελέν εἶνε ἡ καλύτερη φίλη τῆς γυναίκας του...

Ἡ Μαντελέν τοῦ εἶπνε τὸ χέρι ἀκριβῶς τὴν στιγμή ἐκείνη γιὰ νὰ φύγῃ. «Ὅμως αὐτὸς ἀρπάξε τὸ χέρι αὐτὸ καὶ δὲν τὸ ἔφηρε πια ἀπὸ τὸ δικό του. Σὲ λίγο τὰ μάθαινε ὅλα, Ὁ Λουσύ ἔχει ἕνα ἐραστικὸ καὶ δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ πιά. Αὐτὰ ἦσαν κανονισμένα ἀπὸ πολὺν καιρὸ πρὶν, Ὁ Λουσύ θὰ περνοῦσε τὸ καλοκαίρι τῆς ἡσυχᾶς - ἡσυχᾶς - καὶ γιὰτὶ τόχα νὰ θισοῦθ' - στίς Ἀντίμπ, στήν ἑλλάδα πού εἶχε νοικιάσει γι' αὐτὴν ὁ ἄνδρας τῆς καὶ ὑπερτίτερα, ὅταν θάρχονταν τὸ φθινόπωρο, ἀντὶ νὰ ἐπιστρέψῃ στήν συζυγικὴ τῆς ἐστία. θὰ ἔφευγε ἀπολύτως μετὰ τὸν φίλο τῆς. Ὅταν ὁ ἄνδρας τῆς θάρχιζε ν' ἀνησυχῇ γιὰτὶ δὲν θὰ τὴν ἔβλεπε νὰ γυρίσῃ, αὐτὴ θάταν κιάλας πολὺ μακρὰ!... Ὅπως εἰπότες, ἡ ἐξοχὴ εἶνε πολὺ πρακτικὴ καὶ πολὺ βολικὴ...»

«Ἐτοί μπόρεσε, μάλιστα, νὰ πάρῃ μαζί τῆς χωρὶς νὰ δώλῃ κακὸ σὲ τοῦ τοῦ ὁ ἄνδρας τῆς, ὅλα τὰ πράγματα πού τῆς ἦσαν χρήσιμα! Καὶ μάλιστα ὁ ἴδιος μετὰ τὰ χέρια του - ὁ θάλασσ! - εἶχε ἐπιβλένει καὶ τοκοποιήσει τίς θολιές καὶ καὶ ἔδωσε τὰ πούρ μπουάρ σὲτους χαμηλότες!»

«Ἐλπίζω, τοῦλάχιστον, πῶς δὲν θὰ κἀνετε καμμιὰν ἀνοσιειά! ψιδόρεσε ἡ Μαντελέν.

Ὁ Ἑδουάρδος δὲν ἔβγαλε μιλία. Ὅμως πρὶν περᾶσουν δυὸ ὥρες, νὰ τὸν κιάλας μέσα σὲ τὸ τραῖνο πού ἐπληγαίνε στίς Ἀντίμπ, μετὰ τὸν περίστροφό τῆς τιμωρίας καὶ τῆς ἐκδικήσεως μέσα στήν τσέπη του!...

Εἶχε νὰ περάσῃ ἐκεῖ μέσα μίαν ὁλόκληρη νύχτα. Στὸν διάδρομο εἶχε ἀρχίσει τὸ περᾶσμα τὸν ἀνθρώπων πού εἶχαν ἀποφάγει. Ὁ κύριος πού μοιράζεται μετὰ τὸν Ἑδουάρδο αὐτὸ τὸ διαμέρισμα τοῦ θαγκόν - λὶ, ἔβαν, γυρίζε στή γωνία του. Ὁ θυρμός καταρκαλέει...

Καὶ πάλι τὸ κουδούνι τοῦ θαγκόν - ρεστωρὰν ἀκούγεται: «Ὁ Δευτέρα σειρά! Ὁ Δευτέρα σειρά!» Τὸ τραῖνο κάνει ἕναν βαρνιαῶδη θόρυβον, ἡ ἐξοχὴ φωτίζεται καὶ μέσα σὲ πτωχὸ κεφάλι τοῦ Ἑδουάρδου περνάει ἡ πένθυμη χοροδία τὸν ἦαν πάντοτε σκεφέν:

— Μπορῶ νὰ στρώσω τὰ κρεβάτια, κύριοι!

Ὁ ὑπάλληλος τοῦ θαγκόν - λὶ εἶχε παρὸν σισθὸν μέσα σὲ πλάσιον τῆς πόρτας. Ὁ συντρόφος τοῦ Ἑδουάρδου στρέφεται πρὸς τὸ μέρος του:

— Ἀν δὲν ἔχετε καμμιὰ ἀντίρρηση, κύριε... Ὁ Ἑδουάρδος ἀπαντᾷ μετὰ μίαν χειρὸν μίας:

— Μόλιστα, μάλιστα!... Εἶνε τόσο μακρὰ ἀπ' ὅλας αὐτὲς τίς λεπτομέρειες! Συλλογίζεται διαρκῶς: «Θὰ τοῖς σκοτώσω καὶ τοὺς δυο!»

Καὶ τοὺς δυο: τὴν ἑνοχο σύζυγό του καὶ

τὸν ἑνοχο πού τὴν ξεπλάνεψε!

Ὁ ὑπάλληλος μέσα σὲ ἀμερίσμα κατεῖθε τις κοκέτες, ἀπλώνει τὰ στρώματα τοκοποιεῖ τὰ σεντόνια, μετὰ λίγα λόγια ἐκτελεῖ τὰ καθήκοντά του. Στὴν πόρτα, μέσα σὲ τὸν διάδρομο, ὁ Ἑδουάρδος καὶ ὁ συντρόφος του τὸν περιμένουν νὰ τελειώσῃ. Ὁ Ἑδουάρδος ἀντιβῆ τὴ νύχτα πού εἶνε λιγώτερο σκοτεινὴ ἀπὸ τὸ μέλλον του. Ὁ ἄλλος καντίζει ἕνα ἐγγλέζικο τοῖγάρο.

Ὁ ὑπάλληλος τελειώνει. Οἱ δυὸ ἄνδρες μπαίνουν στὰ διαμερίσματά τους.

— Ἀν προτιμάτε τὴν ἐπάνω κοκέτα, προτινεῖ ἐγὼνός ὁ κύριος. Ἐκεῖ ἀντανεῖ κανεῖς ἰσώως καλύτερα... Ὅσο γιὰ μένα, μοῦ εἶνε ὁ δῶρο!

Ὁ Ἑδουάρδος τὸν εὐχαριστεῖ χωρὶς νὰ ἐχῇ πολυκαταλάει τί τοῦ λέει.

Συλλογιεται: «Θὰ τοὺς σκοτώσω ἀμέσως κιάλας, μόλις τοὺς ἀντικρῶσω, χωρὶς νὰ τοὺς ἀφήσω κἀν τὸν καιρὸ νὰ ποῦνε μιά λέξη...»

«Ἐνα διαμέρισμα τοῦ θαγκόν - λὶ δὲν εἶνε δὲ πολὺ πλάτῳ καὶ γίνεται λιγώτερο ὅταν κατεῖθαι οὐ κοκέτες καὶ εἶνε χαμηλωμένη ἡ σκαλίτσα πού ἐπιτρέπει σὲτους ταξιδιώτες νὰ ἀναρριχῶνται σὲ τὸ ἐπάνω κρεβάτι. Καὶ ἐτοί οἱ δυὸ ἄνδρες πού γδύνονται πλῆρ' - πλῆρ', σκουνοτράλινε ὁ ἕνας ἐπάνω σὲ τὸν ἄλλον ἐγὰ ζώντας τὰ σακκάκια του, τὰ πουκάμισά τους.

— Ὡ, Παρντόν, κύριε... — Παρακαλῶ, κύριε...

Τώρα πιά εἶνε ἐπλωμένοι καὶ οἱ δυο, ὁ ἕνας ἐπάνω στήν κοκέτα τοῦ ἄλλου. Κάτω, ὁ κύριος διαβάζει ἐφημερίδες καὶ καντίζει τὰ ἐγγλέζικα τοῖγάρα του. Ἐπάνω, ὁ Ἑδουάρδος συλλογίζεται τὴν γυναῖκα του, τὸν φίλο τῆς καὶ σφίγγει τίς γροθιές του.

Τὸ τραῖνο τρέχει. Ἡ ὥρα περνάει. Πόσο ἀργά, πόσο ἀργά!... Ὁ Ἑδουάρδος κατεγόμενος ἀπὸ τὴν ἐμμονὴν ἰδέα του μετὰ τὸ αἶμα ἀνεσπασμένο σὲ κεφάλι πωρεσει καὶ στήριον γυρίζε κατὰ ἀπὸ τὰ οὐκασιματά του. Κυττάζει μετὰ μίαν ἀποδελαιωμένη ἵππομὴν τίς λάμπες, τὴ μικρὴ γρίλλια τοῦ ἐξαιρετιστοῦ, τὸ διαγράμμα τῆς πόρτας, τὸν χορὸ πού κύνουν κρεμασμένα πλάι - πλάι, τὰ σακκάκια του καὶ τὸ σακάκι τοῦ συντρόφου του. Τὰ ἐλέπει νὰ ἀγγιζοῦνται, ν' ἀγκαλιάζονται, νὰ χωρίζονται καὶ νὰ ἐξαναγίγινουν πάλι.

Καὶ πάντα ἡ ἴδια σκέψις τὸν τριγυρνᾷ: «Σάν τὰ σκυλιά! Θὰ τοὺς σκοτώσω σάν τὰ σκυλιά!» Ὁ πυρετός ἀρχίσε. Καθὼς γυρίζε ἕνα ἀντικείμενο γλιστρεῖ καὶ πέφτει ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ κάτω.

— Σὰς ἔπρεσε κατὶ, λέει ὁ κύριος.

Εἶνε τὸ περίστροφον. Ἀπὸ ψηλὰ ὁ Ἑδουάρδος κρεμνέει τὸ χέρι του γιὰ νὰ τὸ ἐξασπά. ῤη. Ἀπὸ κάτω ὁ κύριος κληώνει τὸ δικό του γιὰ νὰ τοῦ τὸ δώσῃ.

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην! Μήπως σὰς χτύπησε ὅταν ἔπρεσε; — Καθόλου κύριε...

Τὸ τραῖνο τρέχει ὁλόενα. Μέσα σὲ μυαλὸ τοῦ Ἑδουάρδου θορυβοῦν οἱ ἴδιες φυλακισμένες σκέψεις. Ὁ συντρόφος του σβίνει τὴ λάμπα καὶ σὲ λιγάκι ὁ Ἑδουάρδος ἀκούει τὸν ἦσυχον καὶ ρυθμικὸ ἦχο τῆς ἀναπνοῆς του...

Τὸ πρῶτ ἐμπνόνει μέσα σὲ ἀπλετο φῶς τῆς Προδηγίας. Ὁ Ἑδουάρδος κοιμηθῆκε ὡστόσο, κάμποσο ὥρα. Μιά φωνὴτὴ ἀνυπομονοία τὸν κυριεύει. Βλέπει τὸν αὐτὸ του νὰ πηδᾷ ἀπὸ τὸ τραῖνο νὰ τρέχῃ στὴν ἑλλάδα, νὰ συλλαμβάνῃ ἐπ' αὐτοφῶν τὴν γυναῖκα του!...

Τὸ τραῖνο σταματοῦνται. Νὰ οἱ Ἀντίμπ, ἐπὶ τέλους! Ὁ συνταξιδιώτης τοῦ Ἑδουάρδου φάχνει νὰ ἰδῇ κάποιον σὲ τὸν σταθμὸ. Σὲ λίγο φωνάζει: «Καλημέρα ἀγάπη μου!» Ὡς ἐξ ἐνστικτοῦ, ὁ Ἑδουάρδος κυττάει ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὅμο τὸν συντρόφου του τὴν ἀγάπη του. Εἶνε ἡ Λουσύ, εἶνε ἡ γυναῖκα του!

Περνάει ἕνα δευτερόλεπτο. Ὁ Λουσύ, πού ἔκανε νὰ ὀρμήσῃ, μένει μοναμιάς ἀκίνητη. Γομάει τῆς πῆρε μέσα ἀπὸ τὸ στενὸ πλάσιον τοῦ παραθύρου τὸ κεφάλι τοῦ συζύγου τῆς καὶ τοῦ ἐραστοῦ τῆς...

Ὁ ἐραστικὸς ἐκπλήσσεται, γυρίζε, κυττάζει καλύτερα τὸν Ἑδουάρδο καὶ καταλαβαίνει. Μεσολάβει ἄλλο ἕνα δευτερόλεπτο. Καὶ οἱ τρεῖς τοὺς περιμένουν τὸ δράμα!...

Ὅμως τὸ χέρι τοῦ Ἑδουάρδου δὲν σαλεύει, δὲν γλιστρεῖ πρὸς τὴν τσέπη του. Δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κάνει αὐτό. «Ἐνα ἀλλόκοτο συναίσθημα τὸν ἀφοσιώνει. Νὰ σκοτώσῃ ἔτσι ψυχραῖνα τὸν ἄνθρωπο αὐτόν, μετὰ τὸν ὅποιον εἶχε ζήσει μιά ὁλόκληρη μέρα μέσα σὲ μιά τόσο στενὴν οἰκειότητα... Ἐπειτα ἀπὸ δεκαοχτὼ ὥρᾳν ἡμερὴ καὶ φιλικὴ συγκατοικία, νὰ σκοτώσῃ ἔτσι ἀπότομα... Ὅχι... Δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κάνει αὐτό!

Καὶ τότε ἐξαπνεφθεῖ ἐπάνω σὲ κάθισμα του, θάρχει τὸν ἄνθρωπο νὰ κατεβῇ στίς Ἀντίμπ, καὶ ἀφῆναι τὸ τραῖνο νὰ τὸν πάρῃ μαζί του μακρὰ, πολὺ, πολὺ μακρὰ... —

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠ

Ὅπως πάντοτε, ἔτσι καὶ σήμερ, ὁ Μίμης Σμαρῆς χρῆσται μπόσει τὸ ἀπόγευμά του γιὰ τὴν εὐρύτερη μόρφωσί του. Συχνάζει εὐχάριστα σὲ Μουσεῖο, ὅπου διατηροῦνται τορχειμένα πίσω ἀπὸ κάγκελα ζωὰ πού ἐξαφανισθῆκαν: ἀελογ, σκύλοι, γάτοι, πρόβατα κλπ. ὁ Σμαρῆς διψᾷ νὰ μάθῃ τὰ ἦθη καὶ τὸν χαρακτῆρα αὐτῶν τὸν πλάσμάτων, πού γιὰ πολλοὺς αἰῶνες ὑπῆρξαν συντρόφοι τοῦ ἀνθρώπου. Πράγματι μετὰ τὴν πρῶτο τῆς μηχανικῆς καὶ τῆς χημείας, ὁ ἀνθρώπος ἔπειτα ἀπὸ λίγων καιρὸν δὲν εἶχε πιά ἀνάγκη ἀπὸ τὰ ζῶα. Τὸ σφύριγμα τῶν μηχανῶν καὶ τὸ θεοῖσμα τῶν «μυτῶν» ἀντικατέστησαν τὸ κελαιόχημα τῶν πούλῳν καὶ τὸν ὀσμὸν τῶν ἐντομῶν. Τὰ δάση εἶνε ἔρημα σχεδὸν καὶ οἱ ἐξοχὲς χωρὶς μνηθμόους.

Φεγγοντας ἀπὸ τὸ διαμέρισμα τῶν τὸν ριχουμένων ζῶων, ὁ Σμαρῆς μπαίνει στὴ μεγάλη αἴθουσα τῆς «Ἑγκυκλοπαιδικῆς ἰσορφώσεως» καὶ παρακολουθεῖ τὸ ἐνορκτήριο μάθημα τῆς ἱστορίας τῆς κατακτήσεως τῆς Σελήνης.

Κατὰ τὸ 1987, ἕνας νέος Χριστόφορος Κολόμβος, τὸν ὁποῖον ἀπὸ πολλοὺ προανήγγελλαν οἱ συγχρόνους φανταστικὸν μυθιστορημάτων, ἐμφανισθῆκε σὲ τὴν πλάνητίν μας. Μετὰ μὴ ἰδικῆς του ἐπινοήσεως καὶ κατασκευῆς «ρουκέττας» πού κατάρθωνε νὰ διαφεύγῃ τὴν ἔλξη τῆς Γῆς, χάρις σ' ἕνα σύστημα αὐτομάτων πολλαπλῶν ἐκρήσεων, ὁ τολμηρὸς αὐτὸς ἐξερευνητὴς τοῦ ἀπείρου ἐπεχείρησε ἕνα πρῶτὸν τὸ πρὸς τὴν Σελήνη ἐκπληκτικὸ ταξίδι του.

Ὁ θάλαμος διευθύνσεως τῆς «ρουκέτας» αὐτῆς, πού ἦταν στεγανὸς κλεισμένος, περιεῖχε, πλὴν τῶν ἄλλων ἀπορρητῶν τῶν προμηθειῶν καὶ ἀφθονοῦ ἀπόμετα σὲ ρεσοποιημένο ὀξυγόνο, ἀπὸ τὸ ὅποιον ἀρκοῦσε νὰ διαλυθῇ ἕνα μικρὸ τεμάχιο γιὰ νὰ τροποδοτήσῃ ἐπὶ ἀρκετὴς ἡμέρες τοὺς πνεύμονας τοῦ ἐξερευνητοῦ.

Μετὰ μίαν ἀγωνιώδη γιὰ τὸν ἐπιβάτη τῆς πῆσι μέσα σὲ ἀπείρο, ἡ σύγχρονη αὐτὴ «καρναβέλλα» ἀπεδίεσε τέλος τὸν ἐπιβάτη τῆς στὴ Σελήνη, σὲ θάλασσ τὸν ἀγόνου κοιλώματος, πού οἱ ὀστρονόμοι εἶχαν ὀνομάσει «Θάλασσα τῆς Γαλήνης».

Φορῶντας τότε ὁ ἐξερευνητὴς ἕνα εἰδικὸ σκάφανδρο, ἔκαμε μερικὰ ὅχηματα ἐξω ἀπὸ τὸ ἀεροσκάφος του καὶ περιέφερε μετὰ ἐκ τῆς τῆς θάλασσας τοῦ ἐπάνω σ' ἕναν μεγάλο κύκλο, πού ἐλαμπε ἀπὸ τὴν πλῆμιν μύρα τοῦ φωτός, γεμάτων προεξοχῆς καὶ ὀγκους μεταλλευμάτων.

Ἐποχῶρως τότε ὁ ἐξερευνητὴς ἕνα εἰδικὸ δὲν ἀργῆσε νὰ διαπιστώσῃ ὅτι ἡ νεκρὴ αὐτὴ γῆ ἦταν τελείως ἀκατοίκητη. Παρ' ὅλα ὅμως τὸ σκάφανδρο πού φοροῦσε, ἔνομισε ἐσθινὰ ἕνα παγορὸ κρῶ σ' ἕναν περὶ ὅλο του τὸ κορμὶ καὶ τὸν θάνατον νὰ τὸν παραμονεύῃ. Ἐπὶ τῆς τότε στὴ «ρουκέττα» του καὶ ἐξαγυρίσε στὴ Γῆ.

Γιὰ κακὴ τοῦ τύχης, τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ ἀποθνευμένου ὀξυγόνου, ὅρθηκε κάποιαν ἀδιέξοδο καὶ ἀσκοπίσθηκε στὴν ἐπιφάνεια τῆς Σελήνης καὶ ἔτσι ἀναγκάσθηκε νὰ μετριάσῃ τίς μερίδες τοῦ ἀέρος, ὅπως οἱ παλαιοὶ ναυτικοὶ ἔκαναν γιὰ τὸ νερὸ καὶ νὰ φθάσῃ στὴ γῆ σχεδὸν μισοπληθύνους.

Ὡστόσο, ὁ δρόμος ἀνοίξε. Πάμπολλοι ἐριποκινῶντες τὸν τρομερὸ αὐτὸ ταξίδι καὶ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἐγύρισαν.

Μερικοὶ ἔκαμον τότε τὴν χιμαίρικὴ σκέψιν, ἀπὸ τὸ θάρος δὲν ἐπαίξε μεγάλο ρόλο σὲ ἐτεροκίνητο σκάφος, ὅπως ἦταν ἡ «ρουκέττα», νὰ μεταφέρουν στὴ Σελήνη τὸν αὐτὸν στερεοποιημένον ἀέρο, πού ὁ ἄσχημάτιζε σιγὰ - σιγὰ κάποιαν ἀτμόσφαιρα.

Ἐπιτημῆθη ὅμως ἡ δὲ ἀντιδραστικὴν δημιουργία, ἐπάνω στὴν ἴδια στὴ Σελήνη, κάποιες χημικῆς μεταλλαγῆς, πού θὰ συντελοῦσε τὴν ἀπόσπασιν τοῦ ὀξυγόνου ἀπὸ τὰ πλάσινα ὀρυκτὰ τῆς. Ἐτοί, ὅστερα ἀπὸ πολλὰ ταξίδια καὶ πολλὰς προσπάθειες, κάποιος ἐλαφρὸ σπέρμα ἀντανεμισμοῦ ἀέρος ἀπλώθηκε στὰ χαμηλότερα μέρη, στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους τῆς Σελήνης.

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

ΤΟ ΟΛΙΣΘΗΜΑ

Ἀπίστευτον!

Αὐτὸ πού συνέβη τελευταίως δὲν θὰ ἡμποροῦσε νὰ τὸ συλλάβῃ οὔτε ἡ τολμηρότερα φαντασία τοῦ τολμηροτέρου συγγραφέως. Ὅταν ἔξηρ κανεῖς τὴν μαντὰ Σουσοῦ καὶ συγχρόνως ἔξερε τὸν Παναγιωτᾶκη, ὅταν ἔξηρ τὴν ζῶνὴν τοῦ περιέρου αὐτοῦ ζεύγους, πρέπει νὰ ἔχη φαντασίαν τοῦλάχιστον τετραπλῆ γιὰ νὰ τολμήσῃ νὰ φαντασθῇ τὸ καταπληκτικὸν γεγονός πού συνέβη ἐσχάτως. Ἀλλὰ ἡ ζωὴ, ἀπλὴ ὅπως εἶνε, ἐκείνη ὁποῖος στιγμὴς ὀστρου πού δὲν μπορεῖ εὐκολὰ νὰ φτάσῃ ἡ ἀνθρωπίνη φαντασία.

Ἀπίστια!

Καὶ ἐκ μέρους τίνος; Τοῦ Παναγιωτᾶκη! Αὐτὸς ὁ ἦσυχος, ὁ ἀγαθὸς ὁ καλὸς, ὁ ὑπομνητικὸς, ὁ εὐκρινὴς, ὁ ἄσκαρος, ὁ ἀνέρε, ὁ νοικοκύρης, ὁ χρυσὸς ἀνθρώπος, αὐτὸς πού θὰ μπορῇ νὰ πῇ κανένας ὅτι ἐστῆθηκε σὲ ὅλην τὴν ζῶνὴν ὁ ὑποδειγματικὸς τύπος τοῦ καλοῦ καὶ ἀφωτισμένου καὶ ὑπομνητικὸν συζύγου, ἡπίστρησε!

Ποῖος θὰ τὸ ἐπίστευε; Καὶ ὅμως ὁ Παναγιωτᾶκης ἔκανε αὐτὸ τὸ φοβερὸν ὀλισθημα! Καὶ μέχρι σημείου μάλιστα νὰ ἐκτεθῇ νὰ συζητηθῇ, νὰ κουστομολευθῇ, νὰ γίνῃ θέμα τῆς γειτονίας.

Ἡράσθη ὁ Παναγιωτᾶκης; Ἐβαρέθηκε τὴν Σουσοῦ; Δὲν μποροῦσε νὰ ἀνθέξῃ πλέον εἰς τίς καθεῖδους παραξενιές τῆς; Παρασύρθη ἀπὸ τὰ ἔξνα ὁθελγύρια ὥστε νὰ ἀφήσῃ τὴν αὐτόν του νὰ θοοκήσῃ εἰς ἀλλοτρίους παραδείσους; Ποῖος ἔξερε; Ποῖος μπορεῖ νὰ ἐμψύθῃ εἰς τὴν μύχια τῆς ἀνθρωπίνης καρδιάς;

Ἐρασμα εἰλεγόταν.

Καὶ ἦταν χήρα. Χρειάζεται μιά σύντομη ἀναγραφὴ τοῦ θαυμάσιου αὐτοῦ πᾶρεν ἑλῆθη μεταξὺ τὸν θυραλικὸν ζεύγους τοῦ Βουθούλα. Ἡ ἡλικία τῆς ἐκμανεῖτο μεταξὺ τριάντα καὶ σαράντα, δηλαδὴ, φαίνονταν τριάντα ἔτη. Ἐπίστευε αὐτὴν τριάντα τεσσάρων. Καὶ ἔλεγε τριάντα δύο. Στρομπουλή. Μάλλον ἑαυτὴν, μάλλον κοντὴ, μάλλον στραβὸ πόδια. Περιπατοῦσε, πορφυρεῖ καὶ βολικὴ. Πολλὰ εἶχε κάνει, πολλὰ εἶχε ζήσει, καὶ κατὰ καιροὺς εἶχε δάσει εἰς ἐμφύλιον πόλεμον τοὺς μοναξήδες καὶ τοὺς χασομέτες τοῦ Βουθούλα. Δὲν ἐσφάλλοντο μὲν πηλὴν κάρια στὴν ποδιά τῆς, ἐσφάλλοντο ὅμως, ἄλλοτε ἀνάγκια καὶ κοτόπουλα γιὰ κατῆρι τῆς. Ὁλόκληρη τὴν ἡμέραν ἡκαόντο, ὅρασις στεναγμοὶ ἀπ' ὅπου περνοῦσε τὴν νύκτα ἀντηχοῦσαν περὶ τῆς. Τὰ μάτια τῆς ἦσαν γαλανά μετὰ ἕλα φρόν ἀλλοιθώρια πού ἐτρέλλαине τοὺς πάλιν νεαροὺς καὶ τοὺς πολὺ ἡλικιωμένους τῆς ἱστορικῆς καὶ ἐνδόξου συνεικίας τοῦ Βουθούλα. Μόνον εἰς τοὺς ἀσθρόπους τοὺς ἔχοντας λογικὴν ἡλικίαν - ἀπὸ 30 - 40 - ἦταν ἀδιέφορη.

Εἰπαίμε ἦταν χήρα. Πότε ἀπώλεσε τὸν ἄνδρα τῆς οὐδεὶς ἐνθύριζε. Πάντως ἡ ἐποχὴ αὐτὴ ἔπρεπε νὰ εἶνε πολὺ μακρυνή, γιὰτὶ δὲν ἐνθυμνοῦσαν δεσμὸν νόμιμον τῆς Ἐρασμίας οὔτε οἱ παλαιότεροι. Κατὰ καιροὺς ἔκαναν τὴν θητεῖαν τῶν εἰς τὸ στρατόπεδον τῆς καρδιάς τῆς πολλοὶ ἐρεβροὶ πολλῶν κλάσεων παλαιότερων καὶ νεωτέρων.

Μέχρις ἐνὸς σημείου ἡ στάσις τοῦ Παναγιωτᾶκη ἐναντὶ τῆς Ἐρασμίας ὑπῆρξε ἀμόνος. Ἐπὶ ἑτὶ ὁλόκληρα αἱ ἐντυπώσεις τοῦ συνωφί, ζῶντο εἰς ὀλίγας λέξεις.

Μορὲ τί τῆς ἔρισκουν!

Ἐσχάτως ὅμως ἡ στερεότυπος αὐτὴ ἔκφρασις ὁπότε τοιοῦτο ἀντιπαρὸς μεταβολῆν:

— Καλὴ γυναῖκα!

Ἐάν ἔξερε κανεῖς τὸν Παναγιωτᾶκη καὶ ἂν ἔκανε ἀπλὴν σύγκρισιν μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν ἐκφράσεων, δὲν ἐχρειάζονταν νὰ ἔχη μαντικὲς ἰδιότητες γιὰ νὰ καταλάβῃ. Καὶ εἰπεῖν ὅλοι τὸν ἔξεραν καὶ ἐπειδὴ εἶχαν καὶ ἀρκετὴν δόσιν μαντικῆς δυναμείας, ἐκατάλαβαν καὶ ἔμαθαν ὁλόκληρη τὴν ἱστορίαν εἰς 5. λές τίς λεπτομέρειες τῆς. Ἐτοί ἔμαθαν ὅτι

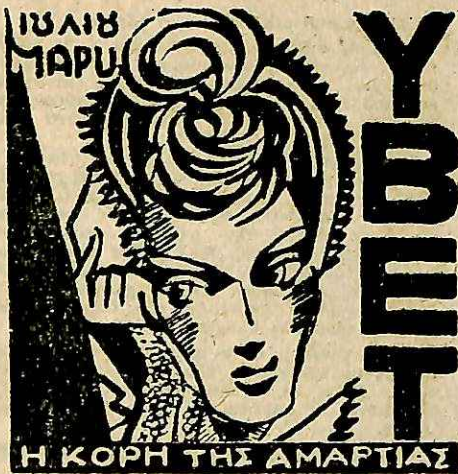
ὁ Παναγιωτᾶκης κατάρθωσε νὰ εἰσδύσῃ ἕνα κοῦτᾶνα τῆς Ἐρασμίας. Καὶ ἔμαθαν ὅτι πῖσης ὅτι ἐσχάτως ἡ γενναιοθρία του ἐναντὶ τῆς πολυφρόνου χήρας εἶχε φτάσει μέχρι τοῦ σημείου νὰ τῆς προσφέρῃ δέκα ἀγγινάρες!

Ἦμωστε!

Τὸ ἀνέκδοτον αὐτὸ γεγονός ἐφῆσε ἔως τὴν ἀξιοτίμον πυργοδέσποιναν τοῦ Βουθούλα διὰ μέσου μίας ἀνώνυμου ἐπιστολῆς, ἡ ὁποία ἔλεγε:

Μανδὰ,

Δέον νὰ γνωρίζετε ὅτι ὁ ἡμέτερος σύζυγος κύριος Παναγιωτᾶκης τὰ ἔμισε μετὰ τὴν περιθῶν τὸν Ἐρασμῖαν. Τὸ πρᾶγμα περιήλθεν εἰς γινῶσιν ὅλης τῆς γειτονίας καὶ ὅλοι γελοῖον μετὰ τὰ πόδια τοῦ συζύγου σας, ὁ ὁποῖος κουδάλῃ καὶ ἀγγινάρας καὶ γελάει τὸ πελοκο

(Περίληψη της προηγούμενης νύχτας. Η 'Υβέτ' είναι κόρη του κωμικού Ζερφάρ ντε Ζιρά και της κομίστριας Νάντιας. 'Αλλά στη γεννήσι της, ο πατέρας της έλαβε ένα ανώνυμο γράμμα, όπου του έλεγε ότι η μικρή που γεννήθηκε είναι κόρη της γυναίκας του και του φίλου του Ροδόλφου ντε Τρενύ. 'Ε, εοι φρενών ο κόμης παίρνει την νεογέννητη και την δίνει σε μία μέγαιρα Μαργκώ, να την ανατρέψει. Αυτός φεύγει για το Μαρτίκο και η Νάντια μένει άπληστ' ονένη, με μόνη παρηγοριά το αγοράκι της 'Αλδέρτο.

Τα χρόνια περνούν δυστυχισμένα για τη μικρή 'Υβέτ. Η Μαργκώ την βασανίζει και τώρα που έγινε μία όμορφη κοπέλλα, την σπαράζει να γίνει έρωσμένη του Φερνάνδου Φροντέ. 'Η 'Υβέτ αρνείται, αλλά αναγκάζεται να δέχεται τότε - τότε να πηγαίνει περίπατο μαζί του. Μία μέρα, στο δάσος της Βουλώνης της επιτίθεται ο Φερνάνδος. Η 'Υβέτ φωνάζει βοήθεια. 'Εκείνη τη στιγμή περνάει του, χάσει από εκεί ο 'Αλδέρτος (ο αδελφός της, που δεν την γνωρίζει δέσπια). Σπεύδει να σώσει την άγνωστη κοπέλλα. Λογοφέρνη με τον Φερνάνδο Φροντέ (που δεν του είχε άγνοστο, επειδή έρχεται συχνά στο σπίτι ως παλιός φίλος του πατέρα του). Στο τέλος λος μονομαχούν, ο Φερνάνδος τραυματίζεται έλαφρά και σφοδρίζεται. 'Απειλόντας τον 'Αλδέρτο ότι θα μαρτυρήσει κάποιον μυστικό του στη μητέρα του, αποσπεί την ύπασχρη του ότι δεν θ' αναφέρει λέξη για τη μονομαχία.

Ο 'Αλδέρτος θρίσκει μία καλή θέσι παιδαγωγού για την 'Υβέτ. Η Μαργκώ, θέλοντας πώς η θήθεν κόρη της δεν γυρίζει σπίτι, νομίζει πώς πήγε να συγκαταστήσει με τον Φερνάνδο και είχε ενδοιασμένη. 'Αλλά λίγες ημέρες μετά ο Φερνάνδος πάει να ζητήσει την 'Υβέτ στο σπίτι της και τότε αποκάλυπται η εξαφάνισ της 'Υβέτ. Για κακή της τύχη, ο Φερνάνδος βλέπει τυχαία την 'Υβέτ με το παιδάκι της κυρίας Ραλέρ, πηγαίνει στο σπίτι όπου είναι παιδαγωγός η κοπέλλα και την κατηγορεί τόσο, που την διώχνουν.

'Απλησμένη η 'Υβέτ γυρίζει στο σπίτι της Μαργκώ. Αρχίζουν πάλι τις πιέσεις τους για το Φερνάνδο, τόσο που η 'Υβέτ φεύγει από το σπίτι της και πηγαίνει στην φίλη της Σολάν. Ο 'Αλδέρτος και η Σολάν, αγνοούν, αυτό είναι το μεγάλο μυστικό τους. Τη στιγμή όμως που πάει η 'Υβέτ στην Σολάν, αντικρύζει μία τραγική σκηνή. Η μητέρα της Σολάν πεθαίνει. 'Α. ηπιλημένη πηγαίνει η 'Υβέτ έρημη, τα έματά της την φέρνουν προς τον Σκουάναν, στο πάρκο. Καθεται σε ένα πάγκο τουρτουρίζοντας. Από εκεί περνάει τυχαία ο Ροδόλφος ντε Τρενύ, και της προσφέρεται να την βοηθήσει. 'Αλλά η 'Υβέτ, αρνείται. Το άλλο πρωί, πέφτει στον Σκουάναν για να πνιγεί. Την σώζουν. Η κόμηση Νάντια ντε Ζιρά περνάει τυχαία από εκεί την στιγμή της αυτοκτονίας. Την παίρνει στο σπίτι της, όπου συνέρχεται η κοπέλλα και γνωρίζεται με τον Ροδόλφο. 'Αλλά πηγαίνει και ο Φερνάνδος να επισκεφθεί την κόμηση και η 'Υβέτ της εξομολογείται ότι αυτός είναι ο άνθρωπος που την έφερε στο σημείο να βέλη να σκοτωθεί. Η Νάντια την κρατεί σπίτι της και της δημιουργεί, μαζί με τον γυιό της 'Αλδέρτο, ένα ευτυχισμένο περιβάλλον. Μία μέρα που την έρχεται μόνη ο Ροδόλφος ντε Τρενύ της εξομολογείται ότι την αγαπά.)

210ν
— Δεν θέλω να μού της τίποτε, την έκοψε ο Ροδόλφος γλυκά. Έρω πώς θα σε προλάβουν αυτά μου τα λόγια. Ξέρω πώς δεν φανταζό-

σουν ποτέ όσο μ' έβλεπες να σου μιλώ σαν πατέρα, πώς μέσα μου αισθανόμουν άλλο πράγμα για σενα. Μα δεν θέλω να μιλήσω τώρα. Θέλω να το σκεφθώ. Θέλω να λάθεις ότι σου πώς δεν έχω οικογενειακή περίπτωση. Δεν είναι παράξενο αν έπαυσα και εγώ μίλην οικογένεια. Και κοντά σου νοιώθω σαν ναχω οικογένεια...

Ο τρόμος έφευγε σιγά - σιγά από τη ματιά της. Μία η έκπληξής της ήταν πελώρια. — Σου φαίνονται παράξενα αυτά που σου λέω; είπε επί τέλους ο Ροδόλφος. — Ναι, ψεύδισες η κοπελλίτσα. — 'Υβέτ, είπε ο ντε Τρενύ γλυκά. Δεν σε ρωτώ πώς έζησες έως τώρα. Κι' αν έσφαλες, η δυστυχία θα σ' έκανε να σφάλεις. — 'Αλλο σφάλμα δεν έκανα παρά ν' αντισταθώ στη βέλπη των γονέων μου. — Τότε είσαι άγγελος, εφώνασε με συγκινησί ο Ροδόλφος. Της πήρε πάλι το χέρι δειλά, διαστακτικά. Μά η 'Υβέτ δεν το τράβηξε. Τώφερε στα χείλη του ο Ροδόλφος και ένιωσα την καρδιά του να πλημμυρίζει από ευτυχία. 'Εκείνη την στιγμή άνοιξε η πόρτα και μπήκε η Νάντια.

ΠΟΛΥΠΛΟΚΑ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΑ

Το αίμα έφυγε από τα μάγουλα της κομίστριας ντε Ζιρά μόλις αντίκρισε τον Ροδόλφο και την 'Υβέτ. Με μία ματιά κατάλαβε την κατάσταση. Το όθος και των δύο έδειχνε φανερά τη συγκίνηση, την ταραχή τους. Η 'Υβέτ έτρεμε δολιχληρή και ο Ροδόλφος έγινε κατακόκκινος, όπως γινόταν και όταν ήταν νέος δεκαεπτά έτών. Πρώτη η Νάντια κατάρθηκε με μιλίση. Είπε όσο πιο απλά μπορούσε:

— 'Αρνησα, Ε; 'Εμπλέξα με δουλειές... Είνε μία όμορφη μέρα έξω... — Ο Ροδόλφος κατάρθηκε κι' αυτός ν' αποκριθί απλά. 'Εμεινε κάμψη όρα μιλιόντας για αδιόφορα πράγματα. 'Ηταν κι' αυτός στενωχωρημένος. Είχε το όθος του ενόχου. Με την Νάντια ποτέ δεν είχαν μιλήσει για αγάπη. Και όμως το φαινόταν σαν να της έκανε άπιστία τώρα, με το αίσθημά του για την 'Υβέτ.

Μόλις έφυγε ο Ροδόλφος, η Νάντια έκυτ ταξε την 'Υβέτ καλά στα μάτια. Το αίμα έφουιντας στα μάγουλα της κοπελλίτσα. Την έκνιταζε πολλή ώρα η κόμηση, χωρίς να πη λέει, χωρίς να τη ρωτήσει. Της έρχονταν στα χείλη χίλιες ερωτήσεις. Μα δεν αποθάρρυνε να μιλήσει. Στο τέλος, όσο πιο άπληστ' ονένη, της είπε:

— Πήγαινε, 'Υβέτ, όπου θέλεις... Είσαι ελεύθερη λίγη ώρα. — Έφυγε η 'Υβέτ από το δωμάτιο και η Νάντια πήγε στο δωμάτιο της μητέρας της. Η ταραχή της ήταν τόσο μεγάλη, που την κατάλαβε άμέσως η κυρία ντε Σεβεράκ. — Τι τρέχει; την ρώτησε άνησυχ. — Μητέρα, αποκρίθηκε η Νάντια με φωνή βραχνή. Ο Ροδόλφος και η 'Υβέτ... αγνοούνται!...

— Τι μου λέει φώναξε η γεροντίσσια με έκπληξη.

— Το αντίληφθην με τα μάτια μου... της φιλούσε το χέρι. Είνε η αρχή ακόμα... αλλά τον κατάλαβα ότι την αγαπάει πολύ...

— Για φαντάσου! Ψιθύρισε η κυρία ντε Σεβεράκ. 'Εγώ θάβαζα στήλημα πώς θα γινόταν ειδοίλια μεταξύ 'Αλδέρτου και 'Υβέτ.

— Δεν υπάρχει καμμία αμφιβολία πώς ο 'Αλδέρτος την συμπαθεί, αποκρίθηκε η κόμηση. Και μακάρι...

— Θα ήθελες να πάρη ο 'Αλδέρτος την 'Υβέτ; Έκαμε η γεροντίσσια με έκπληξη. Δεν έλεγε πάντα πώς πρέπει να πάρη προίκα;

— Εδίστασε η Νάντια μία στιγμή. Στο τέλος αποκρίθηκε σιγά:

— 'Αχ, μητέρα... κι' εγώ δεν ξέρω πώς οι σθάνομαι. Χρόνια αγάπη τον Ροδόλφο κρυφά, το ξέρεις...

— Η αγάπη σου όμως είναι απειλιμένη. την έκοψε η μητέρα της.

— Ναι, μά είχα πάντα την ατυπάτη πώς

κι' αυτός μ' αγαπάει και δεν τολμά να μού το πη.

— Και σ' αγαπούσε...

— Έπέρασαν όμως τα χρόνια, μητέρα. Η 'Υβέτ είναι μπουμπουκί που μόλις άνοιγει...

— Την ψλεύεις; ρώτησε σιγά η γεροντίσσια.

— Εδίστασε ν' αποκρίθ η Νάντια.

— Όχι, είπε στο τέλος. Δεν την ζηλεύω, και μπορώ με τον εαυτό μου. Μου φαίνεται, μητέρα, πώς θα έζηλευα όποιαν άλλη γυναίκα, πώς θα την μισούσα ίσως θανάσια. Με την 'Υβέτ όμως είναι άλλο πράγμα. Αισθανομαι τόση αγάπη γι' αυτή τη μικρή, που θα ήθελα να τη νοιώσω ευτυχισμένη, έστω και αν μου έγκριμζε το δνειρο όλης μου της ζωής.

— Ίσως ο έρωας αυτός να είναι μία λύση. Είπε σκεπτική η κυρία ντε Σεβεράκ. 'Οταν απειλιόσθης πώς σ' αγαπά ο Ροδόλφος...

— Η καρδιά μου θα μείνη άδεια, νεκρή. — Εσώπασαν και οι δύο τους, γιατί η μητέρα της δεν ήξερε πώς να την παρηγορήσει. Νά της μιλίση για την αγάπη του άνδρα της; 'Ηταν άστειο, μία και δεκαεπτά χρόνια τώρα ούτε την είχε συγχωρήσει και δεν της έγραφε τίποτε άλλο παρά άπειλές.

Όταν εσναείσε την 'Υβέτ, η Νάντια την άγκάλιασε με μάτια δακρυσμένα και την έρωτησε σιγά:

— Τι σουλεγε ο Ροδόλφος, μικρή μου;

— Η καρδιά της κοπέλλας φτερούγισε. 'Α, τόσο ψιθύρισε με ειλκήνια:

— Μου είπε κάτι που θα μ' έκανε πολύ ευτυχισμένη αν μπορούσα να το πιστέψω...

— Τον Ροδόλφο μπορείς να τον πιστέψης, αποκρίθηκε η κόμηση σ' τρυφερά.

Και τα μάτια της 'Υβέτ που είχαν το χρώμα του ούρανο, άστραψαν από ευτυχία.

Η ΜΑΡΓΚΩ ΖΗΤΕΙ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΗΣ

Πόσες ημέρες ευτυχισμένες έπέρασε η 'Υβέτ δεν μπορούσε να θυμηθί.

Η μεγάλη ευτυχία και η μεγάλη δυστυχία δεν μετρούνται. Στην αρχή φαντάστηκε πώς μόνον έκτιμησε και ευγνωμοσύνη θα νοιώσει για τον Ροδόλφο.

— 'Αλλά λίγο - λίγο, καταλάβαινε πώς τον αγαπούσε και αυτή. Ο Ροδόλφος μετά την πρώτη του εξομολόγησι δεν της έμεινε πια για αγάπη. 'Από τις ματιές του όμως, από τη στοργή του, φαινόταν να την αγαπά βαθιά. Ο 'Αλδέρτος την πρώτη φορά που ήρθε σπίτι μετά την εξομολόγησι του Ροδόλφου, αντίληφθ η άμέσως πώς κάτι είχε αλλάξει ανάμεσα τους. 'Αλλά δεν του κακοφάνηκε.

— Ίσα - ίσα χάθηκε μέσα του πού η 'Υβέτ είχε προκαλέσει τον έρωτα του Ροδόλφου. Λύτος, που αγαπούσε όλο και πιο τρελλά τη Σολάν, αν έπαιρνε ο Ροδόλφος της 'Υβέτ, θα είχε το θάρρος να πη στη μητέρα του πώς σκεπτείται να πάρη την Σολάν. Ο Φερνάνδος, αν και είχε ιδιαίτερη κλίση στην άσκα λυσι των ξένων μουσικών, παραδόξως δεν είχε αντίληψη τίποτε και έμεινε πάντα με την ιδέα πώς άργα η γρήγορα θα άνευτάνε στο καίο ειδοίλιο μεταξύ του 'Αλδέρτου και της 'Υβέτ. Και επειδή ήξερε τον σύνδεσμο του νέου με την Σολάν, συλλογιζόταν πώς κάπως θα μπορούσε να εκμεταλλευθί αυτή την κατάσταση είτε για να εκδιμήθ, είτε για να αφεληθί.

— 'Ετσι ήταν τα πράγματα. Η 'Υβέτ καθόταν ένα πρωί και διάβαζε στην κυρία ντε Σεβεράκ. Ο νους της όμως έτρεχε πιο μακριά, στον Ροδόλφο. Ταχα πότε θα της εσναμυλόσε για τον έρωτά του; 'Επλάσε δνείρα. 'Ηταν λίγο ατύχη άφανταστη ευτυχία να νοιώθι την αγάπη ένας τέτοιος άνδρας. 'Ηταν λίγο μεγάλη, αλλά αυτό η κοπέλλα η άσσανιόμνη από τη ζωή το θεωρούσε προτέρημα. 'Ενοιαθε πιο πολλή ασφάλεια στην αγάπη ενός τέτοιου άνδρα. Και χωρίς να τολμά να έλπιζη πώς θα γινόταν κάποια γυναίκα του, λικνιζόταν με σκέψεις χαρωπές.

— 'Ηταν σχεδόν μεσημέρι, και η κυρία ντε Σεβεράκ είπε στην 'Υβέτ να σταματήσει το διάβασμα και να ρωτήσει τη Νάντια αν την χρειάζεται σε τίποτε, όταν η υπηρέτρια άνοιξε την πόρτα και άνηγγείλε:

— Δεσποίνε 'Υβέτ, η μητέρα σας!

Πίσω από την υπηρέτρια, άμέσως έσάνηκε η Μαργκώ. Ντυμένη φανταχτερή, χωρίς γούστο, φτωχικά, η Μαργκώ μπήκε στο δωμάτιο γρήγορα, κατακτικτικά, σαν να φοβόταν μην της απαγορεύσουν την είσοδο. Πίσω της μπήκε και η κόμηση.

— 'Υβέτ σηκώθηκε και όλο το αίμα έφυγε από τα μάγουλά της.

— 'Υβέτ, είπε η Μαργκώ, δυνατό με όρος θεατρικό, ήρθα να σε πάρω. Σε διατάσσει να επιστρέψης άμέσως στο σπίτι!

Δεν αποκρίθηκε η κοπέλλα, μά κτύπησε ικετευτικά η Νάντια. Στο μεταξύ, η κυρία ντε Σεβεράκ είχε άναγκασμένη:

— Τι τρόπος είναι αυτός; 'Ετσι μπαίνουν σε ξένα σπίτια;

— Έμένα δεν μ' ενδιαφέρουν οι καλοί σας

τρόποι, αποκρίθηκε η γυναίκα. Θέλω την κόρη μου. Τάσκασε από το σπίτι, χωρίς την άδεια μου. Είνε ανήλικη, έχω δικαίωμα να την πάρω.

— Στάσου, την δίκωφε η κόμηση. Η κόρη σου είχε έναν σοβαρό λόγο να φύγη από το σπίτι. Και έχει το δικαίωμα να μην επιστρέψει.

— Αυτό το λέτε έσείς! εφώνασε η Μαργκώ απειλητικά. 'Ας τολμήση όμως και η ίδια να πη πώς δεν θέλει να με ακολουθήσει.

— Εδίστασε η 'Υβέτ και στο τέλος είπε σταθερά, μά σιγά:

— Δεν θέλω ναρθω μαζί σου!

— 'Ωραία! εφώνασε έξω φρενών η γυναίκα. Αυτών των τρόπων έμαθες σ' αυτό το σπίτι; Νά φέρεσαι έτσι στην μητέρα σου;

— Τι μητέρα είσαι έσύ, είπε η Νάντια, που σπαράχνεις την κόρη σου σε μία ζωή ανήλικη;

— 'Εγώ; ετοίριζε η Μαργκώ. Ποιος σάς ειπέ τέτοιο πράγμα; Αυτή η ίδια; Είνε ουκο φανταί... 'Εγώ την χρειάζομαι στο σπίτι. Την άνδρεψα τόσο χρόνια για ναχώ δοηθότα γερμάματα μου. Δεν άτατρεφουν οι γονείς τα κορίτσα τους για να τα χάνουν έτσι.

— Η κόρη σου, κυρία μου, είπε η κυρία ντε Σεβεράκ, κερδίζει εδώ τίμια το ψωμί της. Δεν πιστεύω νάχης άλλη φιλοδοξία γι' αυτήν.

— Κι' έγω τι όφελος έχω, ετοίριζε η μέγαυρα. Εί με μέλλει έμένα αν κερδίζη, τη στιγμή που δεν θέλω μία δεκάρα;

— Μπορεί να σου δίνη μέρος του μισθού της. 'Εγέλασε η Μαργκώ σκληρά.

— Πενταροδέκαρη, έ; Δεν είμαι ζητιάνη, κυρία κόμηση. Θέλω ναρθω η κόρη μου στο σπίτι.

— Μόνη της θα αποφασίση, είπε ψυχρά η Νάντια.

Η Μαργκώ σηκώθηκε. Πήρε το ύφος που τρομοκρατούσε την δυστυχ η 'Υβέτ όταν ήταν μικρή.

— Έλα άμέσως μαζί μου! της είπε.

Ταραχώθηκε η κοπέλλα και έγυρισε στη Νάντια ικετευτικά:

— Μη μ' αφήσετε, είπε.

Η μέγαυρα έγινε έξω φρενών. Με φωνή που άκουγόταν μακριά άρχισε να όριζη και την 'Υβέτ και την κόμηση. 'Εκείνη την στιγμή μπήκε ο 'Αλδέρτος μέσα. 'Ελεπε πάλι, όπως συνήθως, μέρες από το σπίτι και είχε έρθει άκριβος αυτή τη στιγμή. 'Ακουσε άρκετά για να καταλάβη τι έσημαινε αυτή η σκηνή.

— 'Ηρθε και στάθηκε κοντά στην κοπέλλα και είπε απλά, μά άποφασιστικά:

— Η 'Υβέτ μά μείνη εδώ, όσο θέλει να μείνη εδώ!

Η Μαργκώ έγινε έξω φρενών. Δεν ήξερε πια τι έλεγε από τη λύσσα.

— 'Ετσι έ; Και γιατί;... Ποιος θα πη πώς φροντίζει πιο πολύ για την τιμή της παρ' εγώ; Καταλαβαίνω πολύ καλά, κύρε 'Αλδέρτε, το ενδιαφέρον σας. Δεν είμαι τόσο κουτή να φανταζόμαι πώς την κρατείτε κοντά σας έτσι... έσείς, νέος, έπάνω στην τρέλα σας... 'Αλλά θέλετε να με άγάσετε έμένα από τη μέση, που είμαι φτωχικά και έτρόμαξα να τ' άνασπώσω αυτό το κορίτσι.

— Σώπα, την έκοψε ατύρητα ο νέος. 'Εγώ ξέρω καλά πώς την άνδρεψες στους δρόμους του Παρισιού. 'Εγώ ξέρω καλά τι διακίνησε είναι αυτή η κοπέλλα για να μην έξοικηθί ως τώρα...

— Δικαίωμα σας νάχετε όποιαν γνώμη θέλετε γι' αυτήν. 'Αλλά η 'Υβέτ είναι ένα φτωχό κορίτσι που δεν μπορεί να ζήση μόνο με τη φίλια σας...

— Ζη με την εργασία της, δεν έχει ανάγκη από τη φίλια μου.

— Κι' εγώ; Πώς θα ζήσω εγώ, που έγέρασα τώρα; Έκαμε η γυναίκα κυνικά.

— Σας συχαίρω! εφώνασε ο 'Αλδέρτος. Θέλετε να ζήσετε εις άδρος της τιμής του παιδιού σας;

— Τι μητέρα είσαι έσύ; Έκαμε με φρίκη η κυρία ντε Σεβεράκ.

— Θάρθω να την πάρω δικαστικώς, απείλησε με λύσσα η Μαργκώ.

Ο 'Αλδέρτος έγέλασε.

— Ναι, πηγαίνε στο δικαστήριο, αυτό θέλω κι' εγώ.

— Λοιπόν, θά πάω! άφρισε η γυναίκα. Θα πάω!... Και τώρα, θά το φωνάξω πια το μουσικό, γιατί δεν μπορεί, με καίει η άχα ριστιά αυτής της κοπέλλας...

— 'Ακουσε έσύ, της είπε με ύφος σκυτεινό. 'Εμπρπε να ντρέπεται να μού φέρεσαι έτσι. 'Εχεις πού πολλές ύπαρχουσες και σε μένα και στον άνδρα μου, από ό,τι φανταζόσαι... Μαθε πώς σε άνδρεψαμε από οίκτο. Δεν είσαι παιδί μου!

— 'Εμεινε η 'Υβέτ σαν απολιθωμένη στο άκουσμα αυτό. Και έσφαρνα σωριάστηκε σε μία καρέκλα και άρχισε να κλαίη.

— Έπρεζε η κόμηση κοντά της. Και από το άλλο μέρος ο 'Αλδέρτος.

— Παδί μου, Έκαμε η Νάντια στοργικά. Γιατί κλαίς; 'Εσύ, έτσι κι' έτσι, δεν συμφωνούσε.

— Κλαίω από χαρά, αποκρίθηκε η μικρή. Κλαίω από ευτυχία που δεν είναι αυτή η μητέρα μου.

— Μπράβο! τοίριζε η μέγαυρα. Αυτό είναι το εύχαριστό σου για τόσων χρόνων θυσίες; Και νομίζεις πώς θα σ' άφήσω, δεν θα πω την Ιστορία σου; Νομίζεις πώς δεν θα φωνάξω πώς είσαι νόθος;... 'Ενα παιδί που γεννήθηκε χωρίς χαρά, η κόρη της άμορσίας ποιος έξερει ποιάς επιπόλαιης γυναίκας...

— Η ντροπή κάποιου σπιτιού...

— Σώπα! εφώνασε χλωμός ο 'Αλδέρτος.

— Γιατί να σωπάσω; ετοίριζε η γυναίκα. Νομίζετε, κύριε άνθροπολογε, πώς θα φοηθώ τα γαλόνια σας; 'Εχετε λάθος. 'Εγώ εδού λέγα δεκαεπτά σχεδόν χρόνια γι' αυτό το κορίτσι. Δεν μπορώ να χάσω τον κίπο μου...

— Μα επί τέλους, αν είναι αλήθεια που λες, είπε η κυρία ντε Σεβεράκ, που την έρχικες έσύ τη μικρή και την άνδρεψες από μωρό;...

— Δεν είναι και τόσο παράξενη η Ιστορία της, αποκρίθηκε ειρωνικά η γυναίκα. Φαίνεται πως κάποια άριστοκράτισσα έκανε άπιστίες στον άνδρα της και γεννήθηκε αυτή η μικρή...

— 'Εγώ ξέρω πώς ήρθε κάποιο έράδιο στο σπίτι μας κάποιος άγνωστός μας άριστο κράτης και μās έδωσε το παιδί. Τίποτε άλλο δεν ξέρω. 'Ηταν τρελλάς από θυμό και δεν θέλησε να μιλήση. Μας έδωσε αρκετά λεφτά και μās ύπαρχοθηκε άργότερα και άλλα.

— 'Αλλά όσο είδατε έσείς άλλα λεφτά, άλλο τόσο και μείς. 'Εφαγε η μικρή τόσα χρόνα στο σπίτι μας. Δεν έξερει να πη ένα εύχαριστό...

— 'Ακουγε η 'Υβέτ, σαν να μιλούσαν για ξένο πρόσωπο. Ούτε να κλάψη μπορούσε...

— Δεν ήξερε αν έπρεπε να κλάψη ή να χαρή για την άποκαλυψή ότι ήταν παιδί έκθετο, χωρίς γονείς. Μα ο 'Αλδέρτος εφώνασε:

— 'Αφοδ δεν είναι παιδί σου, ένας λόγος παραπάνω να μη σε ακολουθήση.

— 'Ωστε άρνείσθε να μού την άώρετε; Έκαμε έξω φρενών η μέγαυρα.

— 'Αρνούμεθα, να! εφώνασε η κόμηση σταθερά.

Τους έριξε άγριες ματιές η γυναίκα και έφυγε λυσσώδης.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Το διηγηματάκι σας του ενός λεπτού

ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΜΕΝΗΣ

Κάποιος φίλος μου ήταν τρελλά έρωτευμένος με μ'α κοπέλλα δεκαοχτώ χρονών. 'Όπως για όλους τους έρωτευμένους, ήταν και αυτή η ωραιότερη και η καλύτερη γυναίκα στον κόσμο! Θεέ μου! Πόσες όμορφες γυναίκες, άπειρες, άμέτρητες... άφου άμετροι και οι έρωτευμένοι...

Μία μέρα όμως μού μίλησε τόσο πολύ για την αγάπη της, για την λατρεία της, για την όμορφιά της, που κι' εγώ έεχνώντας τις αλώνιες ιδέες και σκέψεις το έρωτα, παρασύρθηκα από την θερμότητα.

— Καλά λοιπόν! του χαμογέλασα. Λέγε μου! Και πρώτα - πρώτα πές μου κάτι για τα μαλλιά της!

— Τα μαλλιά της! Δεν μοιάζουν ούτε τις άναλαμπές του χρυσού, αλλά ούτε πάλι με τις άχτιδες του ήλιου... Το χρυσάφι είναι πολύ κρύο - και οι άχτιδες του ήλιου πολύ θερμές, ενώ τα μαλλιά της είναι θερμά από την φλόγα της αγάπης - μετάνια σε κάθε τους χάδι και άνάλαφρα στον έανό τους καταράκη!

— Πές μου κάτι για τα μάτια της...

— Τα μάτια της! 'Αν μέσα σε δύο άμυγδαλωτές άμβυσσους άκνιτριζαν δύο διαμάντια που θα λαμπύριζαν με την λάμψη όλων των ούρανών άστρώνων, ίσως τότε οι άμβυσσοί θαμίζααν λίγο στα μάτια της!

— Πές μου κάτι για τα μάγουλά της...

— Τα μάγουλά της! Είνε από χνουδί και τασπών κρύων, χαμένων σ' άνειροπολήματα. Είνε άπλά όπως ένα άνοιξιότικο μεθυσμένο άνεράκι, έχουν το σχήμα από δύο κυκλικά ρομποπέλας και όταν τα φιλάς, μεθας από το άρωμα ενός τροπικού άκνίνθου, που δεν ξέρω πώς, είναι λίγο τεχνητά ροδωσμένους!...

— Πές μου κάτι για τα χείλη της...

— Ο φίλος μου μ' έκνιταζε με άμηνανία. — Τα χείλη της! Ναι..., ψιθύρισε.

— 'Αλλά δεν τα είδα...

— Δεν τα είδες;

— Μά δέσπαι! Γιατί τα φίλά άδιάκοπα!

ΚΑΤΟΥΑ ΜΑΝΤΕΣ

ΓΕΛΑΤΕ ΟΣΟ ΜΠΟΡΕΙΤΕ!

Το γέλιο μακραίνει τη ζωή

'Αντίθετο προς ό,τι πιστεύουν όλοι, το γέλιο δεν ήρθε στον κόσμο μαζί με τον άνθρωπο. 'Όπως μάλιστα ύποστηρίζουν μερικοί έπιστήμονες, το γέλιο δεν είναι καθόλου άπαισιόητο για την κανονική λειτουργία του άργανισμού μας.

Θα μπορούσαμε δηλαδή θαυμάσια να τρώμε να δουλεύουμε, να πολλαπλασιάζομαστε και να νοιώθουμε την χαρά της ζωής και την ευτυχία, να ζούμε δηλαδή όπως ζή σήμερα κάθε άνθρωπος, χωρίς καθόλου να γελάμε.

Και το γέλιο δεν έγεννήθηκε καθόλου από τη χαρά της ζωής, όπως πιστεύουν μερικοί. 'Ο άνθρωπος που χαίρεται τη φύσι σε μία μέρα ευτυχίας, δεν γελάει καθόλου, αλλά τραγουδάει.

Κατά τους έπιστήμονες που τα ξέρουν όλα, το γέλιο γεννήθηκε την ημέρα κατά την οποία ο άνθρωπος έβριάζετο από φόβο. 'Όταν άνεκάλυψε δηλαδή ότι τα πράγματα που του έγέμιζαν φόβο την ψυχή ήταν έντελώς άκίνδυνα. Τότε έγέλασε με τον φόβο του κι' από την ημέρα αυτή το γέλιο έγκαταστάθηκε στον κόσμο.

Αυτή η αντίληψη φαίνεται η πιο σωστή, άφου άλλως το γελοίο όταν το πράγμα που παρατηρούμε θρίσκει σε ακρη αντίθετη προς τη γνώμη που έόχηματίσαμε γι' αυτό. Το γέλιο δεν εκδιλώνεται ποτέ όταν δεν υπάρχη κρίσις.

Το γέλιο επιβάλλεται πάντα άπ' έξω, χρειάζεται δηλαδή ένας έξωτερικός συντελεστής για να εκδηλωθί. Μπορούμε λοιπόν να πάμε εις άναζητήσιν του και υπάρχουν άνθρωποι που τάχουν αυτό για σπόρ.

Όλοι οι άνθρωποι δεν έχουν την ίδια σθήσια στο γέλιο. Και υπάρχουν μερικοί τόσο ευαίσθητοι στο γέλιο που τα έρισκουν όλα γελοία και γελούν με το παραμικρό. 'Εκτός άπ' αυτούς υπάρχουν και άλγλοι που κάνουν τους άλλους να γελούν. Οι τελευταίοι αυτοί κερδίζουν έτσι το ψωμί τους και κάποτε άποκτούν και δόξα.

Ο κόσμος φαντάζεται ότι γελούνε και τα ζώα, άλλά αυτό δεν είναι καθόλου ουστό. Τα ζώα δεν μπορούν να γελάσουν. 'Όταν έχρη κανείς το κεφάλι διαρκώς γυρμένο προς τα κάτω, όπως το έχουν τα ζώα είναι φυσικός άδύνατο να γελάσει. Και αντίθετος όταν είμαστε έσπαλαμένοι σε μία πολυθρόνα και γελούμε με, σηκώνουμε άσπαστάως το κεφάλι.

Υπάρχει μία παλιά παροιμία που λέει ότι το γέλιο κάνει καλό αίμα. Πραγματικά, το γέλιο είναι ένα πρώτης τάξεως μασάζ στα άρτηρα του θώρακος. 'Όταν γελούμε κινούνται όλα τα άργανα του άναπνευστικού συστήματος. Οι βαθείες άναπνοές που παίρνουμε γελώντας, έπίσης άνεργέτικα στη λειτουργία της καρδιάς και προσφέρουν περισσότερο ά ευνοίο στο αίμα που έτσι θετικωμένο, τροφοβοτεί τα διάφορα μέρη του σώματος.

Το όγιενότερο γέλιο είναι δέσπια το σό όρμητο. Και τοούτο επειδή το μασάζ των άρτηρών του θώρακος γίνεται άπότοια και έχει πιο έσπρητικά άποτελέσματα. 'Από της άπόφευγ αυτής οι μεγάλοι γελωτοποιοί, είναι πραγματικοί ευεργέτες της ανθρωπότητας.

Ένας μεγάλος έπιστήμων έ

ΑΠΟΨΕ

στη Βαρυμπόπη

Υπο ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Πρωί, ώρα δέκα. Χτυπάει το τηλέφωνο. Έκείνη ανάκλι-
νεται στο κρεβάτι της, χα-
σι μριέται δυο-τρεις φορές,
κι ύστερα απλώνει το χέρι και
παιρνει το ακουστικό).

ΕΚΕΙΝΗ (ανάμεσα σε άλλα
δυο χάσιμωρητά): Ποιος;

ΕΚΕΙΝΟΣ (απ' την άλλη
άκρη του σύρματος): Έγώ...

ΕΚΕΙΝΗ: Δηλαδή, ποιος;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είπ' ανάγκη να
σου πω τ' όνομά μου; Δεν αρ-
κεί η φωνή μου; (Μελαγχολι-
κα) Εκεί πιά καταντήσαμε;...

ΕΚΕΙΝΗ (με μια κρυφή χα-
ρά): Είπ' αλήθεια πως απ' την
πρώτη στιγμή άνευγάρια
τη φωνή σου, μα φοβόμουν μή-
πως μου παίξει κανένα τολμηρό
παιχνίδι ή φαντασία μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (συγκινημένος):

Όστε... σ' ευχαρίστησε το
τηλεφώνημά μου; Να έλπίσω
πως σε μια μικρή θεούλα της
καρδιάς σου, βρίσκομαι ξεχα-
σμένος κι' εγώ;

ΕΚΕΙΝΗ (γελάει): Δέ λες
καλύτερα πως έχεις όρεξη πρωί
πρωί να σου κάνουν ερωτική
έξομολόγηση;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι δά! Δεν
τό πιστεύω αυτό που λές...
Τώρα πιά ερωτική έξομολόγη-
ση; Όστερ' από δέκα δολοκλήρα
χρόνια που την πωτάκουσα;

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά): Αλήθεια.
Για φαντάσου. Λέει χρόνια!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ό έρωτάς μας
κοντεύει να γίνει συνταξιούχος.

ΕΚΕΙΝΗ: Μην κοροϊδεύεις.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ό Ισα-ΐσα που
τον αγαπάω τον έρωτά μας,
και τον σέβομαι.

ΕΚΕΙΝΗ: Λόγω της ηλικί-
ας του.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι. Ένας έ-
ρωτας, που περνάει από τόσα
χρόνια χωρίς να σβύση, θα πη
πως είν' εξαιρετικός.

ΕΚΕΙΝΗ: Χωρίς να σβύση,
λές; Είσαι τόσο βέβαιος γι
αυτό;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έλα τώρα. Μη
θέλεις ν' άπατάς τον εαυτό
σου. Ό έρωτάς μας, ούτε έ-
σβυσε, ούτε θα σβύση ποτέ
του. Είνε άπλανής, σαν τον
Σείριο.

ΕΚΕΙΝΗ: Πόσος καιρός πάλι
απ' την τελευταία μας συνάν-
τηση;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νομίζω τρεις
μήνες και κάτι μέρες. Τη φορά
όμως αυτή, πρέπει να παρα-
δεχτής πως έφταιγες εσύ.

ΕΚΕΙΝΗ: Σώπα! Άν μου
τηλεφωνήσες για να ζητήσωμε
μαζί εύθυνες για τον τελευταίο
μας καυγά, τότε έκανες πολύ
άσχημα να με ξυπνήσεις.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και πρώτα απ'
όλα, γιατί κοιμώσουν; Κοντεύει
μεσημέρι.

ΕΚΕΙΝΗ: Σεχνάς, αγαπητέ
μου, πως δεν είμαι ούτε καμα-
ρίστρα, ούτε καθαρίστρα σε ύ-
πομονετικό για να ξυπνήσω απ'
τίς έπτά...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πικραρισμένος):

Γεννάς, άλλωστε... ξενυχτάς.

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν το άρνυμαι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Και χωρίς έ-
να...

ΕΚΕΙΝΗ: Είχες ίσως την

άπαίτησι να κλειδωθεί στίτι
μου τρεις μήνες και κάτι μέρες
—όσες έχω να σε ιδώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ (με όρμη): Έξα
φανίστηκες, γιατί φταίς εσύ, με
το φέρετρό σου, Άν...

ΕΚΕΙΝΗ (τον κόβει): Πάλι
παρελθοντολογείς. Θα μ' άνο-
γκάσης να κλείσω το τηλε-
φωνο.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καλά. Καλά.
Συχωρέσε με. Λάθος.

ΕΚΕΙΝΗ: Άς είνε. Τόσην
ώρα μιλάμε και δε μούπες ά-
κόμα γιατί με ξυπνήσες.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ά, ναι. Σε ξυ-
πνήσα, γιατί. Γιατί ανεκάλυ-
ψα έναν πολύ πετυχημένο όρο,
και μια πολύ σωστή θεωρία...

ΕΚΕΙΝΗ: Ν' άκούσω, λοι-
πόν, και τον όρο και τη θεω-
ρία.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ό όρος είνε:

«Ερωτικός Παλιμπαϊδισμός».

ΕΚΕΙΝΗ: Τι; Πώς;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άκουσε, τώρα,
και τη θεωρία: Όλα τα πρά-
γματα στον κόσμο έχουνε μιαν

ΕΚΕΙΝΗ: Με μεγάλη μου
χαρά δέχομαι. Θα φάμε τέτ-
α-τέτ.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι. Δέ με
κατάλαβες. Άλλο θέλω να σου
πώ: Στο χορό θα πάμε, αλλά
έγώ μ' άλλη παρέα, εσύ μ' άλ-
λη. Θα σου κάνω κόρτε από
μακριά, θα μου κάνης κι' εσύ
λίγο, θα κυττάξης το φεγγάρι,
θα το κυττάξω κι' εγώ, θ' ά-
ναστενάξης, θ' άναστενάξω...

ΕΚΕΙΝΗ: Μα γιατί όλη αυ-
τή η σκηνοθεσία;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άπλούστατα:
Θέλω να ξεαγυρίσω για λίγο
σε μιαν εποχή μακρινή και πε-
ρασμένη. Θέλω να ξαναζήσω
μια νύχτα, σαν εκείνη πουζήσα
—πανε χρόνια— στο «Τρο-
καντερό» του Παλμού Φαλήρου,
δικεικλώντας από μακριά τη
γυναίκα, που ενώ μ' αγαπούσε,
μ' έκανε σκληρά να υποφέρω.

Μια νύχτα, που την πέρασα
δυστυχισμένος κι' ερωτευμένος
τρελλά, μια νύχτα άξέχαστη
και λατρευτή.

ΛΑΪΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Οι συμβουλές του πουλιού

Μιά φορά κάποιος άνθρωπος έ-
πιασε ένα μικρό πουλί που τον εί-
χε μαγνέψει με το τραγούδι του.

— Τι θα με κάμης; τον ρώτησε
το πουλί. «Όταν θα δρίσκωμαι φυ-
λακισμένο, δεν θα κελαιζώ. Άν
θελήσης πάλι να με φας, δεν εί-
μαι ακόμα αρκετά μεγάλο. Άφη
σέ με ελεύθερο και έγω θα σου
δώσω τρεις συμβουλές που θα σε
ώφελησουν πολύ.

— Πες μου τις και σ' ελευθερώ-
νω, άποκριθηκε ο άνθρωπος.

— Η πρώτη είνε: «Ό,τι δεν μπο-
ρείς να φτάσης, μην άγωνίζεσαι
να το πιάσης.» Η δεύτερη είνε:

«Πάψε να επιθυμής, ό,τι δεν μπο-
ρείς ν' άποκτήσης.» Και η τρίτη
είνε: «Μην πιστεύης κάτι τι που εί-
νε άπίστευτο.»

Ό άνθρωπος έπρε πως οι συμ-
βουλές αυτές του ήσαν άνώφελες,
αλλά κατά τη συμφωνία που εί-
χαν άφηση ελεύθερο το πουλί.

— Έκαμες πολύ άσχημα να με
άπολύσης, του φώναξε τότε το
πουλί σαν ελευθερώθηκε, γιατί
έγω έχω μέσα στο σώμα μου ένα
μαργαριτάρι μεγαλύτερο από σού-
γο, που θα σ' έκανε πάμπλουτο.

Ό άνθρωπος τότε, τρελλός από
τη μανία του, άρχισε να τρέχει
προσπαθώντας να πιάσει το πουλί.

Εκείνο όμως του έφευγε όλοε
να και στο τέλος όταν τον είδε
που κουράστηκε, του έπρε:

— Βλέπεις πως δεν ήσαν άνώφε-
λες οι συμβουλές μου και μάλιστα
η πρώτη: «Ό,τι δεν μπορείς να
φτάσης, μην άγωνίζεσαι να το πιά-
σης.» Λοιπόν πάψε να με κυνηγής,
Χριστιανέ μου!

Τότε ο άνθρωπος εκάθισε κάτω
από το δένδρο, απ' όπου του μι-
λούσε το πουλί, και άρχισε να
κλαίει και να τραβά τα μαλλιά του.

— Άλλά και η δεύτερη συμβου-
λή μου δεν είνε περιττή, έσυνέ-
χισε το πουλί, Άν ήξερες τό:

«Πάψε να επιθυμής, ό,τι δεν μπο-
ρείς ν' άποκτήσης», δεν θα άσασ
νιζόσουν άδικα όπως τώρα.

Και έπειδή εκείνης έξακολουθού-
σε τα κλάματά του, το πουλί έ-
πρόσθεσε:

— Όσο για την τρίτη συμβου-
λή, αν την κατάλαβες κι' αυτή,
θα γλύτωνες από τόση στενοχώρια
και τόση θλίψη. Πως μπορεί ναχω
μέσα στο σώμα μου ένα μαργαρι-
τάρι μεγαλύτερο από αύγό, αφού
το σώμα μου δολοκλήρο είνε μικρό-
τερο από αύγό; Λοιπόν: «Μην πι-
στεύης κάτι τι που είνε άπίστευτο,
και πάψε να κλαίς.»

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

— Δεν υπάρχει ζωή εύτυχισμένη
άλλά μόνον ήμερες εύτυχισμένες.

— Για να καθουσύχησης τους πό-
νους σου, προσπάθησε ν' άνακουφι-
ζης τους άλλους.

— Οι περισσότεροι άνθρωποι έξυ-
μνούν με ένθουσιασμό τα διελία,
άλλά άποφεύγουν να τα διαβάσουν.

— Η άρετή χωρίς τη σωφροσύ-
νη, είνε σαν μια καλλονή χωρίς
μάτια.

Κάθε εύχαρίστησι χάνει την
αξία της, όταν συνδεύεται από την
εύκολα και την άφρονια.

— Καλύτερα νάναι κανένας
μονάχος του, παρά με κακή συν-
τροφία.

— Όποιος δανείζεται χρήματα
για να χτίση στίτι, γρήγορα θα
το πουλήση.

τι άλλο.

ΕΚΕΙΝΗ: Τι;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τά χρόνια πού-
χουνε περάσει από τότε.

(Έκείνη σκύβει το κεφάλι
της και ξαναδρίσκει την πα-
ρέα της. Έκείνος τ' όδιο).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟ

ΠΕΡΣΕΥΣ

που άνυπομονούσε να ριχτή
στην συγκίνησι μιας άκατανόη-
της ήδονης.

Αργά την νύκτα ήταν έτοι-
μη για την τραγωδία του έ-
ρωτος. Μέσα στο άρωματισμέ-
νο λουτρό είχε φροντίσει να
ρίξη τα μυστικά φίλτρα της
καλλονής και στα λεπταύφα-
σμένα φορέματα είχε παραδώ-
σει την φύλαξιν ενός άγαλμα-
τιένιου κορμιού, παροδομένου
στην έκλυσι. Η τέχνη είχε δο-
θήσει την φύσιν και σ' εκείνη
το φαντασμαγορικό καταφύγιο,
ή μελαγχροινή βασίλισσα της
όμορφιάς και του πόθου, ύπερ-
τερη τώρα κι' από τον ίδιο τον
εαυτόν της, έπερίμενε τον έ-
ραστήν και θύμα της, ενώ οι
υπόκωφες άναφωνήσεις της προ-
δίδανε την τρικυμία που έμυ-
κάτο στα στήθη της.

Ήταν περασμένα μεσάνυ-
χτα, όταν, κάτω από λιθόρυστω
το της αλής της ακούσθηκαν
κρότοι και θέρυδοι. Έκατάλα-
θεν. Οι μεγιστάνες της ώδη-
γούσανε τον Περσέα κι' η μι-
σοτρελλωμένη βασίλισσα άνα-
σκηώθηκε περιμένοντας.

Σε λίγο έπήδησε μέσα στην
ματωμένη εκείνη φωλιά πό-
νου ο Περσεύς. Όραιοε όσον
ποτέ και τρομερός, όπως πάν-
τοτε.

Τί είχε συμβή λοιπόν και

υπό ποιές περιστάσεις εύρεθή
έκεί;

Ό Βασιλεύς του Άργους
Άκρίσιος, έπειδή το Μαντείο
του είχε ειπή ότι θα τον έσκό-
πησης του, την έκλεισε εις ένα
υπόγειον χρυσούν θάλαμον κι'
έβαλε φρουράν για να την έμ-
ποδίσιν να φέρη στον κόσμο,
το παιδί που θάκανε τραγικήν
την μοίραν του. Άλλά ήσαν τό-
ση η όμορφιά της Δανάης, ώσ-
τε να μαγευθή και ο Ζεύς, ο
όποιος έτρυπώσε στο άεροστε-
γές καταφύγιο της υπό μορφήν
χρυστής βροχής και της έχαρι-
σαν ένα πανέμορφο άγαράκι,
τον Περσέα, που έκανε τον Ά-
κρίσιον να τρελλαθή από τον
φόβο και του ένέπνευσε μια
τρομερή απόφασι: Έκλεισε
μντέρα και γυιό εις ένα κιβώ-
νιο, κάτω από τώρριζε στη θάλασσα.
τα κύματα της οποίας το έ-
σπρωξαν έως την Σέριφον, ό-
που το έμάσευσεν ο ένας από
τους δυό άδελφούς Βασιληάδες
της, ο Δίκτης. Άλλά ο άλλος
άδελφός, ο Πολυδέκτης έρωτεύ-
θηκε την θείαν Δανάην κι' έμη-
χανεύετο, χίλιες πλεκτάνες να
την άρπάξη από τον Δίκτην.
Τέλος τον έξεθρόνισεν, άλλά ή-
πληρχε νέον τώρα έμπεδόν, για
τον γάμον που έσχεδιάζεν: Ό

γυιός της Δανάης, που ήταν έ-
μφθος πιά κι' εξαιρετικά έπι-
κύνδυνος. Για ν' άπαλλαγή απ'
αυτόν υπεκήριθη ότι θα πα-
ντρεύετανε κόποιαν ξένην πρι-
γκήπισσα, την Ίππεδόμειαν,
κι' έζήτησε, κατά τα έθιμα, τα
γαμήλια δώρα των ύπηκόων
του κι' από τον Περσέα να του
φέρη την κεφαλήν της Μεδού-
σης.

Η Μέδουσα ήτανε βασίλισ-
σα της Λιθύης, άλλά οι θρύλοι
της μακρινής εκείνης εποχής
έβλησαν να προσδώσουν στην
ύπαρξή της το μυστήριο του
υπερκοσμιού και να εξηγήσου-
νε κατά τρόπον που ένέπνεε
τον τρόμον και τον θαυμασμόν,
το κατόρθωμα τούτο του Άρ-
γείου ήρωος: Έλεγαν λοιπόν
ότι ο πανέμορφος έφηβος, έ-
χοντας οδηγούς τον Έρμη, την
Αθηνά και τον Πλούτωνα, έ-
πηγε στην χώρα των εκ γενε-
τής γρηών θυγατέρων του Φο-
κυος —τάν άδελφών των Γορ-
γώνων — που είχανε και οι
τρεις μαζί ένα δόντι κι' ένα
μάτι, τα οποία μετεχειρίζοντο
εκ περιτροπής: τους έπληννε
αυτό το δόντι κι' αυτό το μάτι
και τούς έπρε πως τότε θα
τους τάβαινε πίσω, όταν θα τον
έτηγανον στο μένος όπου έ-
μκαν οι τοις άδελφές τους.
Έκείνες ήπνευσαν στον έκβια-
σμόν, τούδιεσαν το καταφύγιο
των τριών Νυμφών κι' ο Περ-
σεύς έκοψε το κεφάλι της κοι-
μένης Μεδούσης, από το
αίμα του οποίου έγεννήθηκε το
φερωτό άλογο Πήγασος. Η
Μέδουσα, που ήταν ή μόνη θνη-
τή απ' τις τρεις, είχαν, όπως
κι' οι άλλες δυό, δράκοντες
στο κεφάλι, αντί για πλοκά-
μους: χαλκίνα χέρια, χρυσά φτε-
ρά και δόντια μεγάλα σαν ά-
γριοχοίρους. Οι άφερατές ύφες
τον κατεβιάζαν άλλά ο Περσεύς
που φορούσε τα πέδιλα που
του είχε χαρίσει ο Έρμης κι'
έπέτουσε σαν θύελλα, έξφυγε
κι' έφθοσε στην Αιθιοπία, έ-
χοντας το κεφάλι της Μεδού-
σας, που είχε την δύναμιν να
μεταβάλλη σε πέτραν εκείνον
που το αντίκρυζε. Ό Περσεύς
είχε προφυλαχθή προτάσσοντας
την ασπίδα που του είχε δώ-
σει ή θεά της σοφίας, ή Αθηνά,
για να μην ιδή το τρομερό
της κεφάλι.

Άναζητώντας την Μέδουσαν
ο Περσεύς έφθασε στην Λιθύην,
άλλά οι έρωτευμένοι στρατηγοί
της θρυλικής βασιλίσσας δεν
έκατόρθωσαν να τηρήσουν τον
λόγον τους. Ύπεκνυσαν όλοι
στο φοβερό σπαθί του γυιού
της Δανάης, ο οποίος ξενά-
γκασε τις άδελφές της βασι-
λίσσας να του δείξουν το έν-
διαίτημα της ώρας, μέσα
στον θάλαμον της οποίας εύ-
ρέθηκε θοισαυευτής κι' έκπλη-
ρωτής του όρου που είχε θέσει
ο διεκδικητής της μητρικής ώ-
ρα: όπησης.

Αντελήφθηκεν ή βασίλισσα
των άγχιων πόθων πως ήτανε
σπί διαθείσι του άήτητου έ-
νυ και θέλησε να πετύχη με
την σαγήνην, εκείνο που δεν έ-
κατόρθωσε με την δύναμιν.
Πραγματικά ήτανε τρομερή με
την όμορφιά της ή Μέδουσα,
κι' άπολίθανε τον δυστυχή που
δρισκόταν μπροστά της. Θέλη-
σε να συντριφή και ν' άπολι-
θώση με την άκατανίκητη δύ-
ναμιν του σφριγηλού της κορ-
μιού και την γοητείαν της θεί-
ας μορφής της τον άτίθασσον
ξένον, άλλά εκείνος, όπλισμέ-
νος με τάν άσπίδα που του είχε

δωσε η θεά της σοφίας, έκλεισε τα μάτια μπροστά στον πειρασμό που χωρίς με την γοητεία των θανάτων κι' επρόχωρησε στην έκτελεση ενός φρικτού καθήκοντος.

Επρεπε να σκοτώσει το μελαγχρόνιο αριστοκράτη μιας θείας δημιουργίας κι' εύρησε κοντά στην μισόγυμνη Μέδουσαν, η οποία, αποκαλύπτοντας θησαυρούς που συνήπτασαν και προσφέροντας την απόλαυσαν ενός κορμιού που σπαρταρούσε από φόβο μαζί και πόθο, έπρεπε να φρίσσονα χείλη της, γυρεύοντας τα δικά του, για να ενώσει σ' ένα φιλή που θ' άρχιζε με τον έρωτα και θα τελείωνε με τον θάνατο.

Ο Περσέας, ο νικητής των στρατιών της βασιλίσσας, νίκησε και την ομορφιά εκείνης της ίδιας. Σήκωσε το χέρι κι' έκτυψε στον λαίμονα. Στο γυμνό κορμί όπου έβραζε ο πόθος, διαχύθηκε τώρα η έκμηδενισι. 'Η ώραία βασίλισσα άφηνε στεναγμό πάνω και εξέπνευσαν. 'Ο Περσέας της έκοψε το άραιο κεφάλι, χωρίς καβάλου να χαλάσει την ομορφιά του, το πήρε κι' έφυγε. Πήδησε στο έδαφος του και ρίχτηκε σε τρελό καλπασμό προς την θάλασσαν. Λίγο αν αργούσε, θα ήταν άργα. 'Αν λιποψυχούσε μπροστά στο λευκόδι που έπροκειτο να συντρίψει η φρουρά της βασιλίσσας θα τον προλαμβάνε. Το άλογο του έτρεχε σαν θύελλα κι' οι δώκτες του ίσχυρίστησαν ότι τον είδαν να πετάει στους αιθέρες. 'Απελτίσθηκαν ότι θα τον έβρυναν κι' έγύρισαν να θονήσουν την βασιλίσσαν, ο Περσέας δέ έφθασε στην παραλία, στην χώρα του Κηφώς, όπου έσωσε την κόρη του Ανδρομέδα, σκοτώνοντας το κήτος, στη διάθεση του οποίου την είχαν εκθέσει για να εξευμενίσουν τον θεόν Ποσειδώνα. Πήρε γυναίκα του την 'Ανδρομέδα, έφου συνέτριψαν όλους τους αντίζηλους του, κι' έγύρισαν εις την Σέριφον.

Όταν ο Πολυδέκτης τον είδε να κρατάει το κεφάλι της Μέδουσας, απολήσθη, από τόμο δέβαια: 'Επεσε χυμώ απόληκτος κι' ο Περσέας ανέβασε στον θρόνον τον προστατήν τους Δίκτην, πήρε την Δανάην και την 'Ανδρομέδα και ξεκίνησε να πάει στο 'Αργος.

Οι δυσκολίες της συγκοινωνίας τον ανάγκασαν ν' αποβιβάσει στη Θεσσαλία. Κι' όταν πληροφόρησε ότι ο βασιλιάς της Λαρίσης Τεταύμιος είχε διοργανώσει γυμνικούς αγώνες προς τιμήν του πεθαμένου πατέρα του, πήγε κι' έλαβε μέρος στο πένταθλον. 'Αλλ' όταν έρχινε τον δίσκον, έκτυπεν ένα γέροντα θεατήν, ο οποίος δεν ήταν άλλος από τον παππούν του 'Ακρίσιον, που είχε φύγει από το 'Αργος έπειδή έμαθεν ότι έγύριζεν ο Περσέας, το παιδί της Δανάης, για το οποίο τον μαντιόν ειχεν ειρή ότι θα τον έσκότωνε.

Έφυγε με σωθ και βρήκε τον θάνατον. Προσετάθηκε να εσφύγη την Μαίραν, αλλά δεν θά κατάρθων.

Ο Περσέας, όταν εξηκριώθηκε ποιος ήταν εκείνος τον οποίον έσκότωσε, ένοιωσε πόνον βαθύν. Είχε ξεκινήσει από την Σέριφον λαχτορώντας να πάει να δει τον παππού του, άσπυ δεν είχε γνωρίσει τον πατέρα του κι' αυτόν που ζήτου-

Πήγε για ΜΑΛΛΙ...

Στην οδόν Βικτόρ - 'Εσέμπ, το μικρό έσωτερικό τηλέφωνο που έχομε όλοι μέσα μας και που επιτρέπει στον καθένα μας να κουβεντιάξω με τον εαυτό του κου δούσης.

— 'Αλλό, άλλό! Κύττα μπροστά σου, εκείνη είναι!

— Λές;

— Την άγνωρίζω άπ' το περπάτημά της.

— 'Εχεις δίκιο. 'Εκείνη είναι.

— 'Ας την πάρωμε από πίσω!

'Εκείνη ήταν μία χαριτωμένη ξανθούλα που είχα συναντήσει το περασμένο καλοκαίρι σε μία πλάς και που εξαφανίσθηκε από τοια, χωρίς να αφήσει τη διέυ.

— 'Εκείνη ήταν μία χαριτωμένη ξανθούλα που είχα συναντήσει το περασμένο καλοκαίρι σε μία πλάς και που εξαφανίσθηκε από τοια, χωρίς να αφήσει τη διέυ.

— 'Εκείνη ήταν μία χαριτωμένη ξανθούλα που είχα συναντήσει το περασμένο καλοκαίρι σε μία πλάς και που εξαφανίσθηκε από τοια, χωρίς να αφήσει τη διέυ.

— 'Εκείνη ήταν μία χαριτωμένη ξανθούλα που είχα συναντήσει το περασμένο καλοκαίρι σε μία πλάς και που εξαφανίσθηκε από τοια, χωρίς να αφήσει τη διέυ.

— 'Εκείνη ήταν μία χαριτωμένη ξανθούλα που είχα συναντήσει το περασμένο καλοκαίρι σε μία πλάς και που εξαφανίσθηκε από τοια, χωρίς να αφήσει τη διέυ.

— 'Εκείνη ήταν μία χαριτωμένη ξανθούλα που είχα συναντήσει το περασμένο καλοκαίρι σε μία πλάς και που εξαφανίσθηκε από τοια, χωρίς να αφήσει τη διέυ.

— 'Εκείνη ήταν μία χαριτωμένη ξανθούλα που είχα συναντήσει το περασμένο καλοκαίρι σε μία πλάς και που εξαφανίσθηκε από τοια, χωρίς να αφήσει τη διέυ.

— 'Εκείνη ήταν μία χαριτωμένη ξανθούλα που είχα συναντήσει το περασμένο καλοκαίρι σε μία πλάς και που εξαφανίσθηκε από τοια, χωρίς να αφήσει τη διέυ.

— 'Εκείνη ήταν μία χαριτωμένη ξανθούλα που είχα συναντήσει το περασμένο καλοκαίρι σε μία πλάς και που εξαφανίσθηκε από τοια, χωρίς να αφήσει τη διέυ.

— 'Εκείνη ήταν μία χαριτωμένη ξανθούλα που είχα συναντήσει το περασμένο καλοκαίρι σε μία πλάς και που εξαφανίσθηκε από τοια, χωρίς να αφήσει τη διέυ.

— 'Εκείνη ήταν μία χαριτωμένη ξανθούλα που είχα συναντήσει το περασμένο καλοκαίρι σε μία πλάς και που εξαφανίσθηκε από τοια, χωρίς να αφήσει τη διέυ.

— 'Εκείνη ήταν μία χαριτωμένη ξανθούλα που είχα συναντήσει το περασμένο καλοκαίρι σε μία πλάς και που εξαφανίσθηκε από τοια, χωρίς να αφήσει τη διέυ.

— 'Εκείνη ήταν μία χαριτωμένη ξανθούλα που είχα συναντήσει το περασμένο καλοκαίρι σε μία πλάς και που εξαφανίσθηκε από τοια, χωρίς να αφήσει τη διέυ.

— 'Εκείνη ήταν μία χαριτωμένη ξανθούλα που είχα συναντήσει το περασμένο καλοκαίρι σε μία πλάς και που εξαφανίσθηκε από τοια, χωρίς να αφήσει τη διέυ.

— 'Εκείνη ήταν μία χαριτωμένη ξανθούλα που είχα συναντήσει το περασμένο καλοκαίρι σε μία πλάς και που εξαφανίσθηκε από τοια, χωρίς να αφήσει τη διέυ.

— 'Εκείνη ήταν μία χαριτωμένη ξανθούλα που είχα συναντήσει το περασμένο καλοκαίρι σε μία πλάς και που εξαφανίσθηκε από τοια, χωρίς να αφήσει τη διέυ.

— 'Εκείνη ήταν μία χαριτωμένη ξανθούλα που είχα συναντήσει το περασμένο καλοκαίρι σε μία πλάς και που εξαφανίσθηκε από τοια, χωρίς να αφήσει τη διέυ.

— 'Εκείνη ήταν μία χαριτωμένη ξανθούλα που είχα συναντήσει το περασμένο καλοκαίρι σε μία πλάς και που εξαφανίσθηκε από τοια, χωρίς να αφήσει τη διέυ.

— 'Εκείνη ήταν μία χαριτωμένη ξανθούλα που είχα συναντήσει το περασμένο καλοκαίρι σε μία πλάς και που εξαφανίσθηκε από τοια, χωρίς να αφήσει τη διέυ.

— 'Εκείνη ήταν μία χαριτωμένη ξανθούλα που είχα συναντήσει το περασμένο καλοκαίρι σε μία πλάς και που εξαφανίσθηκε από τοια, χωρίς να αφήσει τη διέυ.

— 'Εκείνη ήταν μία χαριτωμένη ξανθούλα που είχα συναντήσει το περασμένο καλοκαίρι σε μία πλάς και που εξαφανίσθηκε από τοια, χωρίς να αφήσει τη διέυ.

— 'Εκείνη ήταν μία χαριτωμένη ξανθούλα που είχα συναντήσει το περασμένο καλοκαίρι σε μία πλάς και που εξαφανίσθηκε από τοια, χωρίς να αφήσει τη διέυ.

— 'Εκείνη ήταν μία χαριτωμένη ξανθούλα που είχα συναντήσει το περασμένο καλοκαίρι σε μία πλάς και που εξαφανίσθηκε από τοια, χωρίς να αφήσει τη διέυ.

— 'Εκείνη ήταν μία χαριτωμένη ξανθούλα που είχα συναντήσει το περασμένο καλοκαίρι σε μία πλάς και που εξαφανίσθηκε από τοια, χωρίς να αφήσει τη διέυ.

— 'Εκείνη ήταν μία χαριτωμένη ξανθούλα που είχα συναντήσει το περασμένο καλοκαίρι σε μία πλάς και που εξαφανίσθηκε από τοια, χωρίς να αφήσει τη διέυ.

— 'Εκείνη ήταν μία χαριτωμένη ξανθούλα που είχα συναντήσει το περασμένο καλοκαίρι σε μία πλάς και που εξαφανίσθηκε από τοια, χωρίς να αφήσει τη διέυ.

— 'Εκείνη ήταν μία χαριτωμένη ξανθούλα που είχα συναντήσει το περασμένο καλοκαίρι σε μία πλάς και που εξαφανίσθηκε από τοια, χωρίς να αφήσει τη διέυ.

— 'Εκείνη ήταν μία χαριτωμένη ξανθούλα που είχα συναντήσει το περασμένο καλοκαίρι σε μία πλάς και που εξαφανίσθηκε από τοια, χωρίς να αφήσει τη διέυ.

— 'Εκείνη ήταν μία χαριτωμένη ξανθούλα που είχα συναντήσει το περασμένο καλοκαίρι σε μία πλάς και που εξαφανίσθηκε από τοια, χωρίς να αφήσει τη διέυ.

Επετάχονα το όμμα μου και θα την έπρόφταινα... Δυστυχώς τη στιγμή εκείνη μπήκε σ' ένα μαγαζί.

Ήταν ένα κομμωτήριο ανδρών και γυναικών.

— 'Αποφασισμένος να μην χάσω για δεύτερη φορά έκεινην που συνητήσα υπό τόνον αίσίους αιώνοους, μπήκα κι' έγω.

— 'Αλλοίμονο! Αυτός ο ναός της τέχνης της κομμώσεως ήταν χωρημένος σε δύο διαμερίσματα: 'Ανδρες — Γυναίκες.

Σε λίγο βρέθηκε χωρισμένος άπ' το φλέρτ μου της πλάς από μία τζαμαρία με θαμπά τζάμια.

Τι μπορούσα να κάμω;

Να περιμένω.

Σωριάστηκα σε μία πολυθρόνα.

Δυστυχώς αυτό είχε ως συνέπεια να σπεύσω κοντά μου ένας λευκοκυμένος νέος.

— Τι επιθυμεί ο κύριος;

— Να με ξυρίσετε, και όσο το δυνατόν γρηγορότερα! αποκρίθηκα τρέποντας από το φόβο μου μη τυχόν και η γυναίκα των όνειρών μου βγεί προτού τελειώσω ο κουρέας μου.

— 'Ακούσε φόβος όμως. 'Όταν μία γυναίκα παραδίδεται στα χέρια του φγκυρώ της δεν τελειώνει τόσο γρήγορα!

— 'Αφού έδωσα τα γένεια μου, παρετήρησα πως καμιά κυρία δεν είχε σηκωθεί για να φύγει από το δ'πλανό σαλόνι.

— 'Επρεπε να κερδίσω χρόνο.

— Ξυρίστε μου και το μουστάκι!

Είχα ένα μουστάκι α - λά

ΜΠΕΡΝΑΡ ΖΕΡΒΑΙΖ

Η πρώτη ΑΓΑΠΗ

ΜΙΑ ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Καθώς την είδε να μπαίνει στο δωμάτιο, η μητέρα της καταλαβε πως κάτι σοβαρό άσασχολούσε το μικρό κορτάκι του.

— 'Αμύλη, πήγε και κάθισε στο χαλί, ακουμπώντας το χυστό κεφάλι της στα γόνατα της μητέρας της. 'Εκείνη που παρ'όλα τα σπράντα της χρόνια διατηρούσε μια τεχνική δροσιά, έχιδεψε το κεφάλι του παιδιού της και έλεπε, κλείνοντας το βιβλίο που διάβαζε:

— 'Καλήμέρα, Νίνα. Τι μούτρα είναι αυτά; 'Ασφαλώς ο Πίπης θα σε νίκησε στο τένις ή ο Ντόντς δεν σε πήρε στην πισίνα ή μηπως...

— 'Α, όχι, μανούλα, όλοι αυτοί δεν μ' ενδιαφέρουν πια.

Μία έκφραση εκπλήξεως έφάνη κε στο πρόσωπο της μητέρας της.

— Μα τότε δεν σε καταλαβαίνω, Γιά πές μου!

— 'Α, έδωσα λίγο έκεινη χαϊδεύοντας μηχανικά τα γόνατα της μητέρας της. 'Από προχθές, μανούλα, νομίζω πως αγαπώ...

— 'Α, μη χαμογέλας. Αυτή τη φορά είναι σοβαρά... Μόνο που δεν έρω αν πρέπει να τον αγαπώ. Είπε τόσο σπουδαίος τύπος, μανούλα. Τόσο ανδρας! Δέ μοιάζει καθόλου με τους άλλους.

— Και πως τον γνώρισες τον δυσεύρετο αυτόν θησαυρό;

— Προχθές πήγαμε στην Πεντέλη και έτρεχα...

...Με λίγηνωδη ταχύτητα όπως πάντα, δέκομε η μητέρα της.

Και καθώς η νέα διηγείτο, η μητέρα της γυρνούσε σε περασμένα χρόνια. Στο πρόσωπο της κόρης της έβλεπε τα δικά της νεύατα. 'Εκείνη ήταν μελαγχολική και πιο ψηλή από την κόρη της. 'Ισως-ίσως και πιο ώραία. 'Ήτανε ένα μεσημέρι φθινοπώρου. 'Επέρασε ένας εξάδεκαχρος της από το σπίτι και την πήρε να πάει σ' έναν φίλο του για κάποια δουλειά του.

Ντούγκλας, χωρίς αξιώσεις. 'Όποτε και πολυσυνίστηκα για την απώλειά του...

Και όμως το είχα συνήθεισε τόσο καιρό που ήμαστε παρέα! 'Η θυσία αυτή δυστυχώς λένω έφλησε σε τίποτε! 'Απ' τη τζαμική πόρτα μπανόδωσαν γυναίκες που δεν είχαν καμιάν δυοίολητα με τη λατρευτή μου...

— Φρεσκάρετέ μου λίγο τα μαλλιά! είπα, αν και τότε κόμει την προηγούμενη μέρα.

— 'Ενα τέταρτο της ώρας πέρασε με το φρεσκάρισμα.

Και πάλι τίποτε! Είχα λουσάξει.

— Κοντήνετέ μου λίγο τα μαλλιά.

Αυτή τη φορά, ο κουρέας δεν έδωσα και πέρασε το κεφάλι μου με την ψιλή μηχανή.

— 'Υστερα άρχισαν λουσίματα, φριζιόν, κλπ.

— 'Αλλο πρόσχημα δεν είχα πια για να μείνω.

Πάλι όμως μ' έφώτισε μία έμνευσις.

— Μανικιούρ!

— 'Η μανικιούριστα μπήκε...

...Ήταν 'Εκείνη!

Κι' όμως τώρα που την κύτταζα από κοντά, είδα πως δεν είχε τα θέληνητα που της είχα άνακαλώσει στην πλάς.

Τόσο το καλύτερο που δεν μ'έκοψε έντυπωσι, γιατί πώς να της κάμω ντεκλαρασιόν με τα χάλια που είχα;

— 'Επλήρωσα τα... μαλλοκέφαλά μου και έφυγα.

ΜΠΕΡΝΑΡ ΖΕΡΒΑΙΖ

Θυμάται ακόμη ολοκάθαρα ότι μπήκε σ' ένα ήλιόλουστο γραφείο.

— 'Ενας ανδρας χαμένος ολοκάθαρα κάτω από το γραφείο του έγραφε.

— Γειά σου, Τέλλο, είπε ο έξάδελφός της.

— 'Ο άλλος έκοψε μία προσπάθεια να σηκωθεί από την σφηνωμένη πολυθρόνα. Μπρος στα μάτια της Ξένιας έφάνηκε ένας ψηλός, πολύ ψηλός και αδύνατος νέος. 'Ο έξάδελφός της έκανε τις συστάσεις. 'Εκείνος φοβιμένος στο άσπτερό μέρος του γραφείου σε μία χαμηλή πέτσινη πολυθρόνα.

— Δίχως καν να την προσέξω, έλεγε στον έξάδελφό της:

— Βρέ Γιάννη, είνε τώρα μισητό που σπάω το κεφάλι μου για να βρω πως λέγονται οι φέλοι πουχούν οι πεδοσφαιριστοί κάτω από τα παπούτσια τους.

— Μεγάλη σπαζοκεφαλιά με την άλληθρα, έσέφυλκε η Ξένια ειρωνικά. Δεν ισχύ λεί τίποτε, μο νολογούσε, είνε άσχημος.

Ξαφνικά, έστρεψε προς το μέρος της και άρχισε να φλασάρ με τις σαν τότε μόνο να είχε αντίληψη την παρουσία της. Της άρσαν οι εξακρύβτες ιδέες του και η παράδοξη νουτροπία του.

Το ίδιο βράδυ, στο δωμάτιό της, σκεπτόταν: 'Αηλαδή δεν είνε άσχημος, το ανάστημά του είνε θουμάσιο, η λεπτή του σλουέττα πολύ άριστοκρατική και το προφίλ του έχει κάτι το εύγενικό. 'Επειτα, της πέρασε και ο θυμός και το συγχώρησε που της είπε ότι είνε 'ένα ξεροκέφαλο αειόάτρευτο βωδάκι. Τώλεγε τόσο νόστιμα! Είχε ένα στόμα τόσο πολύ ώρατο.

Αυτές οι σκέψεις ήταν η πρώτη της ήττα. Χαμογέλα ή Ξένια συνεχίζοντας τ' όνειρό της. Πόσο, μα πόσο πολύ είχε αγαπήσει την πρώτη αυτή φορά. Ναι, τον έλάτρευε τον παράδοξο αυτόν άνθρωπο...

— 'Αγαπάς τα έλατομάτια του, τις κακιές του, τις ροδερές του ίδιου ρυθμίου. Αυτή η άγάπη είχε κάτι το ξεχωριστό. Δεν της είπε ποτέ τη λέξη 'σ' αγαπώ. Πολλές φορές απέφευγε και να την δει και πάλι, δίχως καμιά εξήγησι, δίχως καμιά δικαιολογία. Ξαναγύρισε πάλι τρυφερός παρ'ότι...

— Δεν είνε άμορφος, μαμάκα,

έκοψε την κόρη της να λέει, αλλά η εμφάνισή του είνε πολύ άριστοκρατική. 'Εχει ώραία φυσιογνωμία...

— Ναι, Νίνα, και το ωραιότερο σ' αυτόν είνε το στόμα του.

— Πως το έφερε, μαμά; ρώτησε έκπληκτη η Νίνα.

— Κάτι άφηνουν πάντοτε στις γνώσεις μας τα χρόνια που περνούν, Μανούλα.

— Ξέρεις, μαμά, διστάζω λίγο ακόμη να τον αγαπήσω. 'Εχει τόσο έκμηδενισι την θέλησή μου και αυτό δεν μ' άρσει, τι λές κι' έσύ;

— Έκλεισε τα μάτια της πριν άπαντήσει στο παιδί της. Πόσο οι δύο ανόρες έμοιαζαν! Τι νύλεγε στην παιδούλα αυτή; Θυμήθηκε πόσους λυγμούς και πόσα δάκρυα άπογοητεύσεως είχε πνίξει στο λευκό μαξιλάρι. Θυμήθηκε τις άτελεώτες ώρες της μελαγχολίας που την έρχινε η παγερή του άδιαφορία. 'Οχι! Δεν έπρεπε το παιδί της να πονέει τόσο.

Μά πάλι, ποση εύτυχία αίσθαναν σαν ήταν κοντά του. 'Ενα του φιλή την έκανε να ξεχνάει τους κακιές. Της είχε χαρίσει έναν κόσμο ολοκληρω. 'Εναν κόσμο ψυχή, κό, που κοιμόταν μέσα της και του οποίου την ύπαρξη αγνούσε τελείως. 'Αγαπάς κάθε τι που της έδωσε έκεινος, ως και τις πίκρες και τα έρείπια του όνειρου της.

— 'Οχι!... 'Οχι!... Χίλιες φορές καλύτερος ο πόνος της άγάπης, παρά η έλλειψή της. Είνε τόσο φορτικό το ψυχικό κενό που δεν μπορεί πια να το γεμίσει ούτε ένα όνειρο, ούτε ένα χόδι, ούτε έστω ένα δάκρυ.

— Μανούλα, τι άφρημένη που είσαι! Γιατί δεν μ' άπαντάς; Καταλαβαίνω, δεν πρέπει, έ;

— 'Οχι, Νίνα! Πρέπει! 'Α, γάπησε τον άφου σ' άρσει. 'Εξ άλλου, μικρό μου, όσο και ν' αντίσταθες, είνε πια άργα. Στο ύποστηχτό σου ήδη τον αγαπώ.

Σηκώθηκε η νέα χαρούμενη, άγκάλιασε την μητέρα της και την έγέμισε φιλία. Πόσο αίσθανόταν την εύτυχία του παιδιού της!

— Μανούλα, είσαι η πιο καλή μανούλα του κόσμου. Ξέρεις, όμως, τώρα θα φύγω, γιατί με περιμένει...

Πλησίασε προς την πόρτα πριν την άνοιξη, έδωσα λίγο και γυρνώντας προς την μητέρα της, έπρόσθεσε:

— Ξέχασα να σου πώ ακόμη ότι είνε... φοβερά άναίδης. Σκέψου, μανούλα, ότι με την πρώτη φορά που με είδε, δεν έβρισκα για μού πη ότι είμαι ένα 'ξεροκέφαλο παληκοκρίτσι'!

...Κι' ένα πεισματάρικο βωδάκι!

— 'Η Νίνα ένοιξε έκπληκτη το στόμα.

— Μα δεν καταλαβαίνω που το έφερε. Πές μου, είμαι περίεργη.

— Πήγαμε, Νίνα, άφήνησε έκεινη μελαγχολικά, Πήγαμε και μ' ρωτάς, Δεν πρέπει να σε περιμένω.

— Όταν η πόρτα έκλεισε, η Ξένια έστειλε ένα χαμόγελο στον άνδρα, που, αν και είχε σην μικρή για να πληρώσει τα πλάτηα της όνειρα, εν τούτοις όμως δεν είχε παύσει να τον αγαπώ.

ΑΔΩΝΑ

ΠΝΕΥΜΑ

ΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΤΗΣ

— 'Η σύζυγος. — Κακέ! Δεν μ' άρεσε κανένα δάρο για τη σιμ-ρινή 23η επέτειο των γενεθλίων μου.

— 'Ο σύζυγος. — Μα, χρυσό μου, έχω δει γ'ά την έλκοση πέπλη πη έπέτειο των γενεθλίων σου, σ'ό κάμω δάρα... τρία χρόνια συ νεχώς;

Η ΣΚΛΗΡΟΤΕΡΗ ΤΙΜΩΡΙΑ

Η μουσική έπαιζε νοσταλγικά. Αυτές τις στιγμές ζωντανό το παρελθόν. Κι' φαινόταν, ότι ο κύριος που καθόταν στο άπονο τραπέζι του κέντρου, είχε πολύ παρελθόν. Το έδειχνε η μορφή του, όπου είχε αφήσει τα ίχνη της μια πολυκύμαντη ζωή.

Γύρω από τα χείλη του είχαν σχηματισθή μικρές ρυτίδες, σαν εισαγωγικά, που έκλειναν μία τρελή ιστορία έρώτων. 'Όλες τις ήδονες της ζωής είχαν τραγίσει εκείνα τα χείλη. Και οι κρόταφοί του είχαν πασπαλισθή με τη στάχτη παλιών ερωτικών πυρκαγιών.

— 'Η μουσική τον έκανε να θυμάται. 'Από το πλάνο έλέμμα του περνούσαν εικόνες των περασμένων. Πόσο γοητευτικός θα ήταν αυτός οι εικόνες για να τον κάνουν να ξεχνάει ότι δίπλα του καθόταν μία νέα από έκεινης, που σ'ό φέρνουν στη μνήμη τα πρώτα τριαντάφυλλα, ραντισμένα με τ' άφραντα δάκρυα της δροσιάς!...

— 'Η νέα παρετήρησε το άφρημένο ύφος του, συνοδού της και πειράχθηκε:

— Τι σκέφτεσαι; τον ρώτησε με παράπονο μαζί και θυμό.

— Μπρά, τίποτε! έκαμε ο άνδρας και συνέληθε από την άνασπλησί του.

— 'Εμένα μού λές; ξανάπε με τον ίδιο παρακατιάρικο και επιτημητικό τόνο η κοπέλλα. 'Ήσουν τόσο άφρημένος! Πές μου, σκεφτόσουν καμιά άλλη γυναίκα;

— 'Εννοείς; τον ρώτησε με παράπονο μαζί και θυμό.

— Μπρά, τίποτε! έκαμε ο άνδρας και συνέληθε από την άνασπλησί του.

— 'Εμένα μού λές; ξανάπε με τον ίδιο παρακατιάρικο και επιτημητικό τόνο η κοπέλλα. 'Ήσουν τόσο άφρημένος! Πές μου, σκεφτόσουν καμιά άλλη γυναίκα;

— 'Εννοείς; τον ρώτησε με παράπονο μαζί και θυμό.

— Μπρά, τίποτε! έκαμε ο άνδρας και συνέληθε από την άνασπλησί του.

— 'Εμένα μού λές; ξανάπε με τον ίδιο παρακατιάρικο και επιτημητικό τόνο η κοπέλλα. 'Ήσουν τόσο άφρημένος! Πές μου, σκεφτόσουν καμιά άλλη γυναίκα;

— 'Εννοείς; τον ρώτησε με παράπονο μαζί και θυμό.

— Μπρά, τίποτε! έκαμε ο άνδρας και συνέληθε από την άνασπλησί του.

— 'Εμένα μού λές; ξανάπε με τον ίδιο παρακατιάρικο και επιτημητικό τόνο η κοπέλλα. 'Ήσουν τόσο άφρημένος! Πές μου, σκεφτόσουν καμιά άλλη γυναίκα;

— 'Εννοείς; τον ρώτησε με παράπονο μαζί και θυμό.

— Μπρά, τίποτε! έκαμε ο άνδρας και συνέληθε από την άνασπλησί του.

— 'Εμένα μού λές; ξανάπε με τον ίδιο παρακατιάρικο και επιτημητικό τόνο η κοπέλλα. 'Ήσουν τόσο άφρημένος! Πές μου, σκεφτόσουν καμιά άλλη γυναίκα;

— 'Εννοείς; τον ρώτησε με παράπονο μαζί και θυμό.

— Μπρά, τίποτε! έκαμε ο άνδρας και συνέληθε από την άνασπλησί του.

— 'Εμένα μού λές; ξανάπε με τον ίδιο παρακατιάρικο και επιτημητικό τόνο η κοπέλλα. 'Ήσουν τόσο άφρημένος! Πές μου, σκεφτόσουν καμιά άλλη γυναίκα;

— 'Εννοείς; τον ρώτησε με παράπονο μαζί και θυμό.

— Μπρά, τίποτε! έκαμε ο άνδρας και συνέληθε από την άνασπλησί του.

— 'Εμένα μού λές; ξανάπε με τον ίδιο παρακατιάρικο και επιτημητικό τόνο η κοπέλλα. 'Ήσουν τόσο άφρημένος! Πές μου, σκεφτόσουν καμιά άλλη γυναίκα;

</

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ
Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ
ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

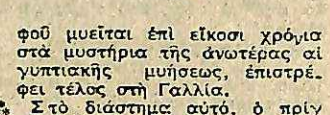
(Περίληψις προηγουμένων): Η Μαρία ντ' Κρουσμάρ, χωρίς να το θέλη, παραδίδει στο δήμο τη μητέρα του Νουστράδου, του ανθρώπου τὸν ὁποῖον λατρεῖται καὶ τοῦ ὁποῖου γίνεται ἀργότερα σύζυγος.

Ο νέος ἀποκαλύπτει τὴν τραγική ἀλήθειαν τὴν τελευταίαν στιγμὴν, ἀλλ' ἀναβάλλει τὴν ἐκδίκησίν του, ἐπειδὴ διατάζει νὰ τρέξῃ κοντὰ στὸν ἐτοιμοθάνατον πατέρα του.

Στὸ διάστημα αὐτό, οἱ δύο φίλοι στοὺς ὁποίους εἶχε ἐμπιστευθῇ τὴ Μαρία, ἐπιχειροῦν νὰ τὴν παραβιάσουν, στοὺς πρίγκηπα Κάρολο καὶ Ἑρρίκο, ποὺ τὴν ἀγαποῦν καὶ οἱ δύο μ' ἓνα παράφορο πάθος. Ἡ νέα ὁμολογεῖται καὶ δὲν διαφεύγει τὸν θάνατον παρὰ μόνον γιὰτὶ, τὴ στιγμὴν ποὺ ὁ δῆμιος ἀπλώνει τὸ χερί του ἐπάνω της, φέρνει στὸν κόσμον ἓνα παιδί.

Ἀργότερα, ὁ Ἑρρίκος τῆς ἀρπάζει τὸ παιδί καὶ τὴν καλεῖ νὰ ἐλθῇ σ' ἓνα σπίτι ποὺ τὴν περιμένει, γιὰ νὰ τὸ πάρῃ πίσω. Στὸ δρόμο, ὅμως, ὁ Κάρολος ποὺ παρακολουθεῖ τὰ πάντα, τῆς δίδει ἓνα μαχαίρι στὸ στήθος καὶ τὴν ἀφήνει, νομίζοντας τὴν γιὰ νεκρή.

Ο Νουστράδος ἔχει πέσει στὸν δαίμονα αὐτὸν σὲ χέρια τοῦ τρομεροῦ Ιεροεξεστοῦ Ἰγνατίου Λογιόλα καὶ, ὅταν κατορθῶν τέλος νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ νὰ τρέξῃ κοντὰ στὸν πατέρα του, δὲν βρίσκει νεκρὸν. Φεύγει κατὰ πύριν γιὰ τὴν Αἴγυπτον, ὅπου ἀ-

τοῦ ἰσχυρισμοῦ σου!

Ο Νουστράδος ἔβαλε τὸ χερί του πάνω στὸ χρυσὸ τροπέζι. Τὸ ὕψηλό του ἀνάστημα ἀνωρθώθηκε καὶ τὸ εὐγενικὸ πρόσωπό του ἐπῆρε μιά ἐκφρασὴ ὑπερφάνου ἐξορρήσεως.

Ἐκείνη τὴν ἐξορρήσιν ὁ Λογιόλα, καὶ τὸν Θεὸ δὲν τὸν λογαριάζει καθόλου.

Ο Θεὸς ἀπάντησεν ὁ Νουστράδος, εἶπε ἡ ὑπεράττι ἐπιθυμία τοῦ ἀνθρώπου. Εἶνε ἡ μυστικὴ ἐλπίς μιάς ζωῆς ποὺ προκύπτει νὰ ξαναρχίσῃ μέσα στὸν κύκλο τῆς αἰωνιότητος. Ἡ πίστις στὸν Θεὸ εἶνε ἡ ἐλπίς καὶ ἡ ἐπίβουλος τῆς διαίωνα τῶν ἀνθρώπων.

Δὲν μποροῦ νὰ ἀνεχθῶ περισσότερον παρόμοιες θλασθῆναι! ἐφώνησεν ὁ Λογιόλα.

Καὶ συγχρόνως ἐσηκώθηκε ἐπάνω.

Ο Νουστράδος ἐξέτεινε τὸ χερί του πρὸς τὸ μέρος του καὶ μὲ φωνὴν παγερὴν εἶπε:

Εὐλατρίδα μου, μοῦ ζητήσατε μιά ἀπόδειξιν τῆς ἐπιστήμης μου. Δὲν θὰ φύγετε χωρὶς αὐτὴν τὴν ἀπόδειξιν. Κυρία, ἀπόψε στίς ἔξῃ, μιά ἐπιστολὴ ἐρρίχθηκε κατὰ τὸ πόρτι τοῦ αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη μοῦ ἀνήγειρε τὴν ἐλπίσιν μιάς εὐγενούς δεσποινίς γιὰ τὰς ἐνδεκά, Ἡ εὐγενὴς δεσποινὴ εἰσάσσε σέις, κυρία. Ὅσο γιὰ σὰς, κύριε, δὲν σὰς γνωρίζω καὶ οὐτε ἕτερα ὅτι θὰ ἐλθετε. Φορεῖτε προσωπίδα καὶ ὁ μανδύας σας σὰς προστατεύει τόσο καλὰ, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ διακρίνω τίποτε ἀπὸ τὴν ἐνδυμασίαν σας. Τώρα, ἀκούστε... Ἐχουν παρῆλθον ἐξήντα ὀκτὼ χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποὺ σὲ μιά ὀρεῖν καὶ καὶ πορφυρομένη ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ χάρμα, μιά κυρία τῆς ἀνωτέρας ἀριστοκρατίας ἐνοίωσε γιὰ ἐνδεκάτῃ φορὰ τοὺς πόνοὺς τοῦ τοκετοῦ. Αὐτὸ ἐγένετο μέσα σὲ ἓνα πύργον, ποὺ ἡ φύσις καὶ ἡ τέχνη τῶν ἀνθρώπων τὸν εἶχαν κατεστῆσιν ἀπόρρητον. Ἡ κυρία ἡ θάλασσα νὰ γεννήσῃ μέσα σ' ἓνα σταβλόν, ὅπως ἡ Παναγία καὶ νὰ δώσῃ στὸ παιδί ποὺ εἶχε ἔλθει σὸν κόσμον τὸ ὄνομα Ἰγνατίος.

Δαίμων! ἐτραυλίσεν ὁ Λογιόλα, ὁ ὁποῖος γὰ πρώτη φορά, ἐνοίωσε ἓναν ἀπεράγτον τρόπο νὰ τὸν καταλαβάνῃ.

Πρέπει νὰ ἐξακολουθῶν; ἔρωτησεν ὁ Νουστράδος. Πρέπει νὰ σὰς πῶ ὅτι ὁ Ἰγνατίος ντ' Λογιόλα ὑπῆρξε ἀκόλουθος τοῦ βασιλέως Φερδινάνδου τοῦ 5ου, ὅτι διοικοῦσε ἓναν λόχον, σὲ μιά πόλιν ποὺ ἐπολιτρώκετο ἀπὸ τοὺς ξένους, ὅτι ἐπηγήθηκε στὸ πόδι, πράγμα ποὺ τὸν κάνει νὰ κοινοποιῇ, ἀκόμῃ καὶ ὅτι ἀφῆκε ῥάθυμος ἐντονα σὴν λατρεία τοῦ Ἰησοῦ. Πρέπει νὰ σὰς πῶ ὅτι ἱδρυσεν ἓνα νέο μοναχικὸ τάγμα καὶ ὅτι ἐκπαίδευσεν πολλὰ γιὰ τὸ ἐπιτάλῃ στὸν πᾶν καὶ τοὺς βασιλεῖς, ἀλλ' ὅτι κατάρθωσε τέλος νὰ τὸ διαδῶσῃ σ' ὅλο τὸν κόσμον. Πρέπει νὰ ποσοθῶσιν ὅτι ὁ

Ἰγνατίος ντ' Λογιόλα, νοιώθοντας τὸ τέλος τοῦ νὰ πληρώσῃ, ἤθελε νὰ γυμνασθῇ γιὰ τὸ τέλος ταῖα φέρῃ τὴν ἰαλίαν καὶ νὰ δώσῃ τὴν τελευταίαν ὁδηγίαν τοῦ σὴν Αἰκατερίνης τὴν μεδίκων.

Ο Λογιόλα ἐστράφη πρὸς τὴν βασιλισσάν.

Σὰς προειδοποιῶ, κυρία, εἶπε, ὅτι ἡ ψυχὴ σας ἐρίσκειται ἐν κινδύνῳ.

Θέλω νὰ μάθω! ἐψιθύρισε ἐκείνη.

Ἐγὼ ὅμως δὲν θὰ μείνω οὔτε μιά στιγμὴν περισσότερο μέσα στὸ σπίτι αὐτὸ τοῦ Σατὰ νὰ.

Μπορεῖτε νὰ φύγετε, πάτερ μου, ἔκαμε μὲ ἀποφασιστικὴ φωνὴ ἡ Αἰκατερίνη.

Ἐλάτε, εἶπε ὁ Νουστράδος.

Καὶ ὠδήγησεν τὸν Λογιόλα σὲ μιά ἀπὸ τίς πόρτας. Ἀνιγνόντας τὴν, εἶπε:

Χαίρετε, κύριε θὰ ξαναῖδω τοῦ.

Καὶ ὠδήγησεν τὸν Λογιόλα σὲ μιά ἀπὸ τίς πόρτας. Ἀνιγνόντας τὴν, εἶπε:

Χαίρετε, κύριε θὰ ξαναῖδω τοῦ.

Καὶ ὠδήγησεν τὸν Λογιόλα σὲ μιά ἀπὸ τίς πόρτας. Ἀνιγνόντας τὴν, εἶπε:

Χαίρετε, κύριε θὰ ξαναῖδω τοῦ.

Καὶ ὠδήγησεν τὸν Λογιόλα σὲ μιά ἀπὸ τίς πόρτας. Ἀνιγνόντας τὴν, εἶπε:

Χαίρετε, κύριε θὰ ξαναῖδω τοῦ.

Καὶ ὠδήγησεν τὸν Λογιόλα σὲ μιά ἀπὸ τίς πόρτας. Ἀνιγνόντας τὴν, εἶπε:

Ἰγνατίος ντ' Λογιόλα, νοιώθοντας τὸ τέλος τοῦ νὰ πληρώσῃ, ἤθελε νὰ γυμνασθῇ γιὰ τὸ τέλος ταῖα φέρῃ τὴν ἰαλίαν καὶ νὰ δώσῃ τὴν τελευταίαν ὁδηγίαν τοῦ σὴν Αἰκατερίνης τὴν μεδίκων.

Ο Λογιόλα ἐστράφη πρὸς τὴν βασιλισσάν.

Σὰς προειδοποιῶ, κυρία, εἶπε, ὅτι ἡ ψυχὴ σας ἐρίσκειται ἐν κινδύνῳ.

Θέλω νὰ μάθω! ἐψιθύρισε ἐκείνη.

Ἐγὼ ὅμως δὲν θὰ μείνω οὔτε μιά στιγμὴν περισσότερο μέσα στὸ σπίτι αὐτὸ τοῦ Σατὰ νὰ.

Μπορεῖτε νὰ φύγετε, πάτερ μου, ἔκαμε μὲ ἀποφασιστικὴ φωνὴ ἡ Αἰκατερίνη.

Ἐλάτε, εἶπε ὁ Νουστράδος.

Καὶ ὠδήγησεν τὸν Λογιόλα σὲ μιά ἀπὸ τίς πόρτας. Ἀνιγνόντας τὴν, εἶπε:

Χαίρετε, κύριε θὰ ξαναῖδω τοῦ.

Καὶ ὠδήγησεν τὸν Λογιόλα σὲ μιά ἀπὸ τίς πόρτας. Ἀνιγνόντας τὴν, εἶπε:

Χαίρετε, κύριε θὰ ξαναῖδω τοῦ.

Καὶ ὠδήγησεν τὸν Λογιόλα σὲ μιά ἀπὸ τίς πόρτας. Ἀνιγνόντας τὴν, εἶπε:

Χαίρετε, κύριε θὰ ξαναῖδω τοῦ.

Καὶ ὠδήγησεν τὸν Λογιόλα σὲ μιά ἀπὸ τίς πόρτας. Ἀνιγνόντας τὴν, εἶπε:

Χαίρετε, κύριε θὰ ξαναῖδω τοῦ.

Καὶ ὠδήγησεν τὸν Λογιόλα σὲ μιά ἀπὸ τίς πόρτας. Ἀνιγνόντας τὴν, εἶπε:

Ἰγνατίος ντ' Λογιόλα, νοιώθοντας τὸ τέλος τοῦ νὰ πληρώσῃ, ἤθελε νὰ γυμνασθῇ γιὰ τὸ τέλος ταῖα φέρῃ τὴν ἰαλίαν καὶ νὰ δώσῃ τὴν τελευταίαν ὁδηγίαν τοῦ σὴν Αἰκατερίνης τὴν μεδίκων.

Ο Λογιόλα ἐστράφη πρὸς τὴν βασιλισσάν.

Σὰς προειδοποιῶ, κυρία, εἶπε, ὅτι ἡ ψυχὴ σας ἐρίσκειται ἐν κινδύνῳ.

Θέλω νὰ μάθω! ἐψιθύρισε ἐκείνη.

Ἐγὼ ὅμως δὲν θὰ μείνω οὔτε μιά στιγμὴν περισσότερο μέσα στὸ σπίτι αὐτὸ τοῦ Σατὰ νὰ.

Μπορεῖτε νὰ φύγετε, πάτερ μου, ἔκαμε μὲ ἀποφασιστικὴ φωνὴ ἡ Αἰκατερίνη.

Ἐλάτε, εἶπε ὁ Νουστράδος.

Καὶ ὠδήγησεν τὸν Λογιόλα σὲ μιά ἀπὸ τίς πόρτας. Ἀνιγνόντας τὴν, εἶπε:

Χαίρετε, κύριε θὰ ξαναῖδω τοῦ.

Καὶ ὠδήγησεν τὸν Λογιόλα σὲ μιά ἀπὸ τίς πόρτας. Ἀνιγνόντας τὴν, εἶπε:

Χαίρετε, κύριε θὰ ξαναῖδω τοῦ.

Καὶ ὠδήγησεν τὸν Λογιόλα σὲ μιά ἀπὸ τίς πόρτας. Ἀνιγνόντας τὴν, εἶπε:

Χαίρετε, κύριε θὰ ξαναῖδω τοῦ.

Καὶ ὠδήγησεν τὸν Λογιόλα σὲ μιά ἀπὸ τίς πόρτας. Ἀνιγνόντας τὴν, εἶπε:

Χαίρετε, κύριε θὰ ξαναῖδω τοῦ.

Καὶ ὠδήγησεν τὸν Λογιόλα σὲ μιά ἀπὸ τίς πόρτας. Ἀνιγνόντας τὴν, εἶπε:

Ἰγνατίος ντ' Λογιόλα, νοιώθοντας τὸ τέλος τοῦ νὰ πληρώσῃ, ἤθελε νὰ γυμνασθῇ γιὰ τὸ τέλος ταῖα φέρῃ τὴν ἰαλίαν καὶ νὰ δώσῃ τὴν τελευταίαν ὁδηγίαν τοῦ σὴν Αἰκατερίνης τὴν μεδίκων.

Ο Λογιόλα ἐστράφη πρὸς τὴν βασιλισσάν.

Σὰς προειδοποιῶ, κυρία, εἶπε, ὅτι ἡ ψυχὴ σας ἐρίσκειται ἐν κινδύνῳ.

Θέλω νὰ μάθω! ἐψιθύρισε ἐκείνη.

Ἐγὼ ὅμως δὲν θὰ μείνω οὔτε μιά στιγμὴν περισσότερο μέσα στὸ σπίτι αὐτὸ τοῦ Σατὰ νὰ.

Μπορεῖτε νὰ φύγετε, πάτερ μου, ἔκαμε μὲ ἀποφασιστικὴ φωνὴ ἡ Αἰκατερίνη.

Ἐλάτε, εἶπε ὁ Νουστράδος.

Καὶ ὠδήγησεν τὸν Λογιόλα σὲ μιά ἀπὸ τίς πόρτας. Ἀνιγνόντας τὴν, εἶπε:

Χαίρετε, κύριε θὰ ξαναῖδω τοῦ.

Καὶ ὠδήγησεν τὸν Λογιόλα σὲ μιά ἀπὸ τίς πόρτας. Ἀνιγνόντας τὴν, εἶπε:

Χαίρετε, κύριε θὰ ξαναῖδω τοῦ.

Καὶ ὠδήγησεν τὸν Λογιόλα σὲ μιά ἀπὸ τίς πόρτας. Ἀνιγνόντας τὴν, εἶπε:

Χαίρετε, κύριε θὰ ξαναῖδω τοῦ.

Καὶ ὠδήγησεν τὸν Λογιόλα σὲ μιά ἀπὸ τίς πόρτας. Ἀνιγνόντας τὴν, εἶπε:

Χαίρετε, κύριε θὰ ξαναῖδω τοῦ.

Καὶ ὠδήγησεν τὸν Λογιόλα σὲ μιά ἀπὸ τίς πόρτας. Ἀνιγνόντας τὴν, εἶπε:

Ἰγνατίος ντ' Λογιόλα, νοιώθοντας τὸ τέλος τοῦ νὰ πληρώσῃ, ἤθελε νὰ γυμνασθῇ γιὰ τὸ τέλος ταῖα φέρῃ τὴν ἰαλίαν καὶ νὰ δώσῃ τὴν τελευταίαν ὁδηγίαν τοῦ σὴν Αἰκατερίνης τὴν μεδίκων.

Ο Λογιόλα ἐστράφη πρὸς τὴν βασιλισσάν.

Σὰς προειδοποιῶ, κυρία, εἶπε, ὅτι ἡ ψυχὴ σας ἐρίσκειται ἐν κινδύνῳ.

Θέλω νὰ μάθω! ἐψιθύρισε ἐκείνη.

Ἐγὼ ὅμως δὲν θὰ μείνω οὔτε μιά στιγμὴν περισσότερο μέσα στὸ σπίτι αὐτὸ τοῦ Σατὰ νὰ.

Μπορεῖτε νὰ φύγετε, πάτερ μου, ἔκαμε μὲ ἀποφασιστικὴ φωνὴ ἡ Αἰκατερίνη.

Ἐλάτε, εἶπε ὁ Νουστράδος.

Καὶ ὠδήγησεν τὸν Λογιόλα σὲ μιά ἀπὸ τίς πόρτας. Ἀνιγνόντας τὴν, εἶπε:

Χαίρετε, κύριε θὰ ξαναῖδω τοῦ.

Καὶ ὠδήγησεν τὸν Λογιόλα σὲ μιά ἀπὸ τίς πόρτας. Ἀνιγνόντας τὴν, εἶπε:

Χαίρετε, κύριε θὰ ξαναῖδω τοῦ.

Καὶ ὠδήγησεν τὸν Λογιόλα σὲ μιά ἀπὸ τίς πόρτας. Ἀνιγνόντας τὴν, εἶπε:

Χαίρετε, κύριε θὰ ξαναῖδω τοῦ.

Καὶ ὠδήγησεν τὸν Λογιόλα σὲ μιά ἀπὸ τίς πόρτας. Ἀνιγνόντας τὴν, εἶπε:

Χαίρετε, κύριε θὰ ξαναῖδω τοῦ.

Καὶ ὠδήγησεν τὸν Λογιόλα σὲ μιά ἀπὸ τίς πόρτας. Ἀνιγνόντας τὴν, εἶπε:

Ἰγνατίος ντ' Λογιόλα, νοιώθοντας τὸ τέλος τοῦ νὰ πληρώσῃ, ἤθελε νὰ γυμνασθῇ γιὰ τὸ τέλος ταῖα φέρῃ τὴν ἰαλίαν καὶ νὰ δώσῃ τὴν τελευταίαν ὁδηγίαν τοῦ σὴν Αἰκατερίνης τὴν μεδίκων.

Ο Λογιόλα ἐστράφη πρὸς τὴν βασιλισσάν.

Σὰς προειδοποιῶ, κυρία, εἶπε, ὅτι ἡ ψυχὴ σας ἐρίσκειται ἐν κινδύνῳ.

Θέλω νὰ μάθω! ἐψιθύρισε ἐκείνη.

Ἐγὼ ὅμως δὲν θὰ μείνω οὔτε μιά στιγμὴν περισσότερο μέσα στὸ σπίτι αὐτὸ τοῦ Σατὰ νὰ.

Μπορεῖτε νὰ φύγετε, πάτερ μου, ἔκαμε μὲ ἀποφασιστικὴ φωνὴ ἡ Αἰκατερίνη.

Ἐλάτε, εἶπε ὁ Νουστράδος.

Καὶ ὠδήγησεν τὸν Λογιόλα σὲ μιά ἀπὸ τίς πόρτας. Ἀνιγνόντας τὴν, εἶπε:

Χαίρετε, κύριε θὰ ξαναῖδω τοῦ.

Καὶ ὠδήγησεν τὸν Λογιόλα σὲ μιά ἀπὸ τίς πόρτας. Ἀνιγνόντας τὴν, εἶπε:

Χαίρετε, κύριε θὰ ξαναῖδω τοῦ.

Καὶ ὠδήγησεν τὸν Λογιόλα σὲ μιά ἀπὸ τίς πόρτας. Ἀνιγνόντας τὴν, εἶπε:

Χαίρετε, κύριε θὰ ξαναῖδω τοῦ.

Καὶ ὠδήγησεν τὸν Λογιόλα σὲ μιά ἀπὸ τίς πόρτας. Ἀνιγνόντας τὴν, εἶπε:

Χαίρετε, κύριε θὰ ξαναῖδω τοῦ.

Καὶ ὠδήγησεν τὸν Λογιόλα σὲ μιά ἀπὸ τίς πόρτας. Ἀνιγνόντας τὴν, εἶπε:

Η ΑΓΑΠΗ

ΒΑΣΙΣ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Θα ήταν μεγάλη αφέλεια εκ μέρους μας αν ήθελαν να σας πείσωμε ότι η αγάπη είναι η μεγαλύτερη ευτυχία. Γιατί αυτό όλοι το ξέρουν και όλοι το αισθάνονται, προ παντός αυτήν την εποχή, κατά την οποίαν ο έρωτικός όργασμος καταλαμβάνει όλην την ενέργειαν, την ζωτική φύσιν, από τον άνθρωπον έως τα ζώα και τα φυτά.

Πιο πολύ όμως απ' όλους, ο άνθρωπος νοιώθει τη μέθη της εποχής αυτής, το άπαλο χαίδεμα του αέρος, την γλυκάδα του φωτός, το μυστήριο των χλιαρών δειλινών, το όνειρο της αστροφειγής νύχτας.

Και τα ζευγάρια, που τα ένώνει ένας πρόσκαιρος ανοιξιάτικος έρωας ή μία βαθύτερη και δυνατή αγάπη, φεύγουν από τους πολυσύχναστους δρόμους των πόλεων και πάνε προς τη φύσιν για να χαρούν καλύτερα όλα τα δώρα που προσφέρει στον άνθρωπον η άνοιξη.

Αλλά ο άνθρωπος δεν αγαπάει μόνο κατά την άνοιξη, όπως συμβαίνει με τ' άλλα πλάσματα της Δημιουργίας. Αγαπάει πάντα, σε οποιαδήποτε εποχή, σε οποιαδήποτε στιγμή και χώρα. Ο άνθρωπος αγαπάει κι' ερωτεύεται παντού και πάντα. Μονάχα ο τρόπος αλλάζει, ή μάλλον η ψυχική διάθεση κατά την ώρα της εκδήλωσής.

Εξ άλλου, όσο ο άνθρωπος είναι πιο πολύ, όχι πολιτισμένος, αλλά καλλιεργημένος και ψυχικά ανώτερος, όσο περισσότερο είναι «άνθρωπος» τόσο πιο πολύ η ερωτική του διάθεση δεν θα είναι μόνο μία επιτακτική εκδήλωση μίας προσταγής της φύσεως, αλλά θα είναι εκλογή, συνειδησίς, τρυφερότης, αγάπη.

Σε τι οφείλεται αυτό το αίσθημα το παντοδύναμο, το μαρτυρικό και γλυκό μαζί που μας τραβάει τους μόνους προς τους με δύναμη ακαταμάχητη και κατά τη στιγμή της ολοκληρώσεως του μας δίνει την προαίσθηση της αιωνιότητας; Κανείς δεν μπορεί ακόμη ν' απαντήσει με ακρίβεια και απόλυτα σ' αυτήν την ερώτησι.

Δύο άνθρωποι αντίθετου φύλου συναντώνται και αγαπιούνται από την πρώτη στιγμή χωρίς να ξέρουν ακριβώς τί τους τραβάει τον έναν προς τον άλλον. Είναι καμιά μυστηριώδης ακτινοβολία; Είναι εξωτερικές ψυχικές καταστάσεις; Σωματικές και ψυχικές διαθέσεις; Κανείς δεν ξέρει!

Το μόνο βέβαιον είναι, ότι η πραγματικότητα αυτή της έλξης δύο ανθρώπων αντίθετου φύλου είναι αναμφισβήτητη, και ότι επαναλαμβάνεται καθημερινά γύρω μας απ' τη στιγμή που γεννηθήκε ο πρώτος άνθρωπος από τους πρωτοπλάστους.

Το ζήτημα είναι να γίνη η πρώτη συνάντησις κι' έπειτα το νέο ζευγάρι θ' ακολουθήσει με τον δίκον του τρόπον το δρόμο όλων των ερωτευμένων. Και ο δρόμος αυτός θα είναι για μέρες, για εβδομάδες, για χρόνια (αυτό εξαρτάται φυσικά από τους ίδιους) ο δρόμος της ευτυχίας.

Υπάρχουν, βέβαιον, αυτοί που ερωτεύονται τον έρωτα και οι απογοητευμένοι. Υπάρχουν εκείνοι που δεν πιστεύουν στη γυναικα κι' αυτές που δεν πιστεύουν στον άνδρα. Αλλά αυτά λέγονται ως θεωρία, ως γενικός κανών και σαν τέτοιος θα έχη φυσικά, τις εξαιρέσεις του.

Ευτυχώς, υπάρχουν και θα υπάρχουν πάντα οι άνθρωποι για τους οποίους είναι η μεγάλη υπόθεσις της ζωής, οι άνθρωποι που σκορπάνε την καρδιά τους δίχως να κρατούν λογαριασμό και για τους οποίους η αγάπη δεν είναι εκμετάλλεσις, δεν είναι κάτι το μονομερές, απ' το οποίο θ' αντλήσουν μίαν εγωιστικήν ικανοποίησιν μονάχα, αλλά είναι αγάλησμος, είναι εγκατάλειψις του εαυτού των, αφοσίωσις και κάποτε θυσία παντοτεινή. Και η αγάπη αυτή δίνει την ευτυχία και την δόξα ολόκληρη και μέσα στη θυσία.

Αλλά γιατί να φθάσωμε ως εκεί; Ας ξαναγυρίσωμε στην αρχή, ας πάρωμε την αγάπη χωρίς θυσία, την άνωφελή αγάπη δύο ανθρώπων που αρχίζουν τη ζωή τους μαζί.

Η ζωή είναι δική τους, οι ώρες, οι μέρες, οι εβδομάδες, οι μήνες, τα χρόνια. Και η αιωνιότης πρέπει να είναι δική τους. Και όσοι δεν είναι αρκετά μεγάλοι για να δημιουργήσουν με την αγάπη τους αληθινά αθάνατα έργα, που ν' αφήσουν το πέρασμα του χρόνου, ορκίζονται, και ορκίζονται με όλη την ειλικρίνεια της ψυχής τους— ότι τίποτε δεν πρόκειται πια να τους χωρίση, γιατί η αγάπη τους δεν θα πεθάνη ποτέ!

Η ζωή με την προαρινότητά της και ο θάνατος που μας απειλεί διαρκώς, μας κάνουν να ζητάμε διαρκώς μία πληρότητα, μία βεβαιότητα. Κι' αυτές δεν μας τις δίνει ούτε η έπιστήμη, ούτε οι τιμές, ούτε τα πλούτη και η δόξα.

Την πληρότητα αυτήν και την βεβαιότητα μας τη δίνει μονάχα η θρησκεία, που είναι αγάπη, και ο έρωας. Και αυτή η 'Αγάπη, με οποιαδήποτε μορφή και αν φανερώνεται, όσες θυσίες και αν απαιτεί, είναι πάντα η Ευτυχία, είναι η ίδια η Ζωή!

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

ΘΕΡΙΝΑ ΚΕΝΤΡΑ

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ανοίγουνε δειλά, δειλά τα θερινά κέντρα και τους πιστούς προεμένους στα σκιερὰ τους δέντρα. Ορχήστρες έχουν διαλεχθῆς και διαλεχθῆς κουζίνα, και πήρανε για νάχουνε γκαρσόνια μιά ντουζίνα, που σφάζουν με το ντύσιμο και το μυαλό σου παίρνουν κι' όταν σου φέρνουν λογαριά σε σφάζουν και σε γδέρνουν.

ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Θα έξοχέσω, φίλτατοι, εις κέντρον έξοχῶδες, κομψόν κι' υπερχώδες.

Θα παραλάβω μεθ' ἐμοῦ ἀγγέλην κορσίδων πεπανδρεμένων και χηρών οὐ μὴν και δεσποινίδων, κι' οὕτω μεθ' ὧν τῶν γυνῶν τῶν ροδαλῶν κι' ὠραίων θα ἐγκλεισθῶ ισόβια ἐντὸς τῶν σεσαπένων.

Τοῦ κέντρου θα με θεωροῦν το πρόσωπον το κύριον και πάντοτε θα βρίσκωμαι εις κέσιον τσακίριον. Αἱ πᾶσαι θα γυρεύωσιν να συγχωρέσω τάγκο.

Και τέλος εις τὸν μπάγκα

δεν θα πληρώσω φράγκο

ἔστω και τὸν περιδρομὸν να φάγω και να πιῶ, διότι νταραβέριον στὸ κέντρον θα πιῶ.

ΖΑΜΦΩ

Ἐγὼ δὲν πήγα ἀπὸ μικρῆ, ποτὲ σε τέτοια κέντρα παρ' ὅλο πούμουν πλούσια στὴ Σιμόνη και ἀφέντρα. Χαίρουνε φήμες, φουσκὰ, τὰ κέντρα αὐτὰ σπανίας και τὰ γκαρσόνια πάντοτε σου φέρνουνται μ' εὐγένεια, μὰ διατηρᾶνε κι' αἰθουσεσ για τὰς οἰκογενείας που μπαινεις μέσα μόνη σου και φύγεις με οἰκογένεια.

ΣΟΥΣΟΥ

Με τόσκαρα χυρεύουνε στὰ κέντρα αὐτὰ συνήθως οἱ γυναικούλες τοῦ λαοῦ και τσοκαριεσ πλήθος.

Στὰ περίεξ ὑστερα τραβῶν στὶς λευκές ἀπὸ κάτω ἢ πίσω ἀπὸ τοὺς δάτους

στοὺς θάμνους, στὰ χορτάρια

κι' ἀν μοιάζουν ὅταν τίς κυτῆς με τίς σεμνές ποδίτσες, σιγανοπαθιδίτσες

μαζί με τοὺς λεγαμένους ρουφᾶνε σαλιγκάκια

Συστάσεις

Ἄκου μιά γνώμη φιλική, Μανιῶ μου, φίλη καρδιακή, θ' ἀλλάξωμαι και κατοικί— για να μὴ χωριστοῦμε.

Και μετὰ τρε— καλεῖ κι' ἀδρὸ ἄλλη ἐμφάνισι θα ἔρε— κι' ἀπὸ στήλων τοῦ «Θησαυροῦ» κι' ἐμεῖς θα ἐμφανιστοῦμε!..

Στὸ νέο σπίτι μας, πού λές, θ' ἀκολουθήσης συμβουλές, γιατί δὲν εἶμαι και χαλές να δέχωμαι ὅ,τι κάνεις...

Μὴ δίνης για καυγὰ λαδῆ, ἄσε τὸ δοῦ— και τὸ λαδεῖ— και μὴ μου κά— τὴν παλαδῆ ἀν θε— να μὴν πεθάνης!..

Νάσαι καλὴ και κομψῶ, νὰ μὴ μαλλῶ— με τὴ Ζαμφῶ και για καμὰρ σου κρυφὸ νάχης τὸ νέο σπίτι!..

Κι' οὐτὲ να κάνης τὴ γλωσσὸ ποτὲ με τὴν ναντίνα Σουσου, μήπως τυχόν, ἐκ περισσοῦ, τὴς μῆτς κι' ἐσύ στὴ μῆτ!..

Αὐτὰ στὰ λέω, θρε Μανιῶ, —π' ἀνάθεμά σου τὸ γονιό— γιατί χρειάζεται νινιὸ στοὺς σημερινοὺς τοὺς χρόνους.

Κι' ἀν δὲν με βάλης σε μπελᾶ, διαδολεμένε φαρμακᾶ, θα τὰ περάσωμε καλά ἢ ὅλους μας τοὺς γειτόνους!.

Ο ΒΑΓΓΟΣ

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Κι' ἐκεῖ που πίνεις συνεχῶς και τὴν κοιλιὰ γεμίζεις, ἀκούς ἀπὸ τὸ πλᾶϊ σου ἐν πρώτοις δισταγμόν, κατόπιν ἀναστεναγμό και πρὸς στιγμὴν νομίζεις ὅτι διαβάξεις «Γέφυρα τῶν ἀναστεναγμῶν».

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Κέντρα μ' ἀρέσουνε, γιὰδρὸμ, για κέντρα ιστὲ φοφῶ κι' ἐκεῖ με Σουρπουῖτσα μου ἀπόψε πάω να φῶ

ἔχει τραούντι, μουζικη, μετὰ νταβαντούρι, οὐτι, μπουζούκι, μπαγλαμα, λατέρνα και σαντούρι—

κι' ἀν γίνῃ Σουρπουῖτσα μου στὸ γλέντι θυμωμένη και παραξήγημένη,

γιατ' εἶνε νευρική,

τὰ φῶς ξύλο μπλόκο, ἀμὰ με... μουζική!

ΠΑΓΩΝΑ

Δὲ θέλω κέντρα ἐξοχικά. Αὐτὰ σὰς τὰ χαρίζω,

και στὸ χωριὸ γυρίζω,

στὶς φυσικὲς τίς κοιλονές, στὸν καθαρὸν ἀγέρα, να μὴν ἀκούω τοῦ λοιποῦ τραγούδι τοῦ Σικάνου,

ἀλλὰ τὴν ἀηδονάλαη τοῦ Γιάννου τὴ φλογέρα και νάχω κρεῦσταλλο νερό κι' ὅχι νερό τοῦ πάγου.

ΧΟΝΤΡΗ

Ἦστε λοιποὶ ἀνοίξανε τὰ κέντρα; Τὴ χαρὰ ἔτσι να βάλω, μούρχεται, στὰ πόδια μου φτερὰ και να πετάξω γρήγορα στὰ κέντρα αὐτὰ να πάω

που τόσο τ' αγαπάω.

Θὰ πίνω, θα ζαλίζωμαι και θα μεθοκοπάω κι' ἀπάνω στὸ μεθύσι μου, ἀβέρτα θα τὰ σπάω.

Θὰ τραγουδᾶω συνεχῶς μιά κι' ἔχω και «ντιζιόν» και σίγυρα θα μ' ἔχουνε στὸ κέντρο για «ἀντροζιόν».

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Πανάθεμά σε, λύσσαρες, μαρὴ Χοντρή και πάλι και μὰς κατάντητες ξανά κανίζω τὸ κεφάλι.

Ἄντε τραγούδα, τὸ λοιπόν, και κάνε τὴ μιναίτζα, ἀφοῦ στὶς νάοες ξεπερνᾶς και τὴ... χοντρή τὴ Ρόζα.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Ἀποδοχή

Μοῦ τὴν ἀμόλυσε ξυστὰ και τᾶπες, Βάγγο μου, σωστὰ κι' ἐγὼ θ' ἀκολουθῶ πιστὰ και μ' ὅλο μου τὸ φόρτε

τοὺς λόγους σου τοὺς φιλικούς, και ἴσως μονάχα θ' ἀκούς με μερικὸς ἀρσενικούς ὅτι θα κάνω κόρτε!..

Και ἀν σου πουν οἱ γυναικού— περὶ τοῦ Παρατατικού, ἐλπίζω πᾶς καλοῦ—κακοῦ ἐσύ δὲν θα ζηλεύης.

οὐτὲ ν' ἀρχίζης τίς σκηνές και δὸς του ξύλο και φῶνες, γιατί θὰ εἶνε προφανές ὅτι με ρεζιλεύεις!..

Βάγγο, ἐγὼ σοῦ τὰ μιλῶ με γνώσι και πολὺ μυαλὸ και κῦττα, σε περικαλῶ, μὴν ἔχωμε ἀπεικταίω..

Οὐτὲ να φῶ καμμιὰ μπηχὴ ὁ Καραμπέτ ἀν μου ριχτῇ και στὶς ματιές μου τυλιχτῇ, διότι δὲν θα φταίω!..

Μονάχα ἐσύ, μαρὴ λεμέ, που εἶσαι και παραλυμέ— Ἄν ἀποχτήσης ἐρωμέ— και ἀν τυχόν σε πιάσω

σε σκότος, ἀνευ φωταψί— με τὴ Χοντρή να μου τὰ ψή— θα σε χορεύω στὸ ταψί προτοῦ σε κομματίσω!

Η ΜΑΝΙΩ

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΤΑΞΙΔΙ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ

«Αγαπημένε μου. Ἐχω κλειδωθῇ στὴν καμπίνα μας για να σου γράψω αὐτὸ τὸ γράμμα. Μὴ φαντασθῇς πῶς εἶμαι και τόσο θλιμμένη. Ἦπια ἀρκετὴ συμπαλία, για νάχω κουράγιο τούλαχι— στον για μίαν ὥρα —δίστημα παραπάνω ἀπὸ ὅσο μου χρειάζεται. Ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ φινιστρίνι βλέπω τὴ θάλασσα να φασφουρίζει καθὼς παιχνιδίζει ἐπάνω της τὸ χλωμὸ φεγγάρι. Τὰ μικροῦλκα ἀφροστεφανωμένα κυματάκια χαϊδεύουν τὰ πλευρὰ τοῦ βαποριοῦ. Ἐπάνω στὴ γέφυρα χορεύουν, και ἡ μουσικὴ φτάνει ὡς ἐμένα σαν πνοή, ὅπως σαν πνοή φτάνουν ἐδῶ και τ' ἀρώματα τῆς θερμῆς αὐτῆς νύχτας. Ὅλα εἶνε ἀτάραχα, μειλίχια, ὅλα ὑμνοῦν τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς —κι' ὥστόσο ἐγὼ θέλω να πεθῶω.

Μὴ φαντασθῇς ὅτι κάνω φιλολογία. Δὲ σοῦ παραπονιέμαι για τίποτε. Σ' ἀγαπᾶ. Ἐνα μόνο θέλω να καταλάβης: ὅτι δὲν μπορῶ πια να ζήσω.

Ἀπὸ τὴ μέρα που μπήκαμε στὸ βαπορί, ἔχω προσέξει τοὺς τρόπους αὐτῆς τῆς γυναικας. Εἶνε ὁμορφῇ, τὸ παραδέχομαι. Κι' ἐσύ εἶσαι ἄνδρας. Ὡστόσο ἡ αγάπη που μὰς συνδέει ἴταν τόσο ἀνώτερη, που φαντάσθηκα ὅτι θα περιφρονούσεσ αὐτὸ τὸ πλάσμα, που δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ προσποίσις, ἐλαφρότης, ἀστασία, κοκετταρία. Μὰ πᾶς μπόρεσεσ να πιστέψης πῶς εἶσαι ο μόνος στὸν ὅποιον ἔχει χαρίσει τὰ χαμόγελά της, τὴν ψευτικὴν τρυφερότητά της; Δὲν κατάλαβες ὅτι ἡ μόνη σκέψις τῆς εἶνε να περᾶν τὸν καιρὸ τῆς ἀνάμεσά σ' ἕνα σιγαρότο κι' ἕνα κοκταῖλ. Σὲ παρέσυρε κι' ἐσένα, ὅπως ἔχει παρασύρει και τόσους ἄλλους, για να ἐπιδείξῃ τὴ δύναμὶ της και να παῖξῃ μαζί σου, ὅπως διασκεδάζει κανείς μιά στιγμὴ με μαριονέτες.

Ἐρῶ ἀν σε ρωτοῦσα τί θα μου ἔλεγες; «Δὲ βαρύνεσαι. Μιά ἀσημαντὴ περιπέτεια» που τὴν προκάλεσε μιά φευγαλέα περιέργεια. Τίποτε δὲν ἔχει ἀλλάξει μέσα μου, ἀπὸ τὴν αγάπη και τὴν στοργὴ που τρέφω για σενα...». Ἀλλά, ἀγαπημένε μου, ἴδω ἐλπίες να ξεχάσω τὴν ἐφιαλτικὴν ἐκείνη σκηνὴ που εἶδα με τὰ μάτια μου; Καθὼς εἶχατε σκύψει κι' οἱ δύο σας πρόσωπο με πρόσωπο, τὸ βλέμμα σου, ξαναμμένο ἀπὸ τὸν πόθο, εἶχε τὴν ἴδιον ἐκφρασι που κι' ἐγὼ ἀντίκρυσα τόσες φορὲς ὅταν με κρατούσεσ στὴν ἀγκαλιά σου.

Τί ἔπρεπε τάχα να κάμω ὑστερα ἀπ' αὐτὸ που εἶδα; Νὰ ζήσω; Νὰ γίνω ἀναίσθητη, ν' ἀρχίσω να φλερτάρω, να πνίξω τὴν ἀγανάκτησί μου μέσα στὸν ἱλιγγο τῆς ἀπιστίας; Ἀλλοῖμονο, αὐτὸ ὅχι μόνο δὲν βᾶταν για μένα μὴν παρηγοριά, μὰ οὐτὲ μιά ἐκδίκισι. Θὰ ἴταν μιά καταδίκη! Ἀ, ὅχι, αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον, γιατί εἶνε ἀνῶτερο ἀπὸ τίς δυνάμεις μου. Δὲν μπορῶ να υποφέρω, κανὴν τὴ σκέψι ὅτι, κάνοντας μιά τέτοια ζωὴ, θάμουν ὑποχρεωμένη να σοῦ λέω ψέματα κάθε στιγμὴ.

Ἐγὼ ζήτησα κι' ἐνόμισα πᾶς ὁρῆκα στὸ πρόσωπό σου μιά μεγάλη, ἀγνή αγάπη. Μίαν αγάπη που γεννιέται ἀπ' τὸ ἀνταρῶμα δύο δλεματίων, ἀπ' τὴν βουβὴ ἀναγνώρισι δύο ψυχῶν που ζητοῦν τὴν ζευγαρώσουν. Ὅμως ἡ δική σου αγάπη ἴταν μιά ἰδιοτροπία, ἕνα προμελετημένο «αἰσθημα» που εἶχες υπολογίσει ποτὲ θα ξεψυχούσε: Ὅταν θα με βαρύνουσιν.

Ἐγὼ δὲν ὑπαυτεῦθηκα τίποτε ἀπ' ὅλ' αὐτὰ. Ἀφῆσα τὸ αἰσθημά μου να ξεχειλίση, ἀφῆσα τὴ σκέψι μου να σκλαβωθῇ με τὸ ἀγαπημένο ὄραμά σου. Ἀφῆσα παιχνιδί μιάς ἐρωτικῆς ἰδιοτροπίας σου και... σ' ἀγάπησα!

Συγχώρεσέ με λοιπὸν και κάνε μου τὴ χάρι να μὴν ξεχάσης ποτὲ πᾶς σ' ἀγαπούσα με ἀκατανίκητο πόθος.

Σὲ λίγο θα γλυστρήσω στὸ ὑγρὸ χάος ἀνάμεσα ἀπ' τὸ φινιστρίνι τῆς καμπίνας μας. Δὲν εἶμαι δὲ και τόσο σωματώδης! Κι' ἐξ ἄλλου δὲ θα με παρὴ εἶδῃς κανείς. Τὸ βουητὸ τῆς ἑλικας μπορεῖ κάλλιστα ν' ἀποσκεπάσῃ τὸν ἐλαφρὸ παφλασμό που κανὴν ἕνα σῶμα ὅταν πέφτῃ στὸ νερό. Ἀπὸ τὴ γέφυρα μερικὰ περὶεργα δλεμματα θα πέσουν στὸ ἀνεξήγητο αὐλάκι που θα χορηχθῇ στὰ ἴρεμα νερά. Κι' ἔπειτα ὁ σκοπὸς τῆς πρῆμνης θὰ φωνάξῃ: «Ἀνθρώπος στὴ θάλασσα!» και τὸ βαρὺ σκάφος τῶς σταματήσῃ. Ὅλη αὐτὴ ἡ φασαρία θα γίνῃ για μίαν ἀσημαντὴ γυναικούλα! Κι' ἐσύ θα πλησιάζης με βαρυθυμία στὰ κάγκελα, να κυττάξης, διατηρώντας αὐτὸ τὸ λικνιστικὸ περπατήμα σου, που τόσο με συγκινούσε πάντα. Θὰ ρωτήσης τί τρέχει ἀδιάφορα. Ἀχ, ἀγαπημένε μου! Δὲ θέλω να πονέσης. Ἰσα—ἰσα γι' αὐτὸ σ' ἀφίνω κι' ἐγὼ. Ἐχε γειά. Σ' ἀγαπᾶ. Ὁ αὐριανὸς ἔχει τὸ χράμα τοῦ μαργαριταριοῦ. Τὸ ρολογάκι μου δείχνει δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα...».

ΚΛΑΥΔΙΑ ΝΤΕ ΡΙΒΟΛΛΑΝ

★ Γυῖος που δὲν ξέρει μιά τέχνη για να συντηρήσῃ τοὺς γονεῖς του μοιάζει με ξερὸ δέντρο. (Μένανδρος)

★ Ὁ νόμος ὅταν τὸν λογαριάζης, εἶνε ἀπλῶς νόμος. Ὁ νόμος ὅταν τὸν λογαριάζης, εἶνε τιμωρὸς. (Ἐπικτητὸς)

★ Βγάλε ἀπ' τὴν ψυχὴ σου τὰ πράθι και τοὺς φόβους σου κι' ἔτσι δὲν θάχης κανέναν τύραννο ἀποπάνω σου. (Σόλων)

Η μικρή ΒΑΡΚΑΡΙΣΣΑ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Το φθινόπωρο δέκοντο θράδυ η Ζανέτ, η μικρούλα θαρκάρισσα, το κοριτσάκι των δεκάτη χρονών που φαινόταν δεκατριών, κω- πλητούσε με δύναμη, για να διασχίση τον Σηκουάνα και να φθάσει στο νησί. Το ρεύμα λειτούργησε να την παρασύρει, γιατί η θαλάσσια της ήταν φορτωμένη. Μέσα σ' αυτήν ήταν μια ψιλή όμορφη κοπέλλα με ύψος πολύ άνω δέξ, η Ζελί και δυο άνδρες, ο εξαδελφός της Τότορ και ο φίλος της Ζυλό.

Το τρίο αυτό με την ύπωση εμφάνισι, αυτοί οι «Κακοποιοί», όπως τους έλεγαν στο Μπι- λανκούρ, που άπευθε ασφαλείας όλους τους αστυνομικούς του Παρισιού, έζουσαν εκεί επί τρεις εβδομάδες κάτω από τις μεγάλες λευκές του νησιού, μέσα στους θαμνούς, σε μια έξιλη νη παραγάκι, διασκεύαζαν για ζυβεστιάτο- ριο. Αδελφώθηκε και «παιδαγωγόλογον» επιγυ- ναν εκεί και μεθοκοπούσαν. Τη νύχτα συνέ- βαιναν και ακόμη χειρότερα πράγματα.

Μά η Ζανέτ, τίμο κορίτσι, αν και ήταν όρ- φανή και φτωχή χωρίς να έχη κανέναν να την συμβουλευθή, χωρίς μόνον, προτιμούσε να μη σκεπτεται καν τέτοια πράγματα.

Επενόουσε και ξαναπενόουσε τους κακο- ποιούς από την μιαν όχθη στην άλλη, τους πελάτους τους ή όποιονδήποτε άλλον, όπως το καλούσε το έπαγγελμα της. Και μιλούσε σε όλους αυτούς όσο μπορούσε λιγώτερο, χωρίς να προσπαθή να καταλάβη τη γλώσσα τους. Το θράδυ εκείνο ώστόσο, σαν και να προ- αισθανόταν, προσπάθησε να κρυφακούση:

— Δεν ξέρετε τί σας γίνεται, ρέ φίλοι; — ε- λεγε η Ζελί. — Βάζω το χέρι μου στη φωτιά πώς ο νεαρός υπαξιωματικός έχει ταμπηθή μαζί μου από τη θραύση του χορού. Θάρρη στο μαγαζί μας άποψε το κοροϊφίο και θάρρη και την τσέπη γεμάτη. “Αν δεν φθάσουν τα ώραία μου ματιά, θα βάλετε και σεις χέρι...”

— Βούλωσε το, είπε ο Τότορ. Μπορεί να σ' άκούση η μικρή...

— Αύτη δεν ξέρει τί της γίνεται, ξανάει η Ζελί. Και έπειτα ξέρει τί την περιμένει. Θα την κάμωμε να καταπιή τη γλώσσα της.

— Σκάσε! είπε ο Ζυλό με τη σειρά του. Αυ- τή το κάνει κανείς χωρίς να το λέη...

“Η Ζανέτ δεν άκουσε καλά, μά και κατά- λαβε. “Ανατρίχισε. Σχεδόν άμέσως η θάρκα πλησίασε στο νησί.

— Πήγαινε να μας φέρης έναν πελάτη, είπε ο Τότορ στην μικρή θαρκάρισσα σπρώχνον- τας την θάρκα με το πόδι του. Θα σου πλη- ρώση τη διαδρομή μας με τη δική του.

“Η Ζανέτ ξέροντας τους «Κακοποιοί» ως κακοηθιστάς, δεν έπείνε. Ξαναγύρισε στην όχθη κολλητά τον μηχανικά, με τα μάτια καρφωμένα στα σκοτεινά νερά, χωρίς να ξέρη γιατί, σκεπτόταν αυτόν τον νεαρό υπαξιωμα- τικό που τον έπαιρναν με τόσο άνοπονη- σία.

“Η Ζανέτ είχε σκύψει για να δέση τη θάρ- κα της, όταν πολύ κοντά της, κάποια χαρού- μενη φωνή, την έκαμε να τινάξη.

Μπορείς να με πείσεις, μικρούλα ά. πέναντι στο εστιατόριο της δεσποινίδος Ζελί. Και συγχρόνως ο μικρός υπαξιωματικός, φρέσκος, ζωηρός, κομψός μέσα στην καινούρ- για στολή του έπαιρνε έλαφρά μέσα στην θάρκα. “Όσο μπορούσε να διακρίνη στη σκιά θάρκα. “Όσο μπορούσε να διακρίνη στη σκιά θάρκα. “Όσο μπορούσε να διακρίνη στη σκιά θάρκα.

“Η μικρή θαρκάρισσα έδωσσε προς στι- γμήν, έπειτα ξανάπιασε τα κουτιά της και άρ- χισε να λάμψη.

Σε μια στιγμή που ο νεαρός υπαξιωματικός άναψε ένα σπύρο για να ανάψη το τσιγάρο του, η Ζανέτ διέκρινε πάλι με καθαρά το πό- το, ο συμπαικτικό πρόσωπο του με τα γλυκά μά- τια. Δεν είχε πια τη δύναμη να κολληθή.

— Τόν καυμένο, είπε μέσα της άναστεν- ζοντας, δεν μπορώ να γίνω συνένους και να πάω αυτό το τόσο εύθιμο και τόσο καλό παλληκάρι σ' αυτή την κακή Ζελί... σ' αυ- τους τους δυο κακοποιούς...

— Θα κουράστηκες, είπε ο νέος, που έπρ- σεζε ότι η θάρκα δεν προχωρούσε πια. Θέ- λεις να σε βοηθήσω;

— Βιαζόμαστε τόσο πολύ να φθάσετε; έ- μουρμούρισε η Ζανέτ. Την εποχή αυτή δεν εί- νε όμορφα σ' αυτό το ύγρο και έρημο νησί.

— “Ενός πώς αυτό το άπλο εστιατόριο είναι άνετο και πολυσύχναστο.

— Είπε ένα καμπαρέ όπου μπορεί να έχη κανείς επικίνδυνη συναντήσι, είπε η μικρή θαρκάρισσα σε τόσο σταθερό.

“Ο νέος έκαμε μια κίνησι έκπληξης και διαζόντας το τσιγάρο του από τα χείλη του, έρώτησε:

— Μά αυτή η Ζελί, τα δυο της αδελφία... — Τα δυο της αδελφία; θέλετε να πητε ο

εξαδελφός της και ο φίλος της... οι δυο της έρασται ίσως. Δεν με ενδιαφέρει διόλου τι κάνουν οι άλλοι, μά άποψε, καθώς τους περνούσαν άπέναντι, οι άνδρες παραπονιόνταν ότι δεν έχουν χρήματα...

Και η Ζελί τους καθούσε ότι θα πάτε σεις με το πορτο- φόλι γεμάτο... Σέρω πώς δεν έπρεπε να σας το πώ, δεν είναι δική μου δουλειά... μά μου σφίγγει την ψυχή η σκέψις να σας πάω έγώ στην παγίδα.

— Σ' εύχαριστώ—έπε ο νεαρός υπαξιωμα- τικός, ένώ έγινε ξαφνικά σκεπτικός, — μου πέρασε όλη η όρεξι. Μπαρώ να διαβάσω κα- λύτερα τη ζωή μου, παρά να την διακινδύ- νευσω σε μια τόσο τρελή περιπέτεια. Ξα- ναγύρισε με μικρή μου στην όχθη...

“Η Ζανέτ, ξέγνοιαστη τώρα, άρχισε να λά- μνη με όλη της τη δύναμη και σε λίγο η θάρκα άραξε στην όχθη.

— Τι σου άφείλει; — Η μικρή θαρκάρισσα έγινε κατακόκκινη και άπήντησε γεμάτη συγκίνησι:

— “Όταν κάμω τη διαδρομή, είναι τρία φράγ- κα. Μά καθώς δεν πήγαμε έως το νησί, δεν κάνει τίποτε!

“Ο νέος έπιασε το χέρι της Ζανέτ, της το άνοιξε, της έβαλε μέσα σ' αυτό ένα νόμισμα και το ξανάκλεισε διά της διας.

“Επειτα έπήδησε στην άποβάθρα και έξα- φανίσθηκε. “Όταν η μικρή θαρκάρισσα άνοι- ξε τα δάχτυλά της είδε ότι το νόμισμα ήταν χρυσό. Θαιμώθηκε σαν να κρατούσε στο χέρι της τόν ήλιο. Το έριξε κατόπιν μέσα στο κορσάς της, ως την καρδιά της. “Εκεί το έ- σταμάτησε με την παλαμή της. Τότε ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά δυνατά και το νό- μισμα το χρυσό άτι να εινε κρύο, να την καίη...

“Ο νεαρός υπαξιωματικός που έσκέφθηκε άσφαλός ότι η ζωή του άξιζε περισσότερο από έκατό φράγκα, περιφέρων την έπομένη στο ίδιο μέρος της όχθης, για να βρή τη μικρή και να της δώση ακόμη κάτι.

Ξαφνικά, είδε σ' ένα σημείον άνδρες και γυναίκες που είχαν σχηματίσει κύκλο γύρω από κάτι. Τους άκουσε να φωνάζουν:

— “Ασφαλώς οι «Κακοποιοί» το έχουν κέ- μει. Τώρασαν από το νησί άποψε τη νύχτα.

“Ο υπαξιωματικός έτρεξε κοντά στους συ- κεντρωμένους και εκύτταξε: ένα κορμάκι άκί- νητο και ευλασιμένο που μόλις το έσκέπαζον κάτι κουρέλια θρεμμένα, ήταν έλαλωμένο στα χόρτα. Το πρόσωπο μωλωπιμένο, ηρημένο, κατεστραμμένο από χτυπήματα με ξύλο και κλωστή, ήταν άγνωστο.

Οι άνδρες είχαν σκύψει και προσπαθού- σαν να λιάσουν και να τεντώσουν κατά μή-κος του σώματος τα δυο άδύνατα χεράκια που ήταν άνεστραμμένα προς το χώρο στομά- χου και να έλθουν στην άποψη του.

Χρειά-στηκαν δυο άνδρες για να κατεβάσουν τα τόσο άδύνατα αυτά χέρια και από το ένα χέρι που το άνοιξαν και αυτό διά της διας.

Ξεφυγε ξαφνικά ένα χρυσό νόμισμα. “Εκ- πληκτός επί τέλους έκατάλαβε ο νεαρός υπα- ξιωματικός ότι η μικρούλα είχε πεθάνει για να του σώση τη ζωή. “Εκεί έλαβε ότι παρ- όλα τα τρομερά χτυπήματα τόν «Κακοποι- ών», η καμμενούλα είχε κρατήσει το χρυσό νό- μισμα κολλημένο στα πανισμένα της χείλη, ως την τελευταία της πνοή, ως το τελευταίο χτύπημα της καρδιάς της...

Και αυτό το πρώτο φιλή, αυτό το άγνό φιλή- τον όποιον παρέτεινε και στο θάνατό της, η- τόν έλγε γνωρίζει η μικρή θαρκάρισσα από τόν έρωτα!

ΣΑΡΑ ΦΟΛΕΥ.

ΚΟΛΟΚΥΘΑΚΙΑ

— Κόνα Ζαμφώ ώ ώ!

— Καλέ κόνα Ζαμφώ ώ ώ!

“Η “Αννέτα η Κουλούρινα έφώναζε από την πόρτα της την Ζαμφώ, με όλη τη δύναμη της φωνής της.

Η Ζαμφώ δέηκε στο παράθυρο, άχτένιστη, με τα νυχτικά της:

— Τ' είναι, καλέ “Αννέτα μου;

— Τρέχα! “Ο Νικολής ο μανάδης, έχει κολοκυθάκια. Να προφτάξης να πάρης, γιατί ήμαστ'ευστική το πεις — πούπουλο!

— “Ηθεί! “Ο Θεός να σ' έχη γερή, έρχο- μαι!

Μπήκε μέσα, φέρεσε μια φούστα κι' ένα σάκκο και άρπαξε το δίχτυ για ψώνια.

— “Ελενάκι, είπε στην κόρη της, έχε το νου σου το μπρίκι, πάω στο μανάδη.

Καθώς έβγαίνει, έβλεπε την κουινάδα της την γεροντοκόρη, την Τερψιθέα νάχρηται με κου- κιά.

— Καλέ που τάβρης; την ρώτησε.

— Νά, στο μανάδη, μά ήκαρτερούσα δ.

— “Εού πιά θα έζυπνησε άπ' τα χαράματα! — Τι να κάνω, Μονάχα έτσι θα μπορέση κανείς να ψουνησ' κάτι να μαγειρέψη.

“Η Ζαμφώ πήρε δρόμο. Μόλις έφθασε στο μανάσιο, είδε μια ούρα από κόσμο να πε- ριμένη.

— “Αχ! Θα θραυαστούμε, καλέ, έδώ — να- νάς! είπε σε μια γειτόνισσα.

— “Α μωρόχη, κάνε κι' άλλοιώς, Ζαμφώ μου!

Πήρε τη σειρά της και καρτερούσε, μιλών- τας με την προηγούμενη και δίνοντας πού και πού καμμιάν απάντησι και σ' εκείνη που στεκόταν πίσω της.

— “Από πόσα κολοκυθάκια δίνεις;

— Μισή όκα μανάχα!

— Και τί θα πώ κάνουνε μισή όκα κολο- κύθια έμένα, που έχω τρία παιδιά!

— Μά πώς να γίνη;

— Νά τα μοιράξη αναλόγως την οίηγέ- νεια. “Η “Ασπασία το Κουλέ, πούναι μονα- χή τη, μπορεί να πάρη έκατό δράχμα για να φτιάσουν για τσάι άλλες που έχουνε άλα- κερη φαμελιά.

“Η γειτόνισσα έσκυψε και της είπε:

— Καλ' εκείνος ήδωσε μια όκα τοψ Καρα- πατάκας και τα βαστούσε πιά μ' ένα κα- μπάρι!

Εκούνησε το κεφάλι η Ζαμφώ και χαμο- γέλασε:

— “Αμ' αν δεν πάρουνε μερικές — μερικές κουινάτες και σφανατάρης, ποιος θα πα- ρη, έγώ ή μωραμένα, για έού, Σουλτάνα μου, που είσαι η πέτρα τη άπομνησι!

“Η άλλη, που στεκόταν πίσω, είπε:

— “Οποιος θέ μιλά τότε θεάουνη! “Ας μη μου δώκη και θα του κάνω ρεμπελιό!

“Η Ζαμφώ έσπρωξε με τόν άγκωνα της την Σουλτάνα.

— Καλ' έτούτη είναι κακαθρακάτη, είπε σι- γά, μά να σου πώ, καλά κάνει. Πώς ήταν ταητήματα, Θε μου, για μια όκα κολοκυθία να πιάνεσαι μέσα στα σκούκια.

“Εν τώ μεταξύ η ούρα λιγοστευε, άλλα φαί- νεται πως έξαντλούντο και τα κολοκυθάκια.

Είχε δυο μανάχα μπροστά της η Ζαμφώ, όταν ο μανάδης έφώναζε:

— Τελεώσανε!

Το τί έγινε εκείνη τη στιγμή δεν λέγεται. “Αρχισαν όλες μαζί οι γυναίκες να κερίζουν και να λένε:

— Μωρέ Νικολή, δεν ήφωθήθηκες το Θεό να μάς κογιονάρης, άπ' τα έφτα χαράματα, να φυλάωμε καρπούσι δώ μέσα στον λά- λαρο και να μάς άφήρης και νηστικές;!

— Νηστικές σου να τα δίνης όπου θέε!

“Ο μανάδης ήρθε σε πολύ δύσκολη θέσι.

— Βρέ Χριστιανές μου, έφώναζε τί να- σας κάνω, αν δεν ήμύρεσα να πάρω πιο πολλά!

“Η Ζαμφώ μπήκε στη μέση σαν κήρυκας.

— Τι να κάνης; Νά μην τα δίνης χύμα λίμα σε μερικές φιλενάδες σου σφατσάτες! “Ημρεπε να δώσης σε όλες μάς.

— Τι λές, κερά μου;

— Κερή και λιάση σου λέω. Βέβαια η Καραπατάκινα μια όκα, κι' έμεις τίποτα! “Εννοια σου δά και σαν πάμε κι' έμεις να πασαλειφτούμε σουλούμα και κοκκινάδι — θα

σφαιτούμε κουματάκι! “Ακοις ρεζιλίκια!

Κι' έφυγε κατακόκκινη και ξαναμμένη ά- πό το θυμό, με άδειο το δίχτυ!

Καθώς περνούσε από το σπιτάκι της Κα- ραπατάκας, την είδε στην πόρτα να χαμο- γελάη. Κάποια της είπε τα διατρέχοντα.

— Δεν ήπρες κολοκυθάκια, Ζαμφώ, την ρώ- τησε με ειρωνεία.

“Η Ζαμφώ έστριψε:

— Ούλο! ένα θα γίνωμε, μάτια μου; εί- πε. “Ο Νικολής ο μανάδης έχει και συμπα- θεις έχει και άντρίπαθεις. “Εσένα σε φόρ- τωσε, έμεις δεν ήπρημε ούτε φύλλο!

“Η Καραπατάκα έβαλε τα χέρια στη μέ- ση:

— Κοκίνα μου, τα λόγια σου να τα μετράς, γιατί παστρίκος ούρανος άστραπές δε φοβά- ται! Είδες πώς η κουινάδα σου η Τερψιθέα ήπρη πρώτη κουκιά! Νάτηνε κι' άς το μαρ- τυρήση!

“Η Τερψιθέα πού δρέθηκε εκεί, είπε:

— “Αλήθεια, μούδωσε ο άνθρως. “Η γλυ- κεία γλώσσα δώδεξ το φιδι από την τρύπα. Μά το άβραντινι μας δε θα ψουλιώμε.

“Η Ζαμφώ άπήντησε ξεκαρδισμένη στα γέλια.

— Σ' άλλες ήδωκε, γιατί το σφαναζάνα. “Εσένα, Τερψιθέα, σουδωσε γιατί στα χάλια που έρίσκεισαι — ίδιο μπαγιατικό λείψανο — ήφωθήθηκε να μην ξεψυχίσης μέσα στο μα- νάσιο και το το σφαλίζουνε για χολερία- σμένο!

ΣΥΛΒΙΟΣ

— “Αρεντικό, θές ένα κανάρι φινό;

“Ο Καραμπέτι με τη Σουρπούτιστα καθόντα- νε σ' ένα καφεενάκι στο τέμα Πατισιών και ο υπάλληλος του καταστήματος τόν ρω- τούσε για το κανάρι.

— Τι τα κάνω κανάρις, τζάννε;

— Νά σου κελαιδίθ, άφεντικό, ν' άνοιγ' η ψυχή σου.

“Η Σουρπούτιστα μπήκε στη μέση:

— “Αμάν, Καραμπέτι, άορσασμένο να κάνης κανάρις, ρετιρέ να κρεμάσης, κελαιδιμένος να ένετα!

— Μπελά γυρέθεις, γιαδρούμ;

“Ο υπάλληλος του καφεενάου έπενέθη:

— Γιατί χαλές τα γούστα της κυρας σου, άφεντή μου;

— Ντέν χρειάζεται κανάρις, μπράκι!

— Νά τ' άκούσης να τραγουδά, θα πέ- σης χάμω, άφεντικό!

Και ο ποιητής μόρτης πήγε μέσα στο καφεενάο.

Σε λίγο, άκούστηκε ένα παρατεταμένο και δυνατό κελαιδίμα, κάτι σαν πούλι και σαν σφυρίχτρα, από κείνος που κολλάνε στην γλώσσα.

— “Αμάν, Καραμπέτι, τί όμορφος τραούντι, κανάρις κανεί, είπε η Σουρπούτιστα.

“Ο Καραμπέτι έπρσσε.

Σε δυο λεπτά σταμάτησε το κελαιδίμα και έφάνηκε το γκαρσόνι.

— Τ' άκουσες, άφεντή; “Αηδώνι σωστό!

— Τι κανάρις είναι, μπέ;

— Πρώτο και φινό! Είναι πούλι από σή!

Λαλάει είκοσι ώρες τη μέρα, λές και είναι διολι το άτιμο.

— Κοιτούμ, Καραμπέτι, πόνο κανάρις, τι σπύ να κρεμάσης, κεί να κάνωμ! έφώναζε η Σουρπούτιστα.

— Καλό εινε όμα τί τα νίνωμε να τρώη;

“Ο υπάλληλος πετάχθηκε στη μέση:

— Λίνα νεράκι και λίγο κερή, άφεντικό, ένα σβόλο ζάχαρι και κανένα σάγυρακι το μήνα και δάχης κανάρι ραδιόφωνο!

“Ο Καραμπέτι διεμαρτυρήθηκε:

— Ζαχάρης, μπέ, και αύγό που τέλεις να βροίμει!

— “Εγώ θα σου προμηθεύω, άφεντή μου, για τον Κίτσο.

— Κίτσο ποιος ένετα;

— Το κανάρι. Κίτσο τάχω βαφτισμένο. Και να δής πώς άκούει τ' όνομα του. Το θγάω έξω από το κλουδάκι και α βάω στον ά- μο μου και πο! λαλάει το άτιμο!

— Καραμπέτι ά δεν πάρης Κίτσο, έγώ άο- ρασμένο τα κάνω.

— “Ο σόζυος συγκατέθεθ.

— Φέρε να ντούμε κανάρις, είπε στο γκαρ- σόνι.

ΣΥΛΒΙΟΣ

210ν

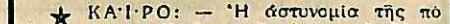
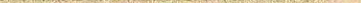
→ Ἐμπρός λοιπόν!

Ο θαρκάρης ἀρπάξε τὰ κουτιά καί ἐπλευσε πρὸς τὰ κάτω τοῦ ποταμοῦ. Ἀφού δέ ἀπομακρύνθηκε περὶ τὰ πεντακόσια μέτρα ἀπὸ τῆ γέφυρα, ἀνάψε ἕνα φανάρι, τοῦ ὁποίου τὰ τζάκια ἦσαν κόκκινα. Μετὰ ἄρχισε νὰ βιεν-θύνῃ ἡμέρα τὴν ἑσπέρα του ἀπὸ τῇ μιᾷ ὀχθῇ τοῦ ποταμοῦ σὲν ἄλλῃ.

22

Η ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ
Η ΕΡΓΑΣΙΑ
Η ΑΛΛΗΛΟΒΟΗΘΕΙΑ

Εἶνε αἱ θεμέλιοι λίθοι γὰρ τὴν ἀνα-
στήλωσι τοῦ "Ἐθνους.

100

ΔΙΤΥΝΟΜΙΚΟ Α ΗΣ ΝΑ

100

Ογκυρός

